

Revolver

junij - avgust 95 št. 16 500 SIT

Severina

Laurie Anderson

Francis King

O.K. Girls

EXODOS 95

gej na vasi

aids

Uporabite ga
s polzilom
(lubrikantom -
kupite ga v
lekarni ali v sex
shopu). Varni so
samo lubrikanti
izdelani na vodni
osnovi. Razna
sredstva, kot
so otroško olje,
vazelin, olivno
olje, maslo,
kreme kot Nivea,
milo, šampon...
niso uporabna,
ker vsebujejo
olje, ki razjeda
kondom - to pa
poveča možnost
okužbe z virusom

pri seksu
uporabite kondom

HIV.

anonimni aids test: Mikrobiološki institut, tel.: 061/1403-042, int. 398

življenje v klozetu

V angleščini so si omislili izraz in the closet, ki pomeni biti skrit (dobesedno v omari), torej zaprt pred drugimi, prikrit drugim očem, skrit za javnost. Pripadniki in pripadnice homoseksualne populacije, ki so in the closet, se skrivajo oziroma skrivajo svojo spolno usmerjenost pred drugimi. Iz tega sledi govorjenje o coming outu, se pravi, da prideš ven, se razkriješ, daš videti svojo drugačnost ostalim - torej razkriješ pred starši, pred prijatelji, pred sodelavci ali celo pred vso okolico, pred javnostjo. To skritost bi z malce zlobe lahko imenovali tudi življenje v klozetu (sekretu) - kar v skrajni konsekvenci tudi je. Priložena fotografija sicer lahko ilustrira neke spolne obsesije ali posebno vzburljive spolne izkušnje, obenem pa najbolj dosledno slika prav življenje v klozetu: biti povsem skrit, da prav nihče ne zve za tvojo spolno usmerjenost, niti spolni partner ne. Moška homoseksualna želja je zreducirana na moški spolni organ in potešena prav z njim, brez obraza, kaj šele človeka. Biti v klozetu pomeni zreducirati svojo homoseksualnost na goli seks z moškim spolovilom, brez moškega telesa, brez besed, brez čustev, brez sanj in načrtov...

V naši deželi se zdi, da živi v bolj ali manj zaprtem klozetu več kot 90% homoseksualno usmerjenih. Stopnje klozeta so namreč različne, gotovo pa boste težko našli koga, ki se vsaj včasih ne potaji, ustraši, ki ni vsaj včasih presran. Samo za tistega, ki morda zgolj enkrat na leto pomisli na to, da bi kdo pomislil na to, da je on homič, ali da bi kdo izvedel ipd. bi težko rekel, da živi v klozetu. Takemu lastna homoseksualnost ni več problem, s svojo usmerjenostjo se ne obremenjuje - ima pa seveda vse ostale probleme (z ljubeznijo, seksom...), tako kot vsi ljudje. Gotovo je, da na ta način prihrani ogromno energije in da se izogne številnim stresom. Velika večina homoseksualcev pa se žal s svojim problemom skrivanja srečuje vsak dan - bolje rečeno, vsak dan si zadaja to težavno nalogo (včasih je morda prijetna in zabavna, največkrat pa prav boleča in boleštna). Kaj torej počno ljudje iz klozeta (zlasti geji oziroma moški, kajti ti so še bolj presrani, ker je tudi družbena represija bila navadno do njih vselej večja)? 1. Najbolj skriti bodo svojo homoseksualnost stlačili v svoje sanje in fantazije. Verjetno se poročijo in gnjavijo svoje žene in otroke. Druge homoseksualce sovražijo ali celo javno napadajo. 2. Malo manj ortodoksni klozetarji se bodo omejili na sekretno dejavnost (glej sliko), izživljali se bodo samo neopaženi - torej skozi luknjice, v raznih dark roomih in v nočni temi grmičevja. Drugače pa bodo seveda zgledni moške - morda bodo kdaj tudi skočili čez plot z žensko, namreč da bi prepričali sebe in druge. 3. Tretji so že pogumnejši: ti si upajo na luč (njihova mesta so parki, plaže in savne - seveda povsem nevtralne), pa tudi upajo si spregovoriti (pokličejo seks telefon). 4. Četrti bodo s pripadnikom svoje vrste izmenjali par besed, morda šli celo na kavo, povedali svoje ime, včasih si bodo privoščili oglas v nevtralnem časopisu, ali izlet v kak gej lokal v tujini (pa ne blizu slovenske meje). 5. Potem pa že imamo one, ki se kdaj pojavijo na sceni. Teh je ostalo že kar malo od vseh homoseksualcev. Njihova pestrost je neizmerna. Kdo vam bo povedal svoje izmišljeno ime, spet drugi vam bo dovolil, da ga pokličete. Nekdo bo svetoval, naj najprej pokliče ženska (za kamuflažo pred starši). Kako novo ljubezen boste lahko obiskali samo v spremstvu kake neizrazite in nesumljive (morda lezbične) prijateljice. Morda vam bo (se pravi moškemu) celo izpovedoval svojo ljubezen po telefonu - s tem, da vas bo ves čas nagovarjal kot žensko. Kdo drug vas bo zatajil pred prijatelji ali pred sodelavci. Če se zaljubite v klozetarja, nikar ne hodite k njemu v službo - ali bo doživel živčni zlom ali pa vas ne bo poznal (v najboljšem primeru bo kaj zašuštral pri delu). Prav tako nevarno je oditi z njim v nočno življenje - ki je seveda večinoma straight, ostali obiskovalci pa so prav tako klozetarji. Lahko se vam zgodi, da vas bo pustil samega, ali bo osvajač ženske, morda pa vas bo celo prepričal, da mora kako celo osvojiti (vsaj do izhodnih vrat lokala). Ob tovrstnih primerkih bodite pripravljeni na celo vrsto poniževalnih situacij. Od tega, da mu bo neprijetno hoditi z vami po cesti, do tega, da boste morali prihajati in odhajati od njega karseda skrivaj. Če živite s tako osebo, morda ne boste smeli dvigovati telefona, ali pa se boste morali skriti, ko bo pozvonilo (morda je mama, oče, teta, stric...). Ob manj paranoičnih boste morali razlagati "taščam", da imate dekle, koliko plačujete njegovemu sinčku za stroške itd. O tem, da kaka gej znamenja ne smejo viseti naokoli, ni vredno govoriti. Taki primeri in situacije so vsakomur znani. Seveda tisti najbolj skriti imajo najmanj problemov na področju izgovorov, zgodbic in pretvarjanj. Oni dosti manj skriti, ki si celo upajo v zvezo, so lahko kar naporni s svojo tehnologijo prikrivanja. Slednjič pa lahko rečem, da je vse to onim odkritim (torej manj kot 10%) prihranjeno.

Naj vas ne presenetli, če se kdaj vsem tem klozetarjem odtrga. Obremenjeni s svojo skrivaško dejavnostjo bodo naenkrat eksplodirali. Iz ene skrajnosti bodo padli v drugo. Nič hudega sluteči sodelavki bodo nekega dne rekli 'jaz sem peder' (zlasti če bodo pijani) - to bodo seveda drugič takoj zanikali in se opravičevali. Ali pa se bodo skoraj 'dol dali' na javnem mestu. Nekaj jih bo sproščalo svoje frustracije in strahove po gej zbiralističih - ozrite se kdaj po Roza disku in videli boste, česa vsega si ne dovolijo zunaj sten tega diska... Največkrat pa bodo svojo samozavest (ponižano zaradi skrivanja) dvigovali z nenehnim osvajanjem, koketiranjem, flirtanjem, seksualno naravnanim blebetanjem in seveda s kurbanjem.

Pa vendar - ni da bi človek obupal. Če kaj iščete, boste iskali po svojih željah in sposobnostih. Kar se tiče klozeta, bo najbolje, da si poiščete partnerja, ki je podobno skrit kot vi. Torej če so vam ljube igrice s telefoni, z namišljenimi puncami itd. boste verjetno lahko našli osebo, ki bo z vami delila podobna nagnjenja (lahko bosta skupaj prala podelane hlače). Če ste bolj za enourno 'ljubezen', prav tako ne boste imeli težav. Malo huje bo, če boste hoteli živeti normalno, če se boste hoteli ob slovesu poljubiti, če boste želeli skupaj živeti. No, pa saj takih tako in tako ni veliko. Torej bo imelo tovrstne probleme bore malo homoseksualcev.

Brane Mozetič

3	dom in svet
15	intervju: Laurie Anderson
18	Francis King
20	O.K. girls
22	istospolna partnerstva
27	esej
28	ples: Exodos 95
30	lezbijke po sortah
33	branje
34	slike: H.S. Tuke
38	računalniki
40	življenje geja na vasi
44	zdravje: aids
46	plaža & kruzing
	naslovnica:
	Jasna Klančičar

Roza klub je organizacija, ki skuša pokrivati široko področje homoseksualnosti - tako moške kot ženske. V juniju 1990 so jo ustanovili člani Škucove sekcije Magnus in članice Škucove sekcije LL. Naš naslov je: Roza klub, Kersnikova 4, Ljubljana (IV.nad., soba 404), tel. 061.1324.089 (ob torkih in četrtnih med 12. in 13. uro), fax 061.329.185.

Roza disko, K4, Kersnikova 4, vsako nedeljo od 22. do 4. ure (zaprt do konca septembra)

Revolver, revija s homoerotičnim nabojem

Metelkova - v bivši vojašnici na Metelkovi (hiša Lovci); klubsko vzdušje, nastopi, razstave, pogovori... Magnus klub/Monokel: petek, sobota po 20.00 in nedelja po 16.00

Kontakt - navodila in obrazec v Revolverju

Posvet o homoseksualnosti - 23. - 27. avgusta, na Metelkovi in v hotelu Union

Magnus - gay sekcija pri ŠKUCu: mesečni časopis Keke(c), izleti...

LL - lezbična sekcija pri ŠKUCu: informator Pandora, pogovori, srečanja, izleti, rekreacija; pozanimajte se za termine

SOS telefon za ženske in otroke - žrtve nasilja: 061.97.82, 061.441.993 - je prav tako odprt za težave, stiske lezbijk

Ženska svetovalnica - Kersnikova 4, tel. 061.1316.169

AIDS FOND - za pomoč seropozitivnim (prispevke nakažite na ŽR ŠKUCa: 50101-678-52011, s pripisom Aids fond. Hvala.)

Projekt Plus - za pomoč okuženim, obolelim ter njihovim prijateljem...

REVOLVER, revija za kulturna in politična vprašanja (revija s homoerotičnim nabojem). ISSN 1318-2668. Izhaja četrtletno. Cena posamezne številke je 500 SIT. Založnik: ŠKUC, Kersnikova 4, Ljubljana. Odgovorni urednik: Brane Mozetič. Naslov uredništva: Revolver, Kersnikova 4, 61000 Ljubljana, tel.+386.61.1324.089, fax: 329.185. Tehnično urejanje in postavitve: Boštjan Lisec. Tisk: Grafična delavnica ČUK, Postojna. © Revolver, 1995. Vse pravice pridržane. Ponatis celote ali posameznih delov revije je dovoljen samo s pismenim privoljenjem založnika. Pridržujemo si pravico do objave pisem, fotografij ali člankov, prispelih na uredništvo. Mnenja avtorjev v reviji so njihova osebna in ne izražajo vselej stališč uredništva. Objava piscev, fotografov, modelov, reklamerjev ali drugih oseb in organizacij ne izpričuje njihove seksualne usmerjenosti. Prispevki v reviji niso honorirani. Po mnenju Ministrstva za informiranje sodi revija med proizvode, za katere se plačuje 5% davek od prometa proizvodov. To številko je uredila Suzana Tratnik.

In memoriam + Franc Krampač

*Ko odideš, kaj ni,
kot da si vse spoznal,
kaj ni,
kot prazno vse...
Ko greš v ne-bo,
kaj ni,
kot zastrmel bi se
v praznote sinje nad seboj,
kjer vse molči...
V brez-kraj naprej se kažejo poti, le sem, nazaj,
nobene ni.
Nobene!*

Spomin!

"In memoria aeterna eirt iustus, ab auditione mala non timebit!"

Poslušam *Requiem*. Je genialni Mozart vedel, kako bo s tem njegovim delom? Vedel? Kaj sploh vemo in kaj pomaga to vedenje? Vedenje spričo ne-znanega, vedenje spričo ne-s-poznatnega? Vendar, *Requiem*, za kom? Je res že za teboj?

"Requiem aeternam dona eis Domine, et lux perpetua..."

Nazaj grem, v študentska leta. Prijazen, rahel, tih in bled študent teologije, zagledan v lepo. Skoraj otroško zasanjan, pa spet strastno navdušen, občudujoč in vedno urejen. Take poteze kaže tudi njegova pisava in analiza njegovega zvena glasu.

Je vse to sploh važno?

Ne, nič ni važno, navsezadnje niti to, da si rojen tedaj in tam, da imaš modre oči, čisto nič. In vendar - navkljub vsem tem nevažnostim smo le vse to, kar se vidi, tisto, kar ni vidno, tisto, kar sanjamo in želimo, kar smo in nismo. Naj bi hoteli ali ne.

Šest let si nisva pisala in se ne obiskovala. Tam nekje... je zamrla beseda. Malenkosti. Brezsmiselnosti! Šest let, kakor molk. Le tu in tam sem na kratko komentiral kakšen stavek, ko mi je ta ali oni vpeljal misel nate. Šest let.

Sedaj slišim, da je bilo hudo vse od tiste usodne ure, ko človeku povedo, da z njegovim zdravjem le ni vse tako, kakor bi moralo biti - kako banalne opredelbe rabimo za opis brezupnega, mejnega, fatalnega. Se s to navidezno brezbriznostjo tešimo pred gotovo grozo ali pa res pripravljamo na brezbriznost, da bi lažje prenesli udarec? Se tolažimo ali pa res nočemo sprejeti dejstva, da bo oditi treba - po nujni poti. Da si prisiljen!

Bilo je hudo.

Kje se nagrmaadi vse to hudo, ko ga ni nikdar čisto nič, že milimeter izven tebe?

Le kaj je vse to hudo, ko zanj zadostuje že običajen sum, da z zdravjem ni nekaj v redu.

Kaj se dogaja?

Kako fatalno vprašanje!

Si bil sam? Si samoto terjal - čeprav si vedno rad imel ljudi okoli sebe. Si sedaj - ob koncu želel biti bolj sam kot sicer?

Tisti, ki bi Ti morali biti ob strani, smo bili bogve kje, s svojimi mislimi in svojim kar-sibodi. Ti pa sam...

So te obiskali tisti, ki si jih gostil in se potrudil, da si jih peljal - ne na avtobus, ampak tolikokrat kar do doma? So prišli?

Sam, priznam, čeprav izveden v govorjenju in tolažbi, sem molčal.

Nekdo mi je nekaj omenil..., potem sem umolknil. Oprosti, morda le nisem hotel verjeti, da je res. Čakal sem tvojega zvonkega glasu, da mi naznani, da so se zdravniki zmotili.

Nastal je molk in nato, ta moj - monolog. Ne, ne želim, da se bere kot opravičilo. Ne bi bilo prav!

Živi, pravijo, preveč govorimo o tistem, kar nikoli ne spoznamo. Kot teolog si natančno vedel, da o smrti ni modro dosti govoriti. Naš skupni učitelj nam je govoril: "Govorite o življenju in prešernosti, skrivnosti in osebnost pustite pri miru: *De mor-*

tuis nil nisi bene".

Ti si vendarle umrl.

Rojen 26.1.1947 v Lendavi. Celo življenje je tvoj rojstni kraj zaznamoval tvojo govorico, mehko in milo. Tvoje čustvovanje, srce, strast in ravnanje tudi?

Kako sta tvoja občutljivost in plahost prišli do izraza v teh letih, ko si vse vedel? Ali kaj ostane od našega občudovanja, lepote, vere tedaj, ko na trdo pristanemo v nekakšen vsiljen boj, kjer se vnaprej ve, da ne bomo zmagali? Ali v to neizprosno stopa tudi to, da si tolažnik drugim? Tistim vsaj, ki si jim bil pastir od 1984. leta v Dobrovniku.

Kakorkoli že, Tvoj boj je dobojevan in ostalo je, kar je ostalo. Merila o vsem tem so bojda večna in Večnost naj sodi o teh mojih vprašanjih. So bila tudi Tvoja ali pa se tisti, ki morate iti, vprašujete in si odgovarjate drugače? France, povej!

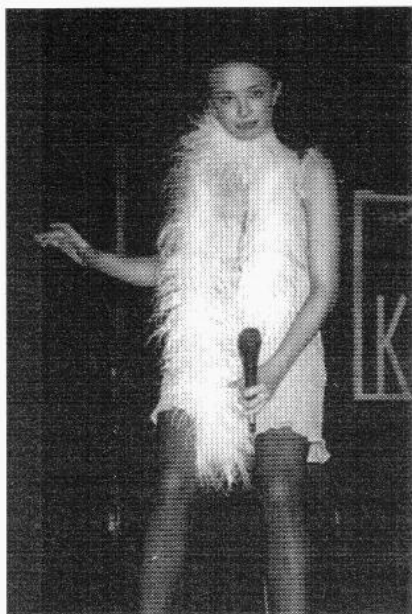
Molk ostaja in z njim tudi mir - tisti, večni. V tem miru, kot da se spet peljeva v Prekmurje, tako kot tistega deževnega dne. Blato je pršalo in kdo ve, od kod vse je vrela voda, živa, umazano rjava. "Poglej, koliko življenja," si dejal. S smehom sem dejal: "Koliko umazanije." Zasmejala sva se oba - blagor živim.

Tudi sedaj prši dež. Junijski, obetaven in moj Mozart nadaljuje: *"Rex gloriae, libera animas omnium fidelium defunctorum de poenis inferni, et de profundo lacu..."*

Na ventilih roza diska

Letošnja sezona se približuje koncu. Po uspešnih in zanimivih nastopih je treba počasi narediti inventuro. Vsi, ki ste uživali na ventilih, jo morate narediti sami. In če bo bilanca pozitivna, to povejte še svojim prijateljem in jih pripeljite v disko, da skupaj zaključimo sezono plesa in zabave v mavričnih barvah - ali pričnemo novo jeseni v čimvečjem številu.

Po uspešnem pustnem žuru, o katerem smo že poročali, sta se zgodila še dva varieteja; v enem se je predstavila **Elena** in nas s svojim nastopom vrnila v prva leta Roza diska. Po Eleni je dodobra razvedril nedeljsko publiko z Josipo Lisac in Alko Vujico **Mirč**, ki ni le prepeval, ampak je s pomočjo **"Katic"** ustvaril tako ekstravaganтен kot super komičen nastop. Tako smo lahko ob popularni Alki videli še Terezo Kesovijo v izvrstni izvedbi nadarjene Benedikte in pa Edith Piaf, v prav tako sveži

Severina, foto: Jasna Klančičar

foto: Jasna Klančičar

foto: Jasna Klančičar

foto: Frenk Fidler

Salomé, foto: Jasna Klančičar

izvedbi ene izmed Katic. Po burnem aplavzu zadovoljnega občinstva si seveda obe-tamo nadaljnjih Mirčevih nastopov, prav takih ali še boljših in bolj zabavnih.

Da gre Roza disko v korak s časom in prireditvami v Ljubljani, dokazuje tudi nastop japonskega multimedialnega teatra **Dumb Type**, ki je gostoval v Ljubljani. S performanceom so **O.K. Girls**, ženski del skupine Dumb Type, razveselile predvsem lezbični del občinstva - in zagotovo tudi nekaj fantičev, ki so prišli v disko prav zaradi njih. Ker v Sloveniji poteka leto boja proti nes-trpnosti, je prav, da se je ta akcija dotaknila tudi Roza diska. V ta namen je nastopila znana hrvaška zvezda **Severina** in v enour-nem nastopu dokazala svoje izjemne pev-ske in žurerske kvalitete. Marsikateremu rednemu obiskovalcu, ki ni prišel "na Se-

Mateja Puhar, foto: Frenk Fidler

O.K. Girls-Bubu, foto: Frenk Fidler

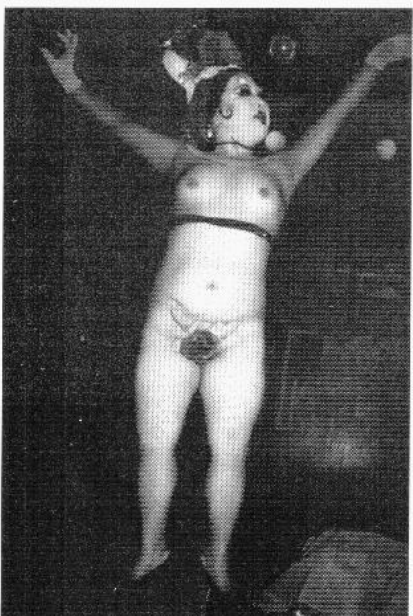

foto: Frenk Fidler

Mirč, foto: Jasna Klančičar

foto: Frenk Fidler

foto: Frenk Fidler

foto: Frenk Fidler

verino", je lahko resnično žal. Zato pa si jo lahko ogleda na fotografijah z nastopa. Po Severini pa smo imeli še plesni večer s plesalko **Matejo Puhar**, ki je svoj zanimiv nastop naslovila "Voodoo Stuff". Na dan državnosti, ki je to pot padel na nedeljo, smo praznovali tudi v Roza disku, pa ne le državnega praznika, marveč tudi rojstni dan samega diska. Na torti v obliki **"Hit Parade '95"** smo upihili že šesto svečko. Da bo tudi v prihodnje vsako leto svečka več, pa je odvisno predvsem od obiska, ki ob nedeljah močno niha. Med obiskovalci je vedno več mladih, ki prihajajo v disko predvsem zaradi glasbe in zabave. Rave glasba je tudi v našem disku pustila svoje sledi. **DJ Nataša** se trudi še naprej, da bi zadovoljila glasbeni okus čim večjega števila obiskovalcev, zato bo vesela vsake zanimive ideje ali sugestije. Tudi glede programa bomo veseli svežih idej, zato se nam pridružite, saj je Roza disko še vedno edini slovenski disko za lezbijke in gaye. Škoda bi bilo zapraviti tako diskoteko.

A.J.

Mirč+Katice, foto: Frenk Fidler

Vabilo

Vabilo

Magnus in LL vabita k sodelovanju nove prostovoljce/ke, ki so se pripravljene angažirati v naših aktivnostih. Potrebujemo nove ljudi za delo na področju preventive pred aidsom, na kulturnem področju, pri organizaciji družabnih aktivnosti - izleti, tabori, praznovanja, športne igre..., pri pripravi političnih akcij, okroglih miz, konferenc. Ne stoj ob strani, prispevaj nekaj svojega prostega časa in naredi kaj za boljšo gej in lezbično sceno. Piši nam ali pa nas poišči v klubu na Metelkovi.

Lezbični in gay večeri po Sloveniji

(Klubi po slovenskih mestih)

V Sloveniji je gay in lezbična scena osredotočena bolj na Ljubljano, kjer se ob rednem nedeljskem disku dogaja še nekaj zanimivih in pomembnih reči (npr. filmski festival). Tukaj je sedež organizacije ter lezbičnega in gay tiska. Zdaj (morda) še Metelkova. Iz redkih poskusov, da bi se aktivizem razširil tudi izven Ljubljane (npr. GIL v Mariboru), navadno ni nastalo nič. Nekaj se sicer dogaja v Piranu, a to je turizem in ne aktivizem.

Pomembnosti širjenja gay in lezbične kulture po vsej deželi bi se v letu, ki je razglašeno za leto strpnosti, morali še bolj zavedati, saj je to priložnost, da se bolj približamo tistemu, kar so poimenovali NORMALNO. Lanski "izgon z gradu" ob deseti obletnici, neokusne izjave nekaterih medijskih osebnosti in tako naprej so dober razlog, da se končno predstavimo sami, s svojimi besedami in dejanji.

Projekt LEZBIČNI IN GAY VEČERI PO SLOVENIJI bo predvidoma obsegal večere v Mariboru, Celju, Šentjurju pri Gorici in Kopru. Poskušali bomo pritegniti lokalne lezbijke in gaye, predstavili bomo svojo produkcijo, govorili o dejavnostih in problemih in končali z zabavnim programom. To se bo dogajalo v oktobru in novembru 1995. V Mariboru lezbični in gay večeri že potekajo, z videoprojekcijami filmov na homoseksualno tematiko, in sicer vsak mesec (sredi meseca) v galeriji Media nox. Obisk je za zdaj še skromen, vendar zanimanje raste in organizatorji za prihodnje leto napovedujejo razširitev večerov.

Tomaž Škorjanc

Amnesty International

Med 10. in 20. avgustom bo v Ljubljani, v izvedbi Amnesty International Slovenije, potekalo 22. zasedanje Mednarodnega sveta Amnesty International, ki predstavlja najvišji organ odločanja te organizacije. Hkrati bo potekala cela vrsta spremljevalnih prireditev, o katerih boste obveščeni prek medijev. Glede na to, da se AI zavzema tudi za pravice homoseksualcev in da smo povabljeni k sodelovanju, boste gotovo našli tudi kaj zase.

Mednarodni posvet o homoseksualnosti

LL in Magnus pripravljata Mednarodni posvet o homoseksualnosti, ki bo 23. in 24. avgusta na Metelkovi, od 25. do 27. avgusta pa v Rdečem salonu Grand hotela Union (1. nadstropje), Miklošičeva 1. Na posvetu bomo govorili o registriranih partnerstvih, aidsu in človekovih pravicah, diskriminaciji, vzgoji in izobraževanju ter nestrpnosti. Sodelovali bodo domači in tuji predavatelji (Tanja Renner, Bogdan Lešnik, Rastko Močnik, Lisa Power, Julian V Hows, Gert Hekma in drugi).

Vljudno vabljeni!

Mesto žensk - festival sodobnih umetnosti

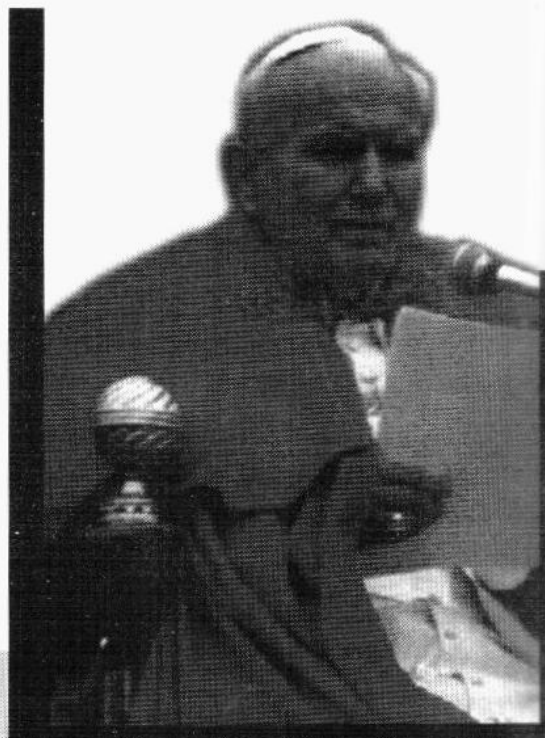
V Ljubljani bo med 13. in 17. oktobrom potekal ženski festival (na različnih lokacijah). Vseboval bo mednarodno likovno razstavo v Mestni galeriji, simpozij Duhovi v mestu žensk (s temami o ženskah v gledališču, za kamero, v literaturi, v znanosti in tehnologiji...), filmski program, predstavitev slovenskega "ženskega" videa, par slovenskih gledaliških projektov, gostovanje tujih gledaliških oziroma glasbenih skupin in še kaj. Ker gre za veliko prireditev, vam natančnejši program gotovo ne bo ušel.

Na svetu ni poklica, v katerem bi bil odstotek homoseksualcev tako velik kot v rimokatoliški hierarhiji.

Krščanstvo je religija sadistov za mazohiste.

Ko sem bil še najstnik, sem gledal film o Romeu in Juliji. In ko sem potem ves čas sanjal le o lepem Romeu in ne o prelestni Juliji, sem zaslutil, da so pri meni te zadeve pač nekoliko drugačne kot pri večini drugih...

Vsaka javna osebnost bi morala svojo priljubljenost in popularnost investirati v dobrodelne namene. Sam sem se odločil za boj proti aidsu zato, ker gre za bolezen, s katero sem bil pred šestimi leti soočen tudi sam. Moj poslovni partner in prijatelj Francis, s katerim sem živel polnih petnajst let, je namreč takrat umrl zaradi okužbe z virusom HIV. Nasproh je v svetu mode zelo veliko ljudi, ki imajo pogum to tudi javno priznati. Jean-Paul Gaultier na dunajskem Life-Ballu (Dunajski festival)

...Z druge strani to pomeni, da boš tej Cerkvi pripadal toliko časa, dokler bo od tebe jemala denar. ... In to kaže, da cerkev lahko kupiš. Na primer jaz. S prvo knjigo (*Katoliška cerkev in spolnost*) sem v enem letu zaslužila milijon in pol mark; plačala sem enormno velik cerkveni davek, poslali so mi celo zahvalno pismo, kjer pravijo, da bodo s tem denarjem opremili bolnišnice in tako dalje. Torej, jaz sem kupila rimokatoliško cerkev. Rimokatoliška cerkev v Nemčiji ima največ denarja in največ heretikov, ker jo heretiki plačujejo. ... Rimokatoliška cerkev pa mi, namesto da bi zavrnila moj denar, pošilja zahvalna pisma, čeprav govorim ravno nasprotno od tega, kar pravi papež. Kar pomeni, da Cerkev nima ničesar skupnega z verovanjem, temveč samo z denarjem.

Uta Ranke Heinemann, profesorica teologije, v intervjuju za Mladino, 18. april 1995

Naravnost fantastično

Maja se je v Sovi iztekla zelo zabavna angleška humoristična serija *Naravnost fantastično*, ki je po predvajanjih v tujini dobila že kar nekaj nagrad, pa tudi veliko nasprotnikov. Glavni (anti)junakinji, Edina (**Jennifer Saunders**, scenaristka) in Patsy (**Joanna Lumley**), se humorja lotevata na drugačen, samosvoji in spontan način. Totalno odštekani, dokaj neumni, rahlo pokvarjeni in nevrotični dami iz krogov visoke mode sta zares fantastični, ko se lahkomišno, drzno in nesramno norčujeta iz vseh mogočih problemov sodobnega vsakdana (tu se najde tudi bivši Edinin homoseksualni mož in njegov črn partner, da o Patsynem poskusu spremembe spola ne govorimo). Vmes pa strastno kadita, pijeta, psujeta ter znata biti precej neprijetni, ko skrbita za kariero, lepoto in lovita moške. V Veliki Britaniji se je zdaj iztekla tretja, zaključna serija, pravice za snemanje pa so že prodali produkcijski hiši znane *Roseanne*. Kandidatki za vlogo prenapete Edine in strašne Patsy v sicer dokaj okleščanem scenariju, prirejenem za ameriške gledalce (brez preklinjanja, kajenja in drog), sta tudi **Kirstie Alley** in **Sharon Stone**. Čeprav se je serija priljubila tudi slovenskim gledalcem, TV Slovenija naj ne bi odkupila novih nadaljevanj.

Boys On The Side

ZDA, režija Herbert Ross
Vse kar si želiš

Režiser filmov kot so bile *Jeklene magnolije* se je tokrat lotil nekakšnega road filma, v stilu *Thelma in Louise*. Seveda vse v stilu devetdesetih, torej z aidsom, drogami, umorom in ljubeznijo med ženskami. Jane (**Whoopi Goldberg**), vstajajoča pevka, ki se je pravkar razšla s svojo prijateljico, se odpravi v LA iskat novo delo. Na poti naj bi pobrala še svojo prijateljico Holly (**Drew Barrymore**), ki je mimogrede povsem nora na moške. Da bi ceneje potovala, išče sopotnika prek oglasa. Javi se Robin (**Mary-Louise Parker**), povsem navadna bela posrednica z nepremičninami. Na poti se ustavita pri Holly. Začetni humorni toni se tu zapletejo ob srečanju z njenim fantom, sadističnim zasvojencom. V pretepu ga Holly mahne s kijem, kar je še vse polno komike. Fanta zvežejo ter odpotujejo, toda kasneje iz časopisa izvejo, da je umrl. Šaljiva lahkotnost (navidezna) postaja resneje ostra. Na eni strani beg pred policijo, na drug Hollyjina nosečnost in slednjič (iz smeha v jok) dejstvo, da ima Robin aids. Te zaplete realnosti še stopnjuje vse večja (zadrževana) čustvena navezanost med Jane in Robin. Ljubezen, ki ji ni dano (v filmu), da bi se udejanila, ki se konča le s smrtjo. Soliden film o ženskah, kar pa se tiče lezbičnosti, ji ne da zares dihati.

The Adventures of Priscilla, Queen of the Desert

Avstralija, scenarij in režija Stephan Elliott
Priscilla, kraljica puščave

Kraljica puščave (ali pa tudi puščavska tetka) je Priscilla, rožnato pobarvan avtobus, s katerim trije travestiti potujejo skozi avstralsko puščavo. Na istem krovu so se znašli transseksualec Bernadette (**Terence Stamp**), homoseksualec Adam (**Guy Pearce**) - Felicia in biseksualec Tick (**Hugo Weaving**) - Mitzi, ki sicer v Sidneyu nastopajo v razkošnih kostumih na disko uspešnice sedemdesetih in skušajo zabavati tamkajšnje z dolgočaseno publiko. Velemestno okolje varuje njihovo drugačnost, a jih prav tako tudi utesnjuje. Tick da pobudo za potovanje v Alice Springs in 'punce' zapustijo domače mesto. S Priscillo se podajo na živahno pot v neznano, polno drugačnih dogodivščin in novih spoznanj. Avstralcji so se ponovno izkazali. Režiser se je "drugačne" teme - homoseksualnosti - lotil povsem sveže in neobremenjeno; neameriško. Zato filmu opazno primanjkuje sentimentalnosti in patetike, predvsem pa homofobije in pokroviteljstva. Gledljiv in duhovit nizkopračunski film je ponudil obilo zabave, barvnega razkošja in plesne glasbe ter, plus gratis, No more fucking Abba in podobnih citatov. V zameno pa pobral veliko navdušenja in oskarja za kostume. Ja, Avstralcji zadevajo tam, kjer Hollywood s svojo okostenelo industrijo dosledno udarja mimo.

Ed Wood

ZDA, režija Tim Burton

Film velja omeniti predvsem zaradi transvestizma glavnega junaka. Gre namreč za mladega, malega režiserja Ed Wooda (**Johnny Depp**), ki hoče postati slaven in uspešen (zgled mu je seveda Orson Welles). Njegova posebnost pa je, da se prav rad obleče v ženska oblačila. Seveda je čisti heteroseksualec, zato pride kaj hitro v konflikt s svojim dekletom. Temu sledijo še težave s filmskimi ustvarjalci, ki pa so vse bolj humorno obarvane. In ko že pričakujemo, da se bo film začel razvijati v smer vprašanja preoblačenja, se vsa pozornost preobrne predvsem v zgodbo o režiserjevih trmastih poskusih postati uspešen, in na drugi strani o žalostni usodi njegovega prijatelja, propadle filmske zvezde (bivšega igralca Dracule). Tako izgleda, da moment preoblačenja služi le za dodatno karikiranje osebnosti glavnega junaka, najslabšega režiserja vseh časov. Film si je prislužil tudi oskarja za najboljšo moško stransko vlogo (**Martin Landau**) in najboljšo masko.

Ku Klux Klanovec bi tetoviral HIV+ ljudi

Bivši voditelj Ku Klux Klana David Duke, ki namerava kandidirati za guvernerja Louisiane, je v intervjuju za ameriški gay časopis *The Advocate* dejal, da bi bilo treba ljudi z aidsom tetovirati v genitalnih predelih s črnilom, ki se sveti v temi. Med drugim je dejal tudi, da se je aids začel s tem, ko je nekdo imel spolne odnose z opico v Afriki. Kljub temu pa je proti temu, da bi ljudi z aidsom zaprli v karanteno, kot bi radi naredili nekateri desničarji, ker "to ni dobro za njihove človekove pravice, ni dobro za državo in nima smisla."

Francozi bi izvolili gay predsednika

71% francoskih volilcev ne bi oddalo svojega glasu komu drugemu, če bi pred volitvami izvedeli, da je njihov kandidat gay. Le 14% Francozov bi gotovo spremenilo mnenje. Ista anketa odkriva še, da 81% anketirancev ne bi motilo, če bi imeli gay sodelavca, 79% pa bi jih šlo z gayem tudi na večerjo.

Outing v Braziliji

Dve vodilni brazilski gay organizaciji sta zahtevali zakonodajo, ki bi urejala istospolna partnerstva in zagrozili, da bosta outirali 18 članov brazilskega kongresa in 50 duhovnikov, če zahteva ne bo izpolnjena.

Vatikan proti kondomatom

Vatikan je obsodil odločitev mesta Milana, da postavi kondomate v bare, disko-teke, univerze in druge prostore, kamor zahajajo mladi. Cerkev obtožuje mestne uradnike napada na dober okus in primerno vzgojo.

Prepoved diskriminacije v Španiji

Španski parlament je aprila prepovedal diskriminacijo na osnovi spolne usmerjenosti.

Prva sprememba spola v Romuniji

V Romuniji so aprila opravili prvo spremembo spola. Operacijo je prikazala tudi nacionalna televizija, opravili pa so jo po odločitvi transilvanijskega sodišča.

Slovenija v reviji Out!

Out! Magazine je v svoji 121. številki pod naslovom "There's hate... and then there's hate!" poročal o anketi o tolerantnosti Slovencev, katere rezultati so bili objavljeni 15. aprila 1995 v Delu. Članek omenja, da Slovenci bolj kot homoseksualce sovražijo le še Srbe in narkomane.

Posvojitve v Ontariu

Ontarijsko sodišče je preklicalo provincialni zakon, ki istospolnim partnerjem prepoveduje posvojitve, in štirim lezbijkam dovolilo, da posvojijo otroke svojih partnerk. V obrazložitvi sodbe je zapisano, da zakon krši z ustavo garantirane pravice in svoboščine.

LAGPA

(*Lesbian and Gay Police Association*) je organizacija angleških homoseksualnih policistk in policistov. Ustanovljena je bila leta 1990, ustanovitev pa so vzpodbudile izkušnje ameriških policistov, ki so organizirani že dlje časa. Cilji organizacije so svetovanje in pomoč drugim policistom, skrb za enake možnosti za homoseksualne policiste in boljše sodelovanje policije s homoseksualno skupnostjo. Ustanovitev LAGPE je povzročila nekaj zgražanja v policijski federaciji, ki pa se je leta 1993 umaknilo tolerantnosti. Tako jim je bilo dovoljeno, da pripravijo božično zabavo v prostorih, ki so last policije, in da se za *Gay Times* slikajo v uniformah.

Homofobični psihiater

Angleška *Association of Psychoanalytic Psychotherapy* je povabila ameriškega profesorja **Charlesa Socaridesa**, da predstavi svoje poglede na homoseksualnost svojim članom. Socaridesovi pogledi na homoseksualnost so zelo homofobični; meni, da je homoseksualnost bolezen, ki se jo da - in bi se jo moralo - pozdraviti. "Velika disfunkcija, maligna po karakterju," jo imenuje. "Sile, ki so se združile proti heteroseksualnosti, so zastrašujoče in čedalje močnejše," paranoično dodaja.

Predavanje je bilo odpovedano potem, ko se je organizator zbal prekinitvev in lažnih požarnih alarmov (ne zaradi nesprejemljivosti takšnih stališč, kot bi si morda kdo mislil). Proti Socaridosovem predavanju je namreč protestirala na hitro formirana skupina "*Dykes and Fags Gone Mad*" (Pobesnele lezbijke in pedri).

Pri vsej stvari je zanimivo še to, da je Socaridesov sin Richard gay, aktivist, in da ima visoko mesto v Clintonovi administraciji.

Jeffrey

Jeffrey je ena od tistih iger, o katerih bodo govorili vsi, pa če so jo videli ali ne. Leta 1993 je dobila nagrado *Obie Award for Best Play*, snemajo pa tudi istolimenski film s **Patrickom Stewartom** in **Sigourney Weaver**. Zgodba govori o Jeffreju, človeku, ki skače iz postelje v posteljo, in večnem optimistu, ki se sooči z aidsom. Scenarij za film je napisal **Paul Rudnick**, ki ima na vesti tudi *The Addams Family* in *Addams Family Values*.

Info

Mesto Amsterdam je prispevalo 610.000 ameriških dolarjev za *Gay igre*, ki bodo leta 1988 potekale v taistem mestu. Pričakujejo 12.000 športnikov in 100.000 gledalcev. To bodo obenem prve svetovne gay igre, organizirane izven ZDA.

□

1. marca leta 1996 se bo tudi *Madžarska* pridružila skandinavskim deželam, ki zakonsko priznavajo istospolna registrirana partnerstva. Ustavno sodišče je med drugim zapisalo, da je "arbitrarno in v nasprotju s človeškim dostojanstvom, da zakon ne priznava statusa skupnosti za pare, ki živijo v ekonomski in čustveni vezi, le zato, ker so istega spola..." Pa Slovenija?

□

ILGA, Mednarodno lezbično in gay združenje, se nahaja v težki finančni krizi, ki lahko edino tovrstno nevladno organizacijo v nekaj mesecih uniči. S sedeža v Bruslju poročajo, da veliko članov (tako skupin kot posameznikov) ne plačuje redno članarine. Seveda pa ILGE ne bodo rešile plačane članarine, če ne bo mogla v letošnjem ali naslednjem letu dobiti večje finančne podpore od drugod.

□

Boswell in Johansson

V trinajstem Revolverju smo objavili članek o zadnji knjigi **Johna Boswella** z naslovom *Same Sex Unions in Premodern Europe*. Kot že rečeno, je omenjeno delo končal med resno boleznijo, o kateri ni hotel govoriti. Ugledni profesor zgodovine na ameriški univerzi Yale je umrl v starosti 47-ih let, 24. decembra 1994, zaradi aidsa. (V zbirki *Lambda* pri založbi Škuc izide letos prevod njegovega najbolj znanega dela *Christianity, Social Tolerance, and Homosexuality*!)

Akadske gay kroge pa je zapustil tudi **Warren Johansson**, ki je lanskega septembra pri 60-ih umrl za rakom. Manj znani akademik se je prav tako ukvarjal s homoseksualnostjo v verski zgodovini. Kritiziral je Boswellove trditve iz prve knjige, da je Cerkev postala homofobična šele v poznem 12. stoletju. Takšna je bila že zgodnja in srednjeveška Cerkev, vendar pa je bila stopnja homofobičnosti različna.

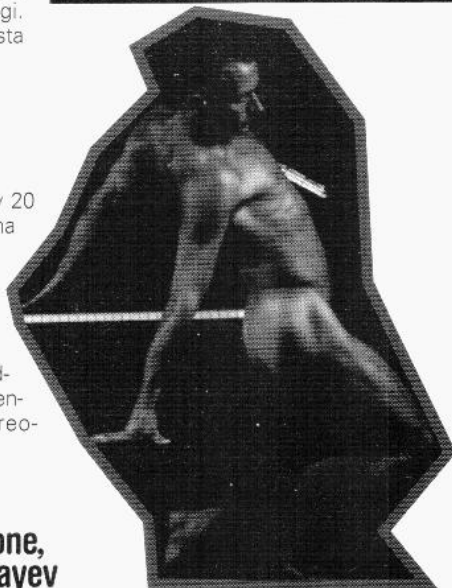
Warren Johansson, rodil se je kot Joseph Wallfield, je bil ameriški gay aktivist, odličen neodvisen prevajalec in humanist. Obvladal je okoli 40 starejših in sodobnih slovanskih ter bližnje-vzhodnih jezikov. V nizanju argumentov je zdaleč prekašal Boswella. Bil je goreč nasprotnik religije in vztrajen v svoji trditvi, da je Cerkev že od nekdaj homofobična.

Thin Ice

Thin Ice je nov lezbichen film, debut **Fione Cunningham Reid**. Mlada fotografinja Steffi (**Sabra Williams**) in njen novinarski kolega Greg (**James Dreyfus**) nameravata pisati o drsalskem tekmovanju istospolnih parov na Gay igrah v New Yorku leta 1994 s poudarkom na Steffi in njeni drsalski partnerki Lisi (**Nimmy March**). Ko Steffi dobi košarico od Lise le nekaj tednov pred dogodkom, si mora poiskati novo partnerko. Kandidatka Natalie (**Charlotte Avery**) sprejme Steffino ponudbo, a ne ve, v kaj se spušča. Odlika filma je prepletanje posnetkov z Gay iger z izmišljeno zgodbo, slaba stran pa dialogi. Režiserka priznava, da s koscenaristko nista imeli dovolj časa, da bi dodelali scenarij.

Lance Gries

Zase pravi, da je plesalec že 13 let, gay 20 let in človek 31 let. Za tega Newyorčana je bila moška telesnost - v vseh svojih dimenzijah - osrednja tema v njegovem ustvarjalnem razvoju. Njegovo zadnje delo, *Organum*, je uprizoril gol: na klavir je igral "z raznimi deli telesa". V novi predstavi *RSVP*, za katero pravi, da je zelo senzualna in zelo seksualna, nastopa preoblečen v žensko.

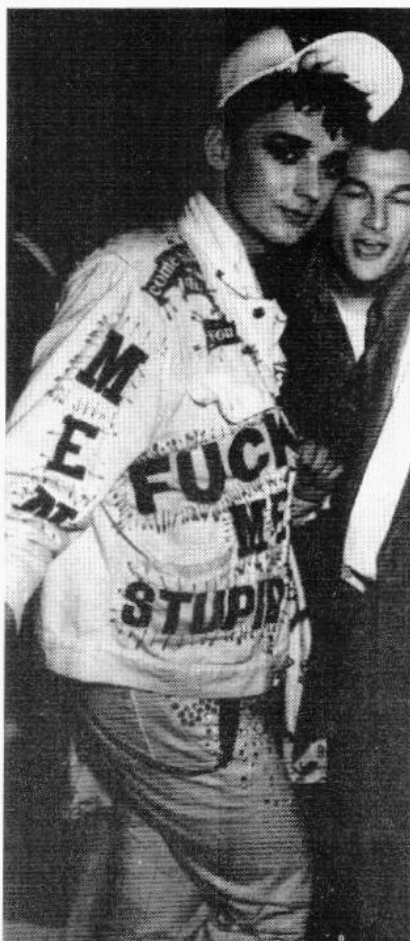

Kardinal Hume podpira zakone, ki bi zaščitili dostojanstvo gayev

Angleški katoliški kardinal **Basil Hume** je šel dlje kot katerikoli drug cerkveni dostojanstvenik z obsodbo homofobije in s podporo zakonom, ki bi ščitili dostojanstvo lezbijk in gayev. "Osnovno dostojanstvo vsake osebe je vedno treba spoštovati z besedo, dejanji in zakoni. Sistematično nespoštovanje dostojanstva je treba preprečiti, če ne drugače, pa z zakoni. Nobeden od cerkvenih naukov ne podpira ali sankcionira viktimizacije homoseksualnih moških in žensk, niti implicitno. Še več, homofobija ne bi smela imeti mesta med katoliki. Katoliški pogledi na homoseksualnost niso osnovani na homofobiji in je ne upravičujejo. Četudi se homoseksualci obnašajo provokativno ali destruktivno, to ne upravičuje homofobičnih reakcij." Izjavo kardinala Huma mnogi smatrajo za izziv Vatikanovemu nasprotovanju protidiskriminacijski zakonodaji. Hume je dal zgornjo izjavo kot odgovorna dolgotrajno korespondenco s **Petrom Tatchellom**, aktivistom organizacije *OutRage*, ki je motila številne dogodke v Westminsteri katedrali in outirala osem gay škofov.

Boy George

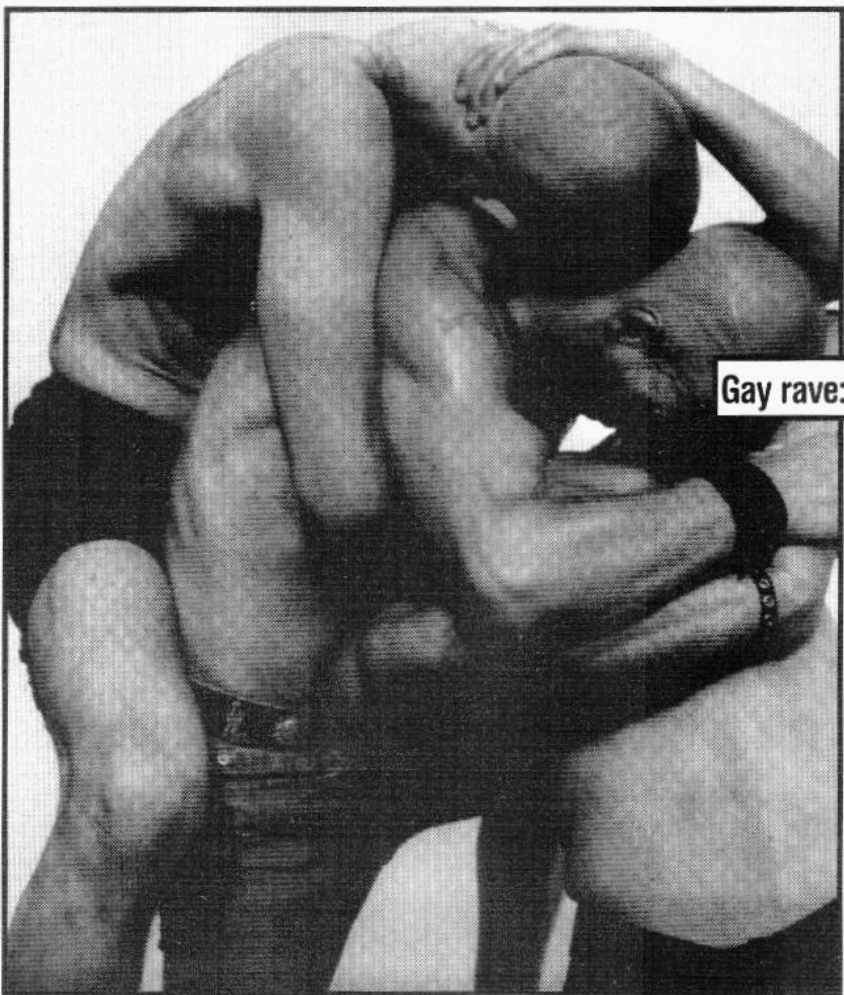
Pri šestnajstih sem naredil coming out in sovražil feminizirane pedre. Bal sem se, da sem jim podoben. Nekaj let kasneje sem postal tudi sam tak. V zasebnem življenju nisem skrival svoje spolne usmerjenosti. Ko pa sem postal slaven, sem se bal, da me ljudje ne bi marali. Zahajal sem v protislovja in nalagal vse mogoče; da sem straight, da ljubim šoferje tovornjakov, da nisem straight... Skrivaštvo je naporno in depresivno, v javnosti se pretvarjaš, da je tvoj fant tvoj agent. Premalo lepega sem povedal o Jonu Mossu, bivšem bobnarju Culture Club in mojem bivšem fantu. Svet showbiznisa je neresničen, ena velika laž, in glasbeniki živijo v privilegiranem svetu, kjer si lahko privoščijo stvari, ki si jih nekdo v resničnem življenju ne more. Na odru lahko postaneš to, kar si želiš. Vendar ne smeš iti predaleč, da se ne zameriš publiki. Le redkim uspe biti odkrit in pri tem odnesti celo kožo, kot na primer **Jimmy Somerville**. Ljudje te sicer lahko sprejmejo kot radoživega pederčka, vendar nočejo vedeti podrobnosti. Preoblačil sem se že predno sem postal slaven. Tako sem osvajač tipa. To mi je dajalo samozavest, je eden od načinov, da preživiš. Pisanje knjige je bilo neke vrste terapija. Ne da bi potem postal boljši človek, pač pa da bi se zavedel lastnega sranja. Je zgodba o stvarih, ki so se mi zgodile, in o ljudeh, ki sem jih srečal. Nikogar nisem želel izpostavljati, trudil sem se biti pošten do sebe in drugih. Tudi znotraj manjšin obstaja snobizem in če vladajo predsodki znotraj tvoje skupnosti, potem smo v ... Če se ne bomo naučili

iz lastnega trpljenja in izkušenj, potem ni nobenih možnosti za spremembe na bolje. Pri tridesetih lahko človek odvrže nekatere krinke. Ugotoviš, da takšno obnašanje ni več primerno. Sit si skrivanja, večnih preprirov in obsedenih razmerij, pravi **Boy George** v svoji petsto strani obsegajoči avtobiografiji *Take It Like A Man*, ki je izšla maja v Angliji. Sočasno je izšel tudi njegov nov album *Cheapness and Beauty*. Rad imam jezne moške. Obožujem fante, ki me sovražijo. Ljubim straight mladeniče s poceni tetovažami...

Srebrni jubilej

Ime Elton John se je prvič pojavilo na lestvicah 23. maja pred petindvajsetimi leti. Od takrat je Elton John prodal več kot 200 milijonov plošč. Svoj prvi coming out je naredil leta 1976 v Rolling Stoneu, ko je dejal, da je biseksualec. Kmalu zatem pa je ugotovil, da za homofobe ne obstajajo ljudje, ki so "pol-straight". Tabloid The Sun je proti Eltonu sprožil sovražno kampanjo, ki se je končala z Eltonovo zmago na sodišču in največjo oškodnino v britanski sodni zgodovini. Dogodek je Eltonu razjasnil, kdo so sovražniki, tako da se je ločil, prodal večino lastnine, naredil popoln coming out in odvrzel odvečno težo. Leta 1993 je ustanovil Elton John Aids Foundation, ki letno obrne več kot milijon funtov za organizacije, ki se ukvarjajo z aidsom. Dobil je oskarja za pesem "Can you feel the love tonight" iz Disneyevega filma Lion King (in na prevzem nagrade dejal, da bi rad videl več gay karakterjev v risankah). Elton je pravkar izdal svoj štirideseti album "Made in England".

Gay rave: berlinski techno seks

Začetek: prijetno dražec techno beat. Plus stotine moških, gayev. Veliko gole kože, plastika, vroče hlačke, oprijete tkanine. Tetovaže in prebodene prsne bradavice se gnetejo med sabo. V transu zvijajoča se množica prepotenih teles pleše skozi noč do jutra. Nato dark room za seks žur. To je fetišistična gay subkultura v svoji najboljši dekadentnosti.

Kot pri raveu se tudi v berlinskem *Snack Clubu* vsak mesec pleše in seksa na različnih lokacijah. Scena je reminiscenca vojaškega zaklonišča, naslednjič tovarniškega skladišča... Vsakokratna postavitve je drugačna, konstantne so le uniforme, guma, usnje, tetovaže, razgaljena oprsja množice moških teles. Prihajajo iz vse Evrope na noč pitja, plesa in razuzdanosti. Datume in naslove žurov dobite na naslovu: *DevilTeufelDiable, P.O.Box 30-43-12, Berlin, Germany 10723*

foto: Norbert Thormann, International Drummer #184

Amsterdam

Z naslovi barov, diskotek, savn, sexshopov in podobnega v Amsterdamu si ne bom dal dela, niti jih nisem veliko obiskal. To dobite v vsakem gay vodiču. Prepričan sem, da to mesto pozna veliko slovenskih gayev in lezbijk, vsak pa ima gotovo svoje izkušnje iz mesta, ki je za ponosne domačine središče sveta. Ali je res tako, ne vem. Je pa Meka Evrope za turiste in avanturiste. Vsaka ulica, vsak most, vsak kanal (Amsterdamu rečejo tudi severne Benetke) je presenečenje zase, področje rdečih luči je spomin in opomin časa. (Beri aids, čeprav naj bi število okuženih v Amsterdamu padlo.) številni bari, lokalčki, klubi... pa ponujajo prav tisto, kar ste si na skrivaj zmeraj želeli.

Nizozemci se imajo za neskončno tolerantne in pametne. Ponosni so na svojo državo, na Vzhodno indijsko družbo, kolonije, ki jih še zmeraj imajo. Velika večina jih je patriotov, vdanih kraljici in zastavi, in ob nacionalnem prazniku, kot je kraljičin rojstni dan, ju vzhičeno opazujejo in opozarjajo nanju. Rečeš si: saj so lahko ponosni na svojo državo in svoj standard, toda za nekoga, ki je preživel socializem, je to vendarle nekam smešno in na robu dobrega okusa. Komično je tudi, kako slabo poznajo zemljepis in da ne razlikujejo Poljske od Ukrajine, Prage od Budimpešte in seveda Slovenije od Slovaške... Kakor da se svet neha na njihovem pragu.

Na temo tolerance bi se dalo veliko povedati. EU se kaže kot tolerantna, strpna, pravična, nadvse dobra in naklonjena človekovim pravicam, odpove pa, ko bi bilo treba ukrepati (kakor v BiH, ampak to je že druga zgodba). Toleranca je Amsterdamčanom (in drugje je podobno) bolj image, od katerega ne ostane popolnoma nič, ko jim po težkih mukah (zemljepisno znanje sem še omenil) razložiš, od kod si. Če te takoj ne zavržejo, te vzamejo kot skrajno eksotično bitje, ki se lahko primerja z Marsovcem. Ko sem povprašal prijatelja, koliko je temnopoltega prebivalstva v Amsterdamu, mi je jezno odgovoril, da nihče ne šteje posebej črnih in belih ljudi. Rumene, rdeče, črne, zelene, bele, vijoličaste sicer srečuješ vsepovsod, ko pa se odpraviš v life, srečaš zvečine belce, in še redki drugačni se nič kaj dobro ne počutijo v svoji koži, kar kaže njihova aroganca in rezerviranost posebne vrste. Ob tem sem se spomnil na slovenske gaye in njihov odnos do Avstrijcev, Italijanov in ljudi z juga. In bolje, da v Amsterdamu ne govoriš po nemško - Nemce še vedno močno sovražijo in zbijajo neokusne šale na njihov račun. Toliko o toleranci.

To so pač slabe strani, ki jih zazna socialno bitje. V vročih, zamegljenih komorah savn tega ne opaziš tako hitro, in včasih, če ne vedno, je bolje tako; tako se vsaj vrneš poln dobrih vtisov in spominov.

Mister gay U.K.

Angleži so 28. maja izbrali svojega Mistra Gayev. Prireditelj je nekakšna parodija na tekmovanje za Miss sveta in jo prirejajo že 15 let. Nagrada znaša 5000 angleških funtov.

"Ni res!" pravi Keanu

Keanu Reeves je zanikal, da je gay, potem ko je bil v kanadski satirčni reviji "Frank" objavljen članek "Coming out danske princeze".

Opravljeni članek je trdil, da ima Keanu, ki trenutno igra Hamleta v Winnipegu, razmerje z neimenovanim baletnikom. Revija prav tako trdi, da je Reeves naredil coming out pred družino med božičnimi prazniki.

Svoj kos pogače si je odrezal tudi ameriški tabloid "National Enquirer", ki poroča, da je Reeves rekel svojemu prijatelju: "Bolj ljubim ženske kot katerikoli fant, ki jih poznam."

Dodal je še: "Samo nevedni ljudje mislijo, da so vsi baletniki gayi. Prav tako so atletski kot Michael Jordan in spoštujem njihovo delo. To, da jih rad gledam na odru, pa še ne pomeni, da hočem z njimi na zmenke."

Ni to vodič po Utrechtu

Kot sem se že izkričala v naslovu, to ni noben vodič po Utrechtu, še manj po Amsterdamu. Če si namenjena tja, you're on your own, girl! Oglasi se, ko se vrneš, bova primerjali vtise... Ne, to bo eno bluzenje o mojem potovanju, s katerim si ne moreš nič pomagat. Najbolje, da kar obrneš list, tole je samo zame.

Pot je dolga. Če greš s starim avtobusom in si velika več kot meter in pol. Ker imaš zobe zadržane v kolena. Saj ne da bi se pritoževala, ampak po desetih urah začne bolet... Nemčija se vleče, kot da so jo delali v ponedeljek. Ma, z njo so bile itak vedno težave.

Ko si enkrat tam (sploh, če je osem zjutraj), greš najprej nekam na kavo. Da pol lahko naštimaš kosti spet na tista mesta, kjer so bile u svoje najboljše dane. Volja do življenja se ti vrne, svet je spet lep. Sploh, če si v Holandiji.

Z Nenadom sva stanovala pri Francku. Prijazen dečko. Hiša pa neverjetna. Dvorec, pravzaprav. Enkrat je bil dom od kraljičinega zdravnika in se mu še danes vidi... Prvi dan je težko urediti vtise. Lutam mal po mestu in mi je všeč, ampak bega me dejstvo, da je Amsterdam samo 40 km stran. In njegova fama te vleče. Zato sva šla že naslednji dan na vlak za Adam. In to ravno na kraljičin rojstni dan. To je pa dan, ko se Holandcem do konca odpuli. Že sicer so čist zadost mehki, ampak to je šlo pa čez rob. In to v smeri oranžne - njihova nacionalna barva (moje sožalje). Kaj vse ne vidiš! Vsi, ampak vsi, se pooranžijo. Oranžni deli garderobe so seveda zakon, imajo pa tudi pobarvane lase, obraze, kot datek pa sončna očala s kričečim oranžnim okvirom... Lahko pa vidiš tudi uglajene stare gospode, v obleki, s kravato, ki na glavi nosijo lonček s plastičnimi rožami (barve ne bom več omenjala, obljudim). Zgledajo kot nekdo, ki ni opazil, da mu je teglc z rožami padel na glavo. Zaradi udarca, najbrž.

Zmede te. Nekaj ne štima. Kaj se je, medtem ko nisi bila pozorna, zgodilo s svetom? Najprej preveriš, kdaj si pokadila taziadni joint. Ne, ni to. Nekomu iz tega milijona tukaj se je zmešalo, in to nisem jaz! Počutiš se prekleto normalna. To ti je novo. Pa ljudi moji, jaz sem lezbijka. To je - po vaši definiciji - nenormalna. Kaj je zdaj to? Ne preostane ti družga, kot da se obnašaš, da nisi nič opazila. Al pa da si kupiš kakšno tako neumnost. Jaz nisem šla tako daleč... Do *Homo monumenta*, kjer se je dogajal festival na prostem, sem se prebijala dobro uro (sicer bi trajalo četrto). Ravno ko so najavili lezbično glasbeno skupino iz Južnoafriške republike - **Mama Kumba**. Grupica mamc v pisanih cunjah. Z raznimi tolkali, ksilofonom, bobni... Zdele so se mi prav srečne. Pa prave žurerke, kot se je kmalu izkazalo. Publika se je v trenutku razživela. Nasmeh z zlatim zobom pač lepo mesto najde...

Med točkami je vzdušje veselo kvaril transvestit, ki ni znal drugega, kot spraševati: a se zabavate, a sem vam všeč, a me res ljubite, ne slišim dobro... I tako pet puta. In vsakič je prišel bolj nesrečno oblečen. Potem pa **Cactus Rain** iz Londona. Rock

Cactus rain

skupina. Prima, veliko so dajali. Pevka je bila - uh, nabita z energijo, simpatična, super glas.

Čez kako uro - po ponovnem naletu Do-you-love-me-queen, so me pa dotolkli z večurnim programom tehno muske. "Ah, tega imam pa že v K4 čez glavo," je rekla ena Slovenka in odšla.

Z Nenadom sva bila zmenjena na *Damu* in šla v nekaj mavričnih kafičev. Prav prileglo se je malo posedet, da piva ne omenjam... Kafiči niso nič pretresljivega, vsaj čez dan ne. Ob 10h zvečer sem bila pa že varno na vlaku za Utrecht... Nasproti mene sta sedeli dve punc v potapljaški opremi. Ja, tudi jaz sem za moment izgubila tekst. Neka nova žurerska fora, kot kaže. Da trik deluje, je bilo pa več kot očitno, ker sta se mi samo prijazno nasmehnila, naslednji trenutek pa že sladko spali, naslonjeni ena na drugo. Z masko, plavutkami in vsem tem... Čuden svet, ti rečem!

Naslednji dan sva se začela spoznavati. Utrecht in jaz. Sem ugotovila, da mu delam krivico. Prej me je zanimal samo zato, ker je blizu Adama. Kot dobro izhodišče...

Uh, Utrecht! Všeč mi je. Ker je tih v svoji

lepoti. Ker je ta lepota v malenkostih, podrobnostih. Ker ne vpije: poglej me, kako sem velik, lep! Ampak čaka, da ga odkriješ. Najdeš. Amsterdam je prima, nič ne rečem, ali ni Utrecht nije za bacanje. Spominja me na neke druge kraje, druge čase, neko drugo srečo...

Zvečer naju je Frank peljal v *DeVolkengraber*. Jaz bi to prevedla Hvatač oblakov, pa ti? Nekakšen kafič, ki bi rad bil disko, pa je premajhen. Če rečem, da je skoraj polovico zasedel šank, je vse jasno. To ni nobena ovira (prej obratno), da se ne bi tam prav fino žuralo.

En večer zatem smo šli v *Cellar*. Tam mi je bilo najbolj všeč. Domače vzdušje, dovolj prostora za plesat, dobra glasba. Bila je tam tudi ena deklica, ki sem jo spoznala dan prej, kot novinarko pri časopisu *Dinamit*. Že takrat sem vedela, da je one of the girls (kot nam pravijo v filmu *Boys on the side*). Prišla je k meni: "I'm sorry, I forgot your name." Danica. "You have to understand me, your name sounds like nothing." Če me je hotela s tem očarati... Predstavila me je svojim prijateljicam. Veliko sva se pogovarjali, vmes plesali, pili...

Enkrat pride z novo rundo: "Tole ti pošilja pa Silvia." Poskušam se spomniti, katera je to. U, pa ne, da je tista, tetovirana po obeh ramenih, obrita na sekular?! Matr, zdaj si pa v težavah! Boh ve, kaj pomeni, da si od nje vzela pijačo? Prepozno, medtem ko sem

razmišljala, sem naredila že par šlukov... Kaj pa zdaj? Glej stran in počakaj, da bo minilo, je prima moto za krizne situacije (takoj za: Panika!). Res je kmalu prišla mimo. In se mi prijazno nasmehnila. In šla dalje... Ugani, kdo se je potem počutil kot eno vase zagledano tele, ki si domišlja, da ve, kako stvari stojijo in kako je ta svet uštiman?! Ja, prav imaš.

O naslednjih dneh pa ne bi več, razen da je **Salomé** rasturila Utrecht s svojim šovom. Marsikdo v dvorani je že kar težko dihal... Program sicer ni bil nov, ampak oni tega niso vedeli. In če jo primerjam z njihovim **Klassom**... Joj. Kot da je prvič na odru, skoraj se ni upal premakniti. Kar mило se mi je storilo in najraje bi ga šla gor malo potolažit.

Toliko.

Danica Muhič

IX. konferenca ILGA

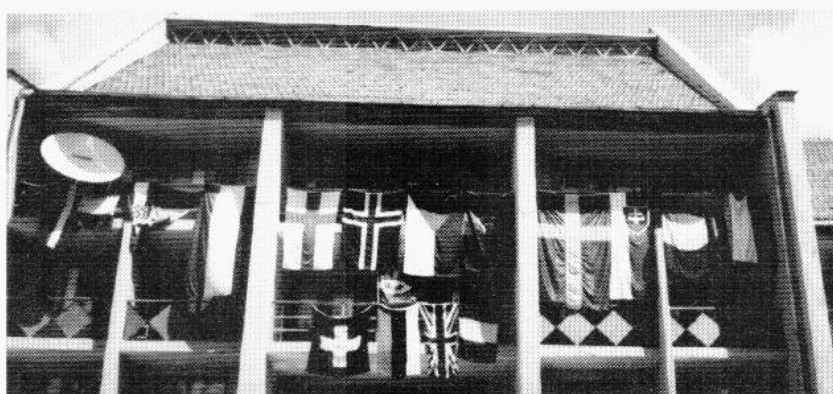
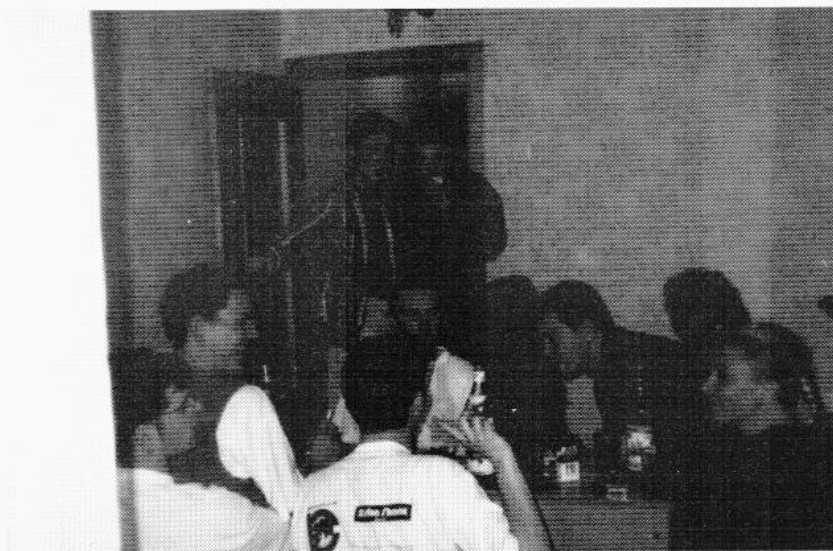
Le kaj je človeku, da ga vleče v čudne kraje, polne (ne)prijetnih presenečenj? Tudi Kijev v bivši sovjetski Ukrajini, kjer naj bi se zgodila IX. konferenca ILGA za vzhodno in jugovzhodno Evropo, sodi med zgoraj omenjena pomanjkljivo civilizirana področja. Seveda gre tudi Ukrajina kot novopečena dežela po strmi poti demokracije in kapitalizma ter kar je še takih zapadnih dobrot. Nekako tako so si najbrž zadevo začrtali tudi organizatorji konference, člani kijevske gay/lezbične skupine *Two Colours*, ki so si napolnili žepe s konferenčnim denarjem in jo odkurili s prizorišča dogajanja. Ja, škandal brez primere. ILGA bo izključila razvpito skupino *Two Colours*, skušala dobiti nazaj odtujena sredstva, konferenca v Kijevu pa je bila že razveljavljena - saj organizatorji niso pripravili ne programa ne delavnic.

Kljub vsemu je Kijev zanimivo mesto. Ko se enkrat odpraviš iz zabačenega hotela, uro in pol oddaljenega iz centra (kamor so organizatorji vtaknili udeležence konference), in si v starem mestnem jedru privoščiš kavo, hamburger ali celo zrezek v restavraciji, namenjeni tujcem, je življenje že dosti lažje. Tako nam je neka Ukrajinka razkazala Kijev ponoči in nas peljala na gay štrik plac v samem centru mesta. Čeprav v Kijevu ni redne gay diskoteke ali lokala, gay lajf vseeno teče. Poleti pa vabi vsaj nudistična plaža na Dnjepru. Bili smo tudi v diskoteki New York (ki sicer ni gay) - organizatorjem je uspel vsaj ta večer - scena in glasba sta nekoliko spominjali na naš K4. Obljubljeni transvestitski show pa nam je bil priobčen v obliki tipične ukrajinske strip-tizete. Kaj naj bi ona imela pokazati gay in lezbičnemu občinstvu, seveda ni nihče pojasnil...

Kar se tiče same konference, se res ni zgodilo nič bistvenega. Opeharjeni udeleženci so pripotovali iz Litve, Latvije, Estonije, Rusije, Belgije, Nemčije, Anglije, Češke in Slovenije. Seveda ni manjkalo Američanov, ki nadvse radi študirajo in trpijo brez kave v bivših socialističnih državah. Drugi dan se je sicer zgodila ponesrečena lezbična delavnica (in še kakšna), zadnji dan konference pa je zaključila srborita plenarna seja in - kocka je padla: naslednja, torej še vedno IX. konferenca ILGA za vzhodno in jugovzhodno Evropo, bo potekala v Ljubljani. Seveda se mnogi že sedaj veselijo udeležbe, saj nimajo pravih predstav o Sloveniji. Mi smo pa obljubili, da bomo solidni organizatorji, in poudarili, da v Ljubljani dobiš kavo na vsakem vogalu.

Ker pa se na vseh konferencah najpomembnejše stvari dogajajo izven uradnega programa (torej spoznavanje, navezovanje stikov, izmenjava informacij, zabava...), tudi kijevska konferenca nikakor ni bila povsem zaman.

S.T.

27. JUN - MEDJUNARODNI DAN PONOSA LEZBEJKI I HOMOSEKSUALACA

Saopštenje za javnost

Najznačajniji događaj za nastanak lezbejskog i gay pokreta - i uopšte za oslobodjenje homoseksualaca i lezbejki - bila je tzv. Stonovska pobuna. Gosti i osoblje jednog gay-bara u njujorškom Grinič Vilidžu odbili su da mirno posmatraju uobičajenu policijsku raciju - kamenicama, flašama, praznim konzervama gadjali su policajce koji su pokušali da ih privеду. Homoseksualci su podržale sve liberalne osobe tadašnje Amerike, te se ovaj incident pretvorio u sedmodnevne ulične demonstracije protiv diskriminacije nad homoseksualcima i lezbejkama, najpre, ali i diskriminacije uopšte.

Od te 1969. godine, 27. jun se proslavlja kao Medjunarodni dan PONOSA lezbejki i homoseksualaca - Lesbian and Gay Pride. Na velikim demonstracijama u Njujorku tim povodom prošle godine okupilo se 1,1 milion ljudi (u svim evropskim metropolama bilo je slično). U Njujorku su se tada našle i dve aktivistkinje, predstavnice Arkadije. Jedna od njih - Lepa Mladjenović, dobila je nagradu Felipa de Souza, Medjunarodnog komiteta za ljudska prava lezbejki i gay-muškaraca.

U Beogradu je Medjunarodni dan ponosa lezbejki i homoseksualaca javno obeležen samo jednom, 27. juna 1991, na maloj tribini u Domu omladine. Tog istog dana počeo je rat u Sloveniji. Tokom poslednjih četiri godine, lezbejke i homoseksualci nisu se javno okupljale/li; sveopšta militarizacija srbijanskog društva i neprekidni ratovi koje zemlja u kojoj živimo vodi ili potpomaže, uticali su i na rapidno pogoršanje statusa lezbejki i homoseksualaca. Na sve

to, naravno, uticao je i neokonzervativizam i sve veće mešanje Crkve u socijalne probleme.

Doduše, prošlog leta - skoro bez ikakvog javnog komentara - Skupština Srbije napokon je dekriminalizovala (mušku) homoseksualnost, tj. izbrisala stav 3 iz 110. člana Krivičnog zakona, po kome su homoseksualci "za protivprirodni blud između lica muškog pola" mogli biti kažnjeni zatvorom do godinu dana. Tako je srbijansko društvo - bar na papiru (i samo na papiru) oslobođeno bar jedne diskriminacije. Ovaj zakon - koliko nam je poznato - u sudskoj praksi nikada se nije ni primenjivao. On je služio, najpre, za učenjivanje političkih protivnika (komunističkog) režima. Suštinski nije se promenilo ništa - mnogobrojne huliganske bande (tzv. "dizelaši"), boreći se za novu "čistu rasu", u cilju grupu svojih fizičkih obračuna stavljaju i homoseksualce i lezbejke, crkveni moralisti takodje (doduše sa mnogo manje strasti nego protiv abortusa i žena) skoro otvoreno pozivaju na linč lezbejki i gay-muškaraca; neki od njih - neoficijelno svakako - nisu se libili ni da fizički nasrnu na naše aktivistkinje; srbijanski mediji (uz retke izuzetke) ili pljuju po homoseksualnosti, izvrgavaju je ruglu, ili pak imaju do kraja senzacionalistički pristup ovoj temi, itd, itd.

Kao grupa za lobiranje za poboljšanje društvenog položaja lezbejki i homoseksualaca i senzibilizovanje javnosti, Arkadija je počela da deluje početkom 1991. Kao udruženje građanki i građana, Arkadija je registrovana jula prošle godine. Do sada smo izdale/li dva biltena (na srpskom i na engleskom), učestvovali/li na medjunarodnim političkim i kulturnim skupovima lezbejki i gay-muškaraca, organizujemo radionice, otvoreno razgovaramo o problemima koji nas muče, pružamo moralnu podršku svim lezbejkama i homoseksualcima. Mi smo prestale/li da se stidimo; odbijamo te socijalno nametnute komplekse; borimo se protiv društvene stigme; mi želimo da

budemo srećne lezbejke i srećni homoseksualci.

PONOSAN SAM JER SAM PEDER - taj grafit policija je izbrisala sa beogradskog Narodnog pozorišta, a Politika prokomentarisala stavljajući tu rečenicu u kontekst folk-muzike. Gle ironije! Homofobija, strah od homoseksualaca i lezbejki na ovom primeru - kao i na mnogim drugima - strah je od naše socijalne i političke emancipacije. Strah od naše vidljivosti. Zanimljivo je da većina heteroseksualnih muškaraca odbija i da prizna postojanje lezbejki; po njima mi smo TO samo dok ne dodje pravi muškarac. Kad su "pederi" u pitanju tu su, baš iz tog razloga, kazne nad njima nasilnije. Društvo se najviše boji toga da mi budemo srećne i srećni, da bez ikakve sramote ispišemo PONOSAN SAM ŠTO SAM PEDER, PONOSNA SAM ŠTO SAM LEZBEJKA.

27. jun - Medjunarodni dan ponosa lezbejki i gay-muškaraca - ove godine okupiće i nas ovde u Beogradu. Pridružićemo se svet-skoj manifestaciji i proslavama, svuda gde postojimo, gde imamo podršku, i sa svim onima sa kojima ćemo ovoga dana deliti svoj ponos. Zajedno sa istomišljenicama i istomišljenicima, prijateljima i našim ponosnim roditeljima i rođacima uručićemo poruke da ćemo i dalje ujedinjene/ujedinjeno da postojimo, delujemo i, sa pozicije tolerancije razlika, još jednom ćemo ponoviti - NE STIDIMO SE.

za ARKADIJU, lezbejski i gej lobi Beograda
Biljana Pakaški i Dejan Nebrigić
U Beogradu, 20. juna 1995

... nekaj ekstatičnega. ne nekaj, kar se tiče pravil.

Laurie Anderson zna "zagrabiti prostor": mimogrede, ko je vstopila v prav pretresljivo razsvetljeno Viteško dvorano Kržank - kjer naj bi se začela tiskovna konferenca ob njenem ljubljanskem nastopu turnee "Nerve Bible" - je kot da začudeno vzkliknila, "ooo, lučke!". Potem že malce bolj veš, zakaj uide vsem klasifikatorskim poskusom tako tistih, ki zapisujejo teorije sodobne umetnosti, kot onih, ki stojijo na barikadah družbene avantgarde. Svet je poln tipik: naše situacije se iz trenutka v trenutek spreminjajo v vedno drugačne, a vedno že videne podobe. Laurie Anderson ni njihov komentator, ni analitik njih pomenov, ni reformator niti inkvizitor duha: ni zaskrbljena prinašalka drug (ačn)ih vsebin: njeno delo ima več skupnega s stripi, pop artom, kabaretom in klovnovski večino kot s kontemplativno linijo umetniške pobožnosti. Iz sveta snema njegovo zvočno strukturo: vsaka njena

zgodba, pesem ali predstava je vsota tonskih in hkrati ripskih nians. Ne pripoveduje mnenja, temveč dogodek; ne pripoveduje prilik, temveč pozicijo vlog znotraj točno določene komunikacijske sheme. Ves čas se igra s situacijo in z njo kontaktira, ne s sogovornikom: tiskovna konferenca je torej bila prava predstava tiskovne konference: mi in naši mikrofoni smo bili zelo, zelo vklopljeni in ona kot da je Laurie Anderson in kot da odgovarja na vprašanja, ki so kot da namenjena prav njej.

"Osebn vprašanja" niso in niso šla. Mogoče prav zato. Osebn horizonti postanejo tipični tedaj, ko dobijo afirmacijske ambicije. Laurie Anderson ni aktivistka že zaradi načina njene prisotnosti, zaradi njenih prostih preskokov skozi različne nivoje realnosti in predvsem zaradi enakovrednega pomena, ki jim ga daje. Blžje je minimalizmu kot individualizmu, blžje konceptualizmu kot konstruktivizmu, blžje procesualnosti kot strukturacijam: nikjer ni dlje kot za čas neke zgodbe; ne v ženskem gibanju, ne na gay frontah, lahko pa naletite nanjo na Internetu. "Internet je tako zanimiv ravno zato, ker lahko na njem pobegneš. V mreži si povsem neviden, kar daje ljudem možnost pobega iz njihovih teles, njihovih osebnosti, iz načinov, kako govorijo, kako se obnašajo, kako hodijo. Mnogo podob, ki privlačijo ljudi, prihaja iz takšnega nenavadnega tipa nebes. Internet je edina svobodna cona, kjer se danes dogaja živa underground scena: je odličen prostor za določene načine izmenjave. Na njem dobiš več zanimivih idej kot v galerijah ali ob branju listin. Ljudje ne potrebujejo več filtrov, revij, radia, založb in podobnih povezav... Če je še na začetku izgledalo, da bo to neke vrste zletna steza informacij, je Internet danes čudovita vsota različnih glasov, laži, govoric, zgodb, obrekovanj, čenč, pornografije, kombinacija človeških klepetov, pravi primer svobodnega izražanja. Na nekaterih mrežah sicer dobiš izobraževalne programe, kar je morda zelo zanimivo. Sama imam raje kaos: všeč mi je, če ogromno ljudi preizkuša ogromno stvari." Uporaba tehnologije v umetnosti je sploh "zaščitni znak" Laurie Anderson in jasno je, da iz sedanje glasbene produkcije mimogrede izpostavi rave, "ta monotoni ritem, neke vrste dvojni srčni utrip, ki hkrati gre proti samemu bitju srca."

Knjiga "Stories from the Nerve Bible" (1994) - oz. CD "The Ugly One with the Jewels" (1995) kot zvočni zapis nekaterih zgodb ter CD-ROM "Puppet Motel" (1995) - je retrospektiva njenega dela od leta 1972 do 1992. "Začela sem opazovati pomen nekaterih stvari, ki sem jih vedno imela rada in ugotovila, kako so to pravzaprav najenostavnejše ideje, ki ne zahtevajo velikanskih produkcij." Za razliko od njenih zgodnejših multimedijskih projektov - "United States" (1985), "Home of the Brave" (1986) in "Empty Places" (1990) - je oder predstave "Nerve Bible" povsem izčiščen: tudi zato, ker v koncept nastopa vedno znova posega z novimi zgodbami. Sama pravi, da gre za neke vrste "mentalni film", umetnostni kritiki pač napovedujejo rojstvo popolnoma nove umetniške oblike, ambientalnega pripovedništva.

Predstava "Nerve Bible" je mozaik delcev iz njenih zgodnejših del vse do zadnjega "rednega studijskega" CD "Bright Red" (1994): kar je iz svoje biografije vplela v živo predstavo, je tisto, kar je dandanes (edino) ostalo prisotno. "Coolsville" iz CD "Strange Angels" (1989), "Love among the Sailors" iz CD "Bright Red" že sodi med najpretnesnejše pesmi o aidsu. Naš čas je "svetlo rdeč Cadillac"; stand-by. "Predstava je o telesu kot živi knjigi in o poteh, kako dobimo informacije: oči in ušesa resnično niso ravno dobri sprejemniki. Gre za podobe časa in za načine njegovega štetja. Biblijo uporabljam kot referenčno točko zaradi njenega jasnega odnosa do časa; to je knjiga z zelo jasnim začetkom in zelo jasnim koncem. Kar želim prikazati, je neke vrste poskus dezorientacije v našem sprejemanju časa. Vsi ti okrogli predmeti, ure... Mogoče uporabljamo napačne oblike. Mogoče bi morali uporabljati spirale ali karkoli, kar bi nam odkrilo življenje v drugačni luči..."

Laurie Anderson je sodelovala ali še sodeluje z Williamom Burroughsom, Brianom Enom in Lou Reedom: vsak od njih sam samcat že desetletja predstavlja vsebine, ki še danes - kljub njihovi že mainstream poziciji - vzbujajo kulturniško nelagodje. Tako neverjetno izgleda: po koncertu je bil svet zopet isti in enak. "If I could open my mouth / there's so much I would say / like I never be honest / like I'm in it for the thrill / like I never loved anyone / and I never will." "Speechless". Laurie Anderson.

Nataša Velikonja

Sodelovali ste v mnogih projektih z zelo jasnim socialnim angažmajem. Imate izkušnje tudi z gay aktivizmom?

Seveda, precej. Sodelovala sem z "Women's Action Coalition", eno izmed mnogih, mnogih ženskih skupin, ki so se izoblikovale v New Yorku kot reakcija na celo serijo "seksualnih" sodnih procesov, na primer, v zvezi s Clarencom Thomasom, ki naj bi postal naš vrhovni sodni organ in ki ima pravcati sloves zaradi spolnega nadlegovanja, v zvezi z Williamom Kennedyjem... Na prvem sestanku je "W.A.C." štela dvajset ljudi, na naslednjem petsto, na naslednjem dva tisoč: ogromna količina jeze in ogromna količina energije. Seveda je bilo mnogo umetnic, a najboljše politične aktivistke so prišle iz "ACT UP": one so bile tiste, ki so zares vedele, kako zgrabiti prostor, kako prijeti dva tisoč ljudi in jih dobro organizirati. Ostale smo bile bolj tako... Prav fino je bilo, čeprav biti z dva tisoč ženskami... uuf!

V Združenih državah se mnogo tega, čemur pravimo politika, vrti okrog zelo osebnih tem. V nacionalnem teatru se dogaja O.J.Simp-

son: vključeno je mnogo stvari, ki privlačijo ljudi, velike zgodbe, padli heroji, moški in ženske, maščevanje, umor, mogotci, ki kupujejo pravico, prava "žajfnica" tem. En najzanimivejših sloganov, povezanih s tem primerom, je "naj se kazni izravna z jezo" - v angleškem jeziku namreč obstaja pregovor, "naj se kazni uravnava z zločinom". V ZDA se kopiči silen bes okrog rasizma, seksizma, denarja, cele vrste stvari, pravzaprav moči; ves ta bes se steka v tega in druge "seksualne" sodne procese in nihče ne ve, kaj početi z njim. Pri "W.A.C." se je sprva govorilo, "no, kaj bomo kar posedali in klepetali o seksu in feminizmu ali bomo tudi kaj naredili, glasujmo!"

In smo naredili vrsto akcij in bile so prav zelo učinkovite: mnoge smo že delale z mediji in smo torej vedele, kako z njimi ravnati.

Po drugi plati pa me ta skupina ni mogla pritegniti. Primer. Nekega dne, ko naj bi neka plaža postala topless plaža, se je organiziralo veliko demonstracijo. V redu. Ta dogodek, ta bedast dogodek, se je uporabilo, da bi se govorilo o raku na prsih in raziskavah. Raziskav je res izjemno malo. Pojavile naj bi se v bolnišnici in na plaži, na dveh krajih, in na golih prsih naj bi imele napisano "Beri z mojih prsi / raziskave raka na prsih". Kar je bilo parafraza na nek Bushov slogan, ki je pripovedoval o branju z ustnic in davkih. V redu. Na to srečanje sem prišla s prijateljico iz Irana, ki se ni in ni mogla načuditi, češ, kaj pa vendar počneš, kaj pa vendar počneš, nikar, češ, zakaj slačiti telo in pisati takšne stvari nanj, seks je vendar poslednja skrivnost človeškega rodu, zakaj torej takole počnete z njim? Daj, vstani in to povej, sem ji rekla. Pa ni, bila je preveč sramežljiva in čeprav tega namesto nje tudi sama nisem povedala, sem se pravzaprav zelo strinjala z njo. Seks je poslednja skrivnost: preobračati ga v politično temo je sicer včasih - ko gre za človekove pravice - absolutno nujno in upravičeno. A s temi slogani na telesu?

To je torej moja politična vez z gay gibanjem v Združenih državah. Je pa še ena zelo zanimiva stvar, ki naj bi se zgodila jeseni: v Pekingu je napovedana konferenca o ženskih pravicah in iz Pariza naj bi tja peljal vlak, poln žensk. Upam, da bom na njem. Z **Maria-**

ne Faithfull skušava v "Združenih narodih" v New Yorku pripraviti koncert in vanj vplesti vse te stvari okrog vlaka in okrog žensk. Videli bomo, kaj bo...

Vaša umetnost komunicira z vsakim posameznikom, ki "obtiči v abstraktni slikariji" resničnega življenja in ki se noče prilagoditi ustaljenim modelom vlog. Mogoče je zato vaša umetnost tako priljubljena med gay publiko?

No, določeni gay ljudje so prav na prvih linijah, ki utrjujejo spoznanje o tem, kako zelo togi so ti modeli. Tako je biti moški, tako je biti ženska. Lepo prosim, vse to je zares tako zelo šablonsko!

Vendar pa to že dolgo ni več jedro gay umetnosti. Gay umetnost je, žal, skozi AIDS postala umetnost tragičnega: če le pogledate število ljudi, ki kar izginejo... Zelo težko je biti poln upanja in tuhtajoč in močan, ko umirajo tvoji lastni prijatelji. Zato je glavna gay energija danes drugačne vrste, ne več tista, ki pravi, O.K., zrahljajmo te modele vlog.

Robert Mapplethorpe je avtor fotografij za vaš CD "Strange Angels". Kako se je začelo vajino sodelovanje?

V Londonu sem imela prijatelja, ki je delal dokumentarec o Robertu in ta ga je vprašal, koga bi želel fotografirati in to sem bila jaz. Tedaj

je bil že zelo šibak. Poznala sem ga le bežno, a sem zelo občudovala njegovo delo. Sama gledam izza, dobiti želim nekaj, kar je na površju manj vidno. Robert je bil umetnik, povsem orientiran na videz; mislim, da bi njegovi pogledi na telo kot na neke vrste cvet, na neke vrste čudovito, perfektno tihožitje ali klasično skulpturo, dobili še mnoge druge načine izražanja. Zelo bi želela videti, kaj bi ustvarjal sedaj... pa tega ne bomo nikdar doživeli.

Lanski junij je bil v znamenju 25-letnice "stonewallskega upora". Kakšna je bila atmosfera v New Yorku?

Ni me bilo tam.

Smo "rojeni in zatorej svobodni" - in vedno znova na napačnih mestih. Lahko umetnost predrugači takšno realnost?

Gotovo. Zato so politiki in umetniki naravni sovražniki. Politiki hočejo pokazati, kje je tvoje mesto, umetniki pa želijo sami odkriti svoje. Tako, na primer poteka v Kongresu velika razprava o tem, kako definirati idealno ameriško družino. Kaj to pomeni. Idealna ruska družina, idealna mehiška družina. Kdo pravzaprav so ti ljudje. Mami, ati, otročki? Očitno gre za vprašanje vira moči in ugane, kdo potem dobi vso moč.... Ati!!! Kakšno presežčenje!!! In znotraj tega področja so umetniki otročki, ki naj lepo sedijo tamle in pridno molčijo. Mi smo, kar se tiče osnovnih opredelitev prostora, naravni sovražniki. Ostani na svojem mestu. Ja, umetniki lahko ogromno spremenijo.

Moja babica je kot misijonarka šla spreobračat budiste na Japonsko - vso srečo! - in oni, seveda, še slišati niso hoteli za Kristusa. Tisti tip, ki kar umira in umira? Zdelo se jim je res neumno. Skratka, babica je bila južnjakinja in je znala izdelovati čudovite klobučke, velike klobučke z grozdi, vijolicami in tančicami, "V vrtincu" stil. Japonci so te klobučke seveda videli in, češ, nauči nas delati takšne klobučke. Babica je poleg tega bila izvrstna vrtnarka in je opazovala, kako oni obrezujejo bonsai, in jim pravi, naučite me, kako se reže bonsai in to je bila izmenjava. Ona jih je učila, kako se izdeluje klobučke, oni so naučili njo, kako se reže bonsai. To je pravzaprav vse, kar lahko storiš. Lahko pokažeš ljudem nekaj stvari, ki jih narediš, ne moreš pa zares spremeniti njihovih pogledov.

Tudi zato je bila "W.A.C." napaka. Ne moreš kar pripovedovati ljudem, "aaahm, vsi smo enaki." Lahko izpade zelo žaljivo in ne bo delovalo. Gre mimo. Tega sem se kot otrok dobro naučila. Že kar se tiče osnovnih verovanj, denimo religije, sem lahko izbirala. Lahko sem šla v cerkev, kamor je hodila babica, ali ono, kamor so hodili starši. Babica je bila fantastična "holy roller" (...to je "Holy Roller" baptistična cerkev južnjaškega stila. Z drugačnimi besedami, Švedska evangelistična misijonarska družba. Neke vrste "lepo-se-imej" cerkev...), cerkve za bele in črne, s petjem gospelov, z bobni, aleluja!!! bratje in sestre... bilo je noro! Cerkev mojih strašev je bila protestantska cerkev tiste vrste, kamor greš ob nedeljah, češ, pomembno je biti dober in priazen do drugega, hm, nekaj pravil pač je in na koncu vam bodo sodili, a nikar ne skrbite, pojdemo vsi lepo v sprejemnico in poskusimo kavin kolač Bila je torej neke vrste "kavna" cerkev, zveličanje in dobrota in pravila in niti peli niso v tisti hiši,

razen tra-

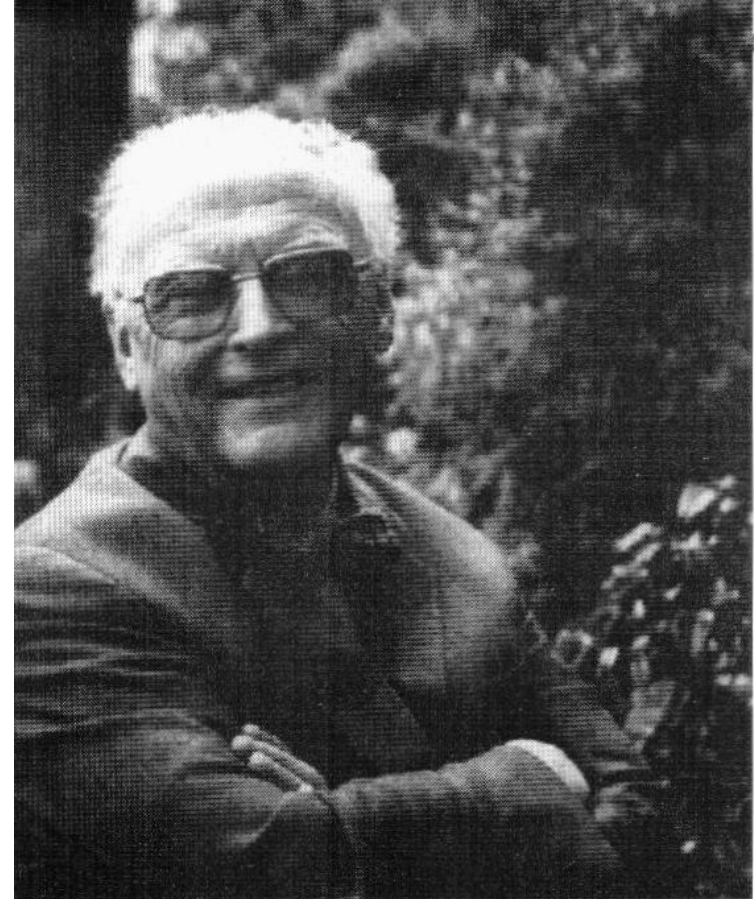
lala. Bili so kot hipnotizirani. Kot

zombiji. Zakaj bi si tega želela. Hočem tja, kjer igrajo bobne in kjer so Afričani. Tja grem. Seveda sem imela srečo, da sem dobila neke vrste izbiro: imeti takšno ozadje s histeričnimi ljudmi z Juga, ki imajo stike z zelo različnimi kulturami, kar naredi iz njihove religije nekaj ekstatičnega. Ne nekaj, kar se tiče pravil.

Nekje ste dejali, da kršitev pravil prinese občutek svobode. Kaj pa zasebno življenje in ljubezen: kršite pravila?

Kršim pravila? O, pravila skušam kršiti ves čas. Kaj pa naj drugega počnem. Seveda. Ja.

Tatjana Greif
Nataša Velikonja

Francis King

Imeniten 72-letni angleški romanopisec, avtor gotovo že klasike, romana o obsesivni homoseksualni strasti: *A Domestic Animal*, 1970. King je pomembna javna osebnost, mnogo let je delal za British Council, bil predsednik svetovnega PEN-a... Rojen upornik je leta 1974 v intervjuju za *Friends and Friendship* naredil svoj coming out. Vidno je podpiral britanski gej tisk, od samega začetka, pa tudi sodeloval. Njegov urbani prozni stil bi lahko opisali kot "forsterijanski", vendar piše z znatno večjo odkritostjo in strastjo kot je Forster. Brez predsodkov, iznajdljivo in pozitivno uporablja v svojih romanih homoseksualno motiviko: *The Dark Glasses*, *The Firewalkers*, *The Man on the Rock*, *Act of Darkness*, *Voices in an Empty Room*, *Punishments*, *The Ant Colony*, *The One and Only*...

Povejte nam najprej kaj o svojem delu, saj nam ni dosti znano. Vem, da ste napisali biografijo o W. Forsterju in pa avtobiografijo *Yesterday Came Suddenly*.

Napisal sem roman z naslovom *A Domestic Animal*, ki je gej roman in v tistem času je šokiral kar nekaj ljudi, danes pa ne bi nikogar. Pojavil se je pač pred dvajsetimi leti in tedaj je mnoge vznemiril, ker je šlo za izjemno odkrit prikaz neke ljubezni, ki je bila pravzaprav moja ljubezenska dogodivščina. Bil sem zelo zaljubljen v Italijana, ki ni bil gej. Gre torej za zgodbo o starejšem moškem, ki je zaljubljen v tipa, ki ni gej; konec je seveda nesrečen. Potem sem napisal še druge gej romane, enega z naslovom *Punishments*, ki prav tako izhaja iz moje lastne izkušnje, takoj po drugi svetovni vojni, ko sem šel kot študent v Nemčijo, in govori o mladem angleškem študentu, ki se zaljubi v mladega nemškega študenta. Moj zadnji roman z naslovom *The One and Only* izhaja iz mojih šolskih časov, namreč iz zgodbe nekega sošolca. Govori o ljubezni dveh šolarjev, še najstnikov, od katerih eden umori svojo mamo. Napisal sem kar nekaj gej romanov, toda sebe ne imenujem gej pisatelj.

Kaj pa ste počeli pred izidom svojega prvega romana leta 1970?

Vedno sem bil v svoji spolni usmerjenosti zelo odkrit, zdelo se mi je zelo pomembno, da tega dejstva ne maskiram. Moj prijatelj **Angus Wilson**, prav tako gej pisatelj, je bil prav tako povsem odkrit. In včasih je bilo to zelo težko. **Forster** pa ne bi nikoli rekel, da je gej. Povedal je svojim prijateljem, nikoli pa javno. Medtem ko midva z **Angusom** tega nisva nikoli prikrivala. In to se mi zdi zelo pomembno. Ne strinjam se z razkrivanjem gejev (outing), vseeno pa se mi zdi, da bi morale biti znane osebnosti do javnosti same odkrite, da bi tako javnost vedela, da lahko ljudje pišejo dobre knjige ali da so drugače ustvarjalni in pomembni, obenem pa geji.

Kdaj ste začeli kot pisatelj?

V vseh mojih knjigah obstajajo gej elementi, vendar sebe ne jemljem za gej pisca. Sem pisec in slučajno tudi gej. Mnogo mojih knjig ne govori o gejih ali o gej tematiki, napisal sem dosti knjig s povsem drugačno tematiko. Le včasih sem napisal tudi kak roman s tovrstno tematiko in takrat sem bil popolnoma odkrit. Prav tako tudi v svoji avtobiografiji, ko iz svoje spolnosti nisem delal nobene skrivnosti. Vsega skupaj sem napisal kakih štirindvajset knjig, prva je izšla, ko sem bil še študent. Moja tretja knjiga, torej pred kakimi petdesetimi leti, je delno vsebovala gej motiv, toda vedeti je treba, da se tedaj ni smelo pisati o teh zadevah. Samo temo sem moral prikriti. Nihče me ne bi tiskal.

V Angliji?

Moje življenje je bilo zelo pestro. Rodil sem se v Švici, kot otrok sem živel v Indiji, šolal sem se v Angliji, po vojni pa sem veliko živel v tujini. Eden od razlogov za to je bil, da je bilo življenje gejev v Angliji tedaj zelo težko. Tako sem šel živet v Italijo, kjer sem se počutil dosti svobodneje, prebil sedem let in pol v Grčiji... V Anglijo sem se vrnil šele po spremembi zakonodaje (ko homoseksualnost ni bila več kazniva) v šestdesetih. Prej se ti je lahko kaj hitro zgodilo, da si končal v zaporu.

Ste pripadali kakemu krogu intelektualcev?

Poznal sem veliko pisateljev, ki so bili geji. Eden od njih je bil tudi **Forster**, ki pa je bil dosti starejši od mene. V tistih časih je obstajala med geji dosti večja solidarnost kot danes. Tedaj smo si skušali pomagati, bili smo zelo previdni in složni. V strahu smo si bili dosti bližji.

Ali ste se srečevali tudi z ameriškimi pisci?

Ja, poznal sem **Christopherja Isherwooda**, a srečal sem ga le tedaj, kadar je prišel na obisk v Anglijo.

Ali ste imeli v svoji karieri kaj problemov zaradi svoje usmeritve?

Odkril sem, da če so me ljudje imeli radi, potem ni bilo nobenih problemov. Če pa me niso marali, so mojo usmeritev izkoriščali proti meni. Vrsto let sem delal za British Council in nasplošno nisem imel problemov, vedeli so da sem gej in vseeno sem dobil kar nekaj dobrih služb. Na Japonskem sem bil celo direktor... Imel sem srečo, tudi kot pisatelj, kajti če dobro pišeš, ljudi ne zani- ma kaj si. V nekaterih poklicih je seveda drugače, recimo v vojski ali policiji.

Vrsto let ste bili predsednik PEN-a, sedaj pa ste podpredsednik, kar se mi zdi zelo presenetljivo, z ozirom na to, da svojega gejevstva ne skrivate. Navadno se to, da je nek umetnik gej, tolerira, manj verjetno pa je, da bi ga intelektualci pripustili na nek položaj.

V PEN-u nisem odkril nobenih predsodkov, mogoče tudi zato, ker sem bil vselej odkrit in se nisem skušal pretvarjati, da sem drugačen. Vedno sem to, kar sem in če komu to ni všeč, me to sploh ne zanima.

Pogosto se govori o gej literaturi, gej umetnosti... sestavljajo se gej antologije... kaj mislite o tem?

Ne maram kategorij in predalčkanja. Sem pisatelj, nisem gej pisatelj, prav tako mi ni všeč govorjenje o ženski literaturi. Vsi smo pisatelji, samo da so nekateri slučajno moški, nekateri ženske in nekateri geji. Tako predalčkanje se mi zdi kot ustvarjanje različnih getov. **David Hockney** na primer, je slikar, ki je tudi gej. On ni gej slikar, temveč samo slikar in to eden najboljših danes. Ne maram, če geji govorijo o gej glasbenikih, gej pop zvezdah... Mislim, da so ljudje dobri ali slabi in ni važno, kaj so.

Toda ali lahko govorimo o gej literaturi ali ne? Pisec, ki je sicer gej, lahko napiše delo, ki ne vsebuje nič gejevskega? Lahko pa tudi napiše gej delo. Ali lahko potem govorimo recimo o gej snovi, vsebini?

Določena dela imajo gej tematiko in tedaj jim lahko rečemo, da so recimo to gej romani. In so avtorji, ki pišejo izključno gej dela, na primer **Edmund White**, njegovo delo je skoraj v celoti gejevsko, ali pa **David Leavitt**, ki je v resnici gej pisatelj, saj ne piše o ničemer drugem. Če pa pisatelj piše tudi o čem drugem, potem mislim, da mu ne bi mogli reči gej pisatelj. Obstajajo pa gej romani. Jaz sem napisal več gej romanov, vendar se nimam za gej pisatelja.

Kaj torej mislite o gej antologijah?

Ja, tudi sam sem se pojavil v dveh takih antologijah. Navadno zato, ker dobro plačajo. To je najboljši razlog. To me ne moti. Na nesrečo so ljudje, ki berejo samo gej knjige, drugih knjig pa ne, zato obstajajo tudi posebne založbe, ki izdajajo samo gej knjige. Imam kar nekaj prijateljev, ki imajo doma samo dela gej avtorjev. Tudi mene pogosto uvrščajo med gej pisatelje. Tako tudi v junjski številki *Gay Timesa*, ki prinaša sezname gej glasbenikov, literatov, igralcev itd.

Kakšna se vam zdi angleška literatura danes?

V zadnjem času je kar nekaj dobrih piscev. Recimo **Martin Amis** ali pa **Julian Barnes**, med geji pa **Tom Wakefield**. Poezije zadnjih petnajstih let sicer ne berem kaj dosti, gotovo pa moram omeniti pesnika, ki je umrl za aidsom, **Adama Johnsona**. Zdi se mi izredno dober.

Kakšno pa je bilo kaj vaše zasebno življenje?

Bil sem zelo promiskuiteten, zlasti ko sem živel v Grčiji, in za to mi ni žal. Imel sem veliko ljubimcev. Ko sem šel na Japonsko, sem našel japonskega prijatelja, na katerega sem se zelo navezal. Po štirih letih in pol sem se moral vrniti v Anglijo in on je želel oditi z menoj. Vendar tu ni imel nobene perspektive, lahko bi živel z menoj, a ne bi imel nobenega svojega življenja. Ostal je na Japonskem, postal zelo uspešen poslovnež, se poročil in ima dva otroka. Je zelo srečen in mislim, da sem se tedaj prav odločil. Ko sem se vrnil v Anglijo, sem spoznal Davida in skupaj sva ostala več kot dvajset let. To je bil igralec **David Atkin**. Zadnji dve leti z njim sta bili zame zelo težka izkušnja. Imel je aids in moral sem ga negovati. Bil sem mu zelo vdan, saj sva živela skupaj kar petnajst let.

Prej ste rekli, da ste bili zelo promiskuitetni. Ali mislite, da so geji bolj promiskuitetni kot ostali ljudje?

Ne vedno, ponavadi pa to velja za mlajše geje. Sam poznam zelo veliko parov, ki skupaj srečno živijo. Tudi takih, ki so skupaj že štirideset let in so si zvesti prav kot heteroseksualni pari, sicer pa je to bolj mit, ki so ga ustvarili heteroseksualci.

Kako ste sprejemali partnerjevo bolezen?

Bilo je zelo težko. David je bil dosti mlajši od mene. Sprva mi ni hotel povedati, da ima aids. In ko sem to slučajno odkril, sem ga vprašal, zakaj mi ni povedal. Bal se je, da bi ga pustil in vrgel iz hiše. In to je bilo nekaj najstrašnejšega, kar mi je lahko rekel. Seveda ga ne bi pustil in sem hotel ta strašni čas preživeti z njim. Potem sem skrbel za njega. Bil je zelo pokončen. Imel je dosti snemanj, vstajal je ob šestih zjutraj, in delal še štirinajst dni pred svojo smrtjo. Pri tem sem ga zelo občudoval. Bil je že skoraj slep, a imel je neverjeten pogum, in mislil sem, da če bi bil jaz na njegovem mestu, bi se ubil. Jaz nisem poznal takega poguma. Dal mi je zelo dober zgled za življenje. Ko je umrl, je imel dvainštirideset let. Bil je zelo čeden in lahko bi bil dosti uspešnejši, če bi bil bolj ambiciozen. Zadovoljen je bil z manjšimi vlogami in denar ga ni zanimal. Imela sva čudovito razmerje, čeprav sva se v marsičem razlikovala. On je bil zelo praktičen, jaz pa ne. Po njegovi smrti sem imel poljskega prijatelja. Bil je pri meni v Angliji, vendar ni smel delati. Po štirih letih in pol se je vrnil na Poljsko. Tako sem v kratkem razdobju izgubil dva prijatelja, enega zaradi smrti in drugega zaradi zakonodaje o tujcih. Upam, da se bodo ti zakoni spremenili in da bo lahko prišel delat v Anglijo.

Razmerje z Davidom je bilo očitno odprtega značaja?

Sam se prej živel zelo promiskuitetno in ko sem ga spoznal, sem bil dosti starejši od njega. Od tedaj mi ni bilo do nobenega drugega razmerja in vseh dvajset let nisem seksal z nobenim drugim. On pa je bil dosti mlajši in rekel sem mu, naj le še uživa tako kot sem jaz v mladosti in naj dela, kar si želi. Tako je imel odnose tudi z drugimi in mislim da vem, kako se je okužil. Imela sva zelo privlačnega ameriškega prijatelja, arhitekta, in David ga je obiskal v Ameriki. Ta arhitekt je kasneje umrl za aidsom. Prepričan sem, da se je David okužil z njim, saj je gotovo imel razmerje z njim. Tega ga sicer nisem nikoli vprašal. Kmalu potem je ta arhitekt umrl in opazil sem, da je Davida to zelo prestrašilo.

Mnogo gej parov si želi živeti v odprti zvezi, toda v praksi jim to ne uspeva?

Poznal sem par mladeničev, ki sta si ustvarila tak trikotnik, kar je povzročilo razpad njune zveze. To se pravi, da se to ne obnese vselej. Pri nama je to kar dobro funkcioniralo. Jaz sem bil zelo srečen in me to ni motilo, kajti David je bil zelo diskreten, svojih ljubimcev ni nikoli pripeljal domov, nikoli ni govoril o njih, toda vedel sem, da jih je od časa do časa imel. Šlo je predvsem za seksualna

razmerja za dve do tri noči. To me ni skrbelo. Ko je odhajal v bare in klube, jaz nisem šel z njim. Tam je koga srečal, prebil z njim noč in najino življenje je teklo naprej.

Se niste bali, da bi se okužili z aidsom, zlasti ti zadnji dve leti?

Seveda, ta čas sva bila zelo previdna. Šel sem se tudi testirat in ugotovil, da sem negativen. Do tedaj pa sem bil zelo neveden in ko je zbolel, mi sploh ni prišlo na misel, da bi bilo to lahko zaradi aidsa. To se mi ni zdelo mogoče.

Danes zelo veliko ljudi umira zaradi aidsa, zlasti veliko ustvarjalcev, ki jih poznamo. Ali mislite, da to ogroža samo gej kulturo?

Da, to je seveda zelo nevarno. V Angliji je dobro to, da ljudje nimajo predsodkov in premorejo veliko simpatije do bolnikov. Davida je zelo skrbelo, kaj se bo zgodilo, ko bodo ljudje zvedeli za njegovo bolezen. Ko so moji prijatelji zvedeli, da ima aids, so bili z njim vsi zelo prijazni, obiskovali so ga v bolnišnici. In tudi osebe tam je bilo strašno prijazno. Na Japonskem na primer, kjer sem živel in prav tako poznal bolnike z aidsom, je grozno. Nikomur niso mogli povedati, lahko bi izgubili službo, nihče ne bi govoril z njimi, mnogi so bili poročeni, pa niso mogli povedati svojim ženam, nekateri so naredili celo samomor.

Kaj mislite o spremembah v svetu v zadnjih petdesetih letih? Kaj se vam ne zdi, da je konec stoletja rahlo usmerjen v propad?

To me ne skrbi. Preseneča me, koliko stvari se je spremenilo v mojem življenju. Ko sem začel pisati, je bilo ogromno stvari, o katerih nisem smel pisati. Tako sem včasih moral moške osebe spremeniti v ženske, zdaj pa je vse drugače, pišem lahko o čemerkoli hočem, zdaj je popolna svoboda glede tega. Nobene moralne cenzure ni, vsaj v Angliji ne.

Mlada generacija je danes zelo pesimistična, kar se tiče prihodnosti. V evropskem svetu je veliko nasilja in celo vojn. Izgleda, kot da mladi nimajo nobene prihodnosti?

V Angliji mislim, da so mladi predvsem zdolgočaseni, da jih življenje dolgočasi. Morda življenje nima več nobenega smisla – ker je tako lahko, postaja dolgočasno. Ko sem bil mlad, je bilo življenje dosti težje, in po eni strani je bilo to slabše, po drugi pa bolj razburljivo, ker je bilo nekakšna borba. Mnogo ljudi moje generacije pravi, da so bili najsrečnejši med drugo svetovno vojno, ker je življenje tedaj imelo smisel. Obstajalo je neko občutje tovarištva, ljudje so delali skupaj. Zdaj pa obstaja samo občutek dolgčasa in zato vlada med mladimi nekakšna depresija, ker življenje nima nobenega cilja. Ko se moraš boriti za življenje, boriti za preživetje, obstaja nek občutek razburljivosti. In podobno je pri gejih. Ko je bilo gej življenje bolj nevarno, je bilo na nek čuden način bolj razburljivo, saj je vse moralo biti skrito, potrebna je bila previdnost, ljudje so si bili bližji, vladalo je tovarištvo, zdaj pa so stvari lahke, greš v gej bar in ni več te napetosti.

Kaj mislite ali čutite ob smrti?

Če ste stari toliko kot jaz, je to seveda že stvar razmisleka. Moja mama je sicer stara stodev leti, samo ne verjamem, da jih bom jaz toliko učakal. O smrti sem močno razmišljal, ko je umiral moj prijatelj. Kmalu zatem sem bil tudi sam zelo bolan, imel sem raka in skoraj bi umrl. To je bilo pred šestimi leti in tedaj sem se že pripravil na smrt. Zdaj je zame vsak trenutek dragocen. Kar je dobro zato, ker nočem več izgubljati časa s stvarmi, ob katerih ne uživam. Ko sem bil mlad, sem delal stvari, ker sem mislil, da jih moram, zdaj pa počnem samo tiste, ki mi nudijo zadovoljstvo ali pa so pomembne. Nočem izgubljati časa z nepomembnimi stvarmi ali s stvarmi, ki mi niso všeč.

Ali ste verni?

Ne, sploh ne. David je na koncu dejal, da moram verjeti, da se bova zopet srečala. Toda samega sebe ne morem prepričati, da bi verjel. Rad bi verjel, kar je verjel on, toda tega ne morem. Moja sestra je verna, močno verna, in ko ji je umrl mož, je v resnici verjela, da se bosta zopet srečala. Jaz pa nimam nobene podobne vere. Absolutno po smrti ne morem preživeti, razen seveda s svojimi knjigami, morda za nekaj časa.

Ali se bojite smrti?

Tega si ne želim, rad bi bil nesmrten, živel večno, kajti življenje se mi zdi izredno zanimivo. Rad bi ga živel še naprej, dokler se mi bo zdelo zanimivo in prijetno. Poznam študenta, ki je budist in verjame v reinkarnacijo, toda on bi rad ušel iz življenja, iz večnih reinkarnacij. Jaz pa čutim ravno nasprotno, prav rad bi se znova vračal in bil nekdo drug. To, da bi se življenje lahko vekomaj nadaljevalo, bi se mi zdelo čudovito.

Kaj pa vaše delo v prihodnje?

V mislih imam dva romana. Rad delam, kar naprej delam, kljub svoji starosti delam vsak dan. Mislim, da obstajata dve vrsti pisateljev: eni svoje delo sovražijo, drugi pa ga imajo radi. Jaz recimo sploh ne morem nehati pisati. Že zdaj komaj čakam, da se vrnem domov v Anglijo in nadaljujem s pisanjem.

Bled, 1. 6. 1995

Brane Mozetič, © Revolver

O.K. girls (dumb type)

intervju

foto: Jasna Klančičar

Mamie (izvajalka drag showa, pevka), **Misako** (plesalka, slikarka) in **Noriko** (plesalka).

To je vaš prvi obisk v Sloveniji. Kako vas je pot zanesla k nam?
Me, O.K. Girls, smo članice performance skupine Dumb Type, ki ima nastop v Cankarjevem domu.

Povabil vas je torej Cankarjev dom. Kakšen je status ženske skupine O.K. Girls v okviru Dumb Type?

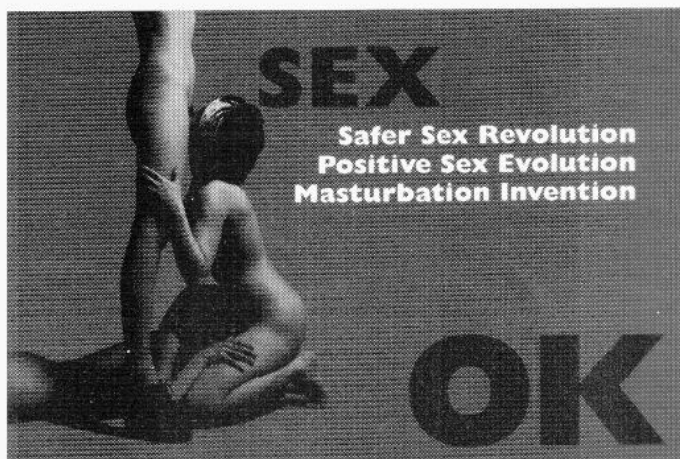
Skupina Dumb Type ima šestnajst članov in članic, ki se ukvarjajo z različnimi stvarmi, na primer z designom, arhitekturo in podobno, ter nastopajo še v posebnih skupinah. Tako je tudi O.K. Girls skupina s posebnim programom, ki pa je vključena v širšo zasedbo Dumb Type.

Kot O.K. Girls izvajate torej svoj program v okviru tumej Dumb Type. Kakšen pa je sploh smisel ustanovitve vaše skupine? Na vašem propagandnem materialu beremo o revoluciji varnejše in

pozitivne spolnosti ter inventivni masturbaciji. In fotografija, na kateri je prikazana varnejša spolnost za ženske - je to morda del vašega nastopa?

Ne, tega na odru ne izvajamo. Razglednica je bila natisnjena ob mednarodni aids konferenci, ki je potekala lansko poletje v Jokohami. To je le naš promocijski material, izdale pa smo še eno razglednico,

ki govori o varnejši spolnosti in uporabi kondomov. Tako je namen naše skupine izobraževanje v zvezi z aidsom. Sodelujemo pa tudi z Aids Poster Project, nevladno organizacijo iz Kyota. Naša skupina O.K. Girls je vključena tako v Dumb Type kot v Aids Poster Project.

Ali bi vaše delovanje lahko primerjali z Act-Up skupinami, ki se z raznovrstnimi akcijami borijo proti aidsu? Imate tudi na Japonskem Act-Up skupino?

Ne, take organizacije pri nas ni. Aktivnosti skupin Act-Up po zahodnih državah so predvsem politično usmerjene. Situacija na Japonskem je drugačna. Zelo malo se govori o aidsu in seksualnosti nasploh. Le malo ljudi se odloča za coming out. Zato imamo mi drugačen stil akcije, ki se razlikuje od zahodnega.

Bi lahko rekli, da svoja prepričanja izražate skozi umetniški jezik in da želite na ta način osveščati ljudi ter opozarjati na tabu teme?

Da, strinjam se s tem.

Ali predstavlja aids velik problem na Japonskem?

Da, to je velik problem, vendar ni še tako viden.

Obstajajo na Japonskem skupine podpore za pozitivne in

obolele?

Da, obstaja nekaj nevladnih organizacij. Aids Poster Project v Kyotu sicer ne nudi neposredne pomoči, vendar zbira finančna sredstva, izobražuje in podobno. Imamo pa tudi telefonske linije za pomoč pozitivnim in ljudem, ki živijo z aidsom.

Zakaj se vi ukvarjate s problemom aidsa? Obstajajo kakšni konkretni razlogi?

V našem prijateljskem krogu so tudi pozitivni. Z njimi smo se veliko pogovarjali o tem in tako smo sklenili, da je potrebno nekaj storiti tudi na tem področju.

Kakšni so odzivi na vaše delo na Japonskem? Kakšne so reakcije občinstva in medijev?

V okviru Aids Poster Projecta smo z našim performanceom sodelovale na dobrodelni prireditvi v Kyotu, nastopile smo v neki tokijski galeriji, pa v Jokohami in Osaki. Doma nismo prav veliko nastopale. Na predstavo pride okoli sto ljudi. Občinstvo je zelo različno. Na dobrodelno aids prireditev v Kyotu je prišlo tudi veliko heteroseksualcev in to se nam zdi dobro. Drugače pa je klub v Kyotu podoben K4, kar pomeni, da je en dan v tednu namenjen gay populaciji, ostali pa so razdeljeni po različnih glasbenih stilih.

Kakšni pa so klubi v drugih japonskih mestih, kjer ste nastopile?

O.K. Girls ter Bubu in Peter iz Dumb Type smo imeli skupno predstavo, drag queen show, v nekem tokijskem gay klubu. Drag show z naslovom "Diamonds Are Forever" pa smo pripravili tudi v Kyotu. Drugače pri nas ni veliko takih showov in gay klubi obstajajo le v velikih japonskih mestih, kot sta Tokio in Osaka.

V katerih državah ste še nastopile?

S showom, ki smo ga imele v Roza disku, smo nastopile tudi v Ameriki. Tam nas je opazil nekdo iz Cankarjevega doma in nas povabil v Ljubljano. Performance smo imele tudi v Avstraliji. Kadarkoli gremo na turnejo z Dumb Type, vzamemo s sabo tudi kostume za O.K. Girls.

Kako so vas sprejeli v Avstraliji in Ameriki?

Zelo dobro. Odzivi so bili pozitivni. V primerjavi z japonskim nas tuje občinstvo ponavadi bolje sprejema in razume. Ko smo v Kyotu cel mesec nastopali s predstavo *Diamonds Are Forever*, je skoraj polovica občinstva samo stala in nemo gledala show. Ljudje na Japonskem malo govorijo o aidsu ali spolnosti. Za njih smo nekoliko nenavadni, tudi zaradi imidža in kostumografije, nekakšne redke živali - tako kot pande! (smeh) Slišali smo tudi veliko opazk na naš račun, češ "Je to moški ali ženska?"

Jutri vas čaka nastop v Cankarjevem domu. V katerih evropskih državah boste še nastopali?

Smo na zelo dolgi in naporni turneji, ki bo trajala do konca maja. Pred Slovenijo smo že nastopali v Franciji in Luksemburgu. Po Ljubljani nadaljujemo turnejo po nemških in francoskih mestih. Nastopamo z dvema predstavama, *ph* in *S/N*. Za Slovenijo smo pripravili *S/N*. *ph* je starejša predstava, vendar so v nekaterih francoskih mestih želeli, da gostujemo prav z njo.

Maja se torej vmetate na Japonsko. Kakšni so vaši načrti za prihodnost?

Ne vemo še natanko, kaj bomo počele v okviru O.K. Girls. Zagotovo pa bomo nadaljevale ta projekt, želimo delati še več in še bolj ustvarjalno.

Dumb Type obstaja od leta 1984. Kdaj ste ustanovile O.K. Girls? Je ženska skupina nastala znotraj Dumb Type?

Leta 1991 ali 92 je Dumb Type s performanceom *ph* nastopil v Madridu, v Španiji. Nekega dne smo v supermarketu po naključju kupile kostume z napisom O.K. in kopalke. Tako nam je prišlo na misel, da bi ustanovile posebno žensko skupino znotraj Dumb Type. Nakup kostumov nas je navdihnil za ustanovitev skupine O.K. Girls.

Kaj je za vas pomembnejše - delo pri Dumb Type ali O.K. Girls?

Oboje. Tega ne moremo ločevati.

Kako pa ste se počutile v Roza disku? Se vam je zdela atmosfera dobra?

Da, bilo je krasno. Klub je bil nabito poln in občinstvo nam je bilo všeč. Rade nastopamo v mešanih klubih, kjer so gay in lezbijke ter drugi.

Kaj lahko poveste o gay in lezbičnem gibanju na Japonskem?

To gibanje je še v začetni fazi, ampak počasi se razvija, seveda v večjih mestih. Lansko poletje je v Tokiu potekala prva japonska gay in lezbična pride parada. Sicer ne vemo, koliko je bilo udeležencev, ker se je nismo udeležile.

Kaj bolj vpliva na vaše ustvarjanje - kultumi tren-di na Japonskem ali v svetu? Se naslanjate tudi na japonsko tradicijo?

Tradicionalne kulture v naši ustvarjalnosti pravzaprav ni. Januarja letos smo s performanceom v Kyotu odprli veliko različnih tem, kot so aids, spolnost, nacionalnost,... To so teme, o katerih se na Japonskem doslej ni veliko razpravljalo, zato nas je zanimalo, kakšni bodo odzivi občinstva. Tudi homoseksualnost je tema, o kateri se v glavnem molči. Gay gibanje se sicer razvija, vendar je še daleč od stopnje, ki je značilna za nekatere evropske države ali na primer New York. V Ameriki poteka boj med gay populacijo in konzervativci. Gre za neposredno konfrontacijo, do kakršne na Japonskem ne more priti, ker je gay gibanje nevidno.

Se poleg nastopov v okviru Dumb Type in O.K. Girls ukvarjate še s čim?

Da, imamo še druge službe. Žal zaslužki z nastopov niso dovolj za preživetje. Mami in Misako delata še kot slikarska in fotografska modela, Noriko okrašuje obi, pasove za tradicionalno japonsko oblačilo kimono.

Želite za konec še kaj sporočiti, dodati?

Ne, dovolj bo, če preberete manifest O.K. Girls in O.K. Nation, še posebej zaključni stavek: "Pojdimo na plano in odvrzimo kulturni drek!"

Suzana Tratnik, Nataša S. Vegan
foto: Frenk Fidler

Istospolna partnerstva in otroci

humanizem
in renesansa

V Sloveniji se je pojavila nova pobuda za zakonsko ureditev istospolnih partnerstev. Prvi poskus za zakonsko ureditev tega vprašanja se je zgodil že na začetku leta 1993. Na Ustavno sodišče je bila naslovljena pobuda za presojo ustavnosti Zakona o zakonski zvezi, ki diskriminira istospolne partnerje. Vendar pa je Ustavno sodišče za mnenje vprašalo Vlado in dobilo negativen odgovor. Pobuda je bila zato umaknjena.(1)

Približno dve leti po prvem poskusu se je v javnosti pojavila nova pobuda. Tokrat naj bi parlament sprejel zakon, ki bi urejal istospolna partnerstva, ali pa v Zakon o zakonski zvezi dodal, da spol partnerjev, ki se želita poročiti, ni pomemben. Pravni strokovnjaki sedaj ugotavljajo, ali je primernejša prva ali druga možnost.

Dejstvo pa je, da zakoni o registriranem partnerstvu, ki so bili sprejeti v nekaterih državah in so namenjeni partnerjem istega spola, niso povzročili pretiranega navdušenja v gay-lezbični populaciji (razen navdušenja nad tem, da so se stvari končno začele premikati na bolje), saj so še vedno precej diskriminatorni. Kritike letijo predvsem na račun prepovedanega starševstva (ti zakoni istospolnim partnerjem npr. ne dovoljujejo posvojitve otrok in umetne oploditve).

Nobenega dvoma ni, da je treba najprej upoštevati koristi otrok, vendar pa je že čas, da se ugotovi, ali dejstvo, da sta starša istega spola, kaj vpliva na razvoj otrok, in da se ugotovitve upoštevata tudi pri pisanju novega zakona.

In kako so razlike med "tradicionalnimi" družinami in družinami istospolnih partnerjev ovrednotili po svetu?(2)

- Duševna uravnovešenost lezbičnih mam ne odstopa od povprečja, vendar pa so na splošno bolj samozavestne, neodvisne, nežne in redkeje zapadejo v depresijo, podrejen položaj in napetost.

- Lezbijke in gayi, ki priznavajo svojo homoseksualnost, so večinoma psihološko bolj zdravi kot tisti v "klozetu".

Anketirani otroci so bili večinoma ponosni na homoseksualne starše in na njihovo odprtost v zvezi s tem.

- Za homoseksualne in heteroseksualne mame je materinstvo pomembnejši aktor v njihovem življenju kot pa spolna usmerjenost.

- Eden od raziskovalcev meni, da so homoseksualni partnerji obeh spolov bolj motivirani za starševstvo, ne zato, ker bi bili "boljši" starši *per se*, ampak zaradi velikih osebnih žrtev, ki so potrebne za uveljavitev svojega starševstva v javnosti in včasih pred sodišči.

- Duševno zdravje otrok (upoštevani so vedenje, socialna prilagodljivost, spolna vloga in identiteta, inteligenca, čustveni problemi, zanimanje za poroko in starševstvo, neodvisnost in zaupanje vase), ki so jih vzgojile lezbijke, ne kaže odstopanja od duševnega zdravja otrok heteroseksualnih mater.(3) Enako velja za strahove, nespečnost in hiperaktivnost. Nekaj študij je prišlo do zaključkov, da so odstopanja opazna, vendar majhna: ena trdi, da so otroci iz heteroseksualnih zakonov bolj nagnjeni k psihološkim problemom kot otroci lezbijk. Druga raziskava ugotavlja, da so otroci heteroseksualni bolj nagnjeni k dominiranju in pogostejše poskušajo uveljaviti svojo moč. Nekaj študij trdi, da so otroci lezbijk bolj tolerantni, previdejši pri sklepanju prijateljstev in da le redko vzpostavijo intimne stike s plitkimi ljudmi.

- Enajst študij je vključevalo raziskavo spolnih vlog otrok, ki so jih vzgojile lezbične mame. Nobena od njih ne poroča o večjih odstopanjih spolnih vlog otrok iz lezbičnih partnerstev od spolnih vlog otrok iz "tradicionalnih" družin. Nekaj študij ugotavlja, da hčerke lezbijk niso tradicionalno ženske v načinu oblačenja in aktivnosti. Ena od študij ugotavlja, da so sinovi lezbijk malo manj agresivni od sinov heteroseksualk.

- Štiri študije so prišle do zaključka, da se je enak delež otrok lezbijk in heteroseksualk razvil normalno in so bili večinoma heteroseksualno usmerjeni. Edini homoseksualni otrok iz teh štirih študij je bil vzgojen v "tradicionalni" družini.

- Ugotovitev ene od raziskav je, da otroci homoseksualnih staršev niso stigmatizirani, druge študije pa pravijo, da so bili otroci žrtve predsodkov v približno 60% primerov. Takšna ugotovitev ni presenetljiva, saj je družba - vključno z otroki - v grobem relativno netolerantna do odklonov od "standardov". Mlajši otroci so se počutili manj stigmatizirane, najmanj pa so bili s homoseksualnostjo svojih staršev zadovoljni pubertetniki, kar pa spet ni presenetljivo, če upoštevamo, da najstnike spravi v zadrego skoraj vse, kar starši naredijo ali rečejo.

Vendar pa ima stigmatizacija po ugotovitvah večine raziskovalcev dolgoročno gledano

predvsem pozitivne posledice, saj večinoma zbliža otroka s starši.

- Pedofilija je predvsem v domeni heteroseksualnih moških.(4) Ena od študij je zajela 175 odraslih moških, ki so bili obsojeni zaradi spolnega napada na otroka, in nobenega niso primarno privlačili drugi odrasli moški.(5) Ugotovitev neke druge raziskave je, da ne obstajajo sodni zapisi o primerih lezbične pedofilije.

Avtorji študij priznavajo, da je bila večina le-teh opravljena na relativno majhnih vzorcih in da ni modro potegniti preveč zaključkov iz njih. Vendar pa nobena od študij ni odkrila nobenih dolgotrajnih škodljivih učinkov na otroke, ki so jih vzgojili homoseksualni starši. Še več - do sedaj ne obstaja nobena študija, ki bi vsaj nakazala, da škodljivi učinki so.(6)

Večina zgornjih ugotovitev izhaja iz raziskav ameriških znanstvenikov, vendar pa Američani niso edini, ki so se odločili raziskati to področje. Na Švedskem so združili zaključke približno šestdesetih tovrstnih mednarodnih raziskav,(7) in prav tako prišli do zaključka, da spolna usmerjenost staršev ne vpliva na razvoj otrok.

Po mojem mnenju posvojitve na splošno še lahko počakajo, še posebej zato, ker ni smiselno odpirati nove fronte. Nujno pa je, da novi zakon izrecno dovoli posvojitve v primerih, ko je eden od staršev že zakoniti skrbnik otroka (t.j., biološki ali adoptivni oče ali mama) in ga partner želi posvojiti. Prednosti tega so očitne: od vsakdanjih (možnost soodločanja o šolanju, zdravstvenih posegih, itd. in odločanja v partnerjevi odsotnosti) do ne tako vsakdanjih (skrbniška pravica po partnerjevi smrti). Če ilustriram s primerom z Danske: dve ženski sta živeli skupaj že petnajst let in sta bili nekaj let tudi poročeni (mimogrede, Danska je bila prva država, ki je omogočala istospolnim partnerjem registracijo njihove zveze). Ena od njiju je imela sina. Ko je umrla (sin je bil takrat star 17 let), je sodišče dodelilo sina biološkemu očetu, kljub temu, da je praktično celo življenje živel z mamo in njeno partnerko. Pač ni bilo zakonske podlage, da bi partnerka zahtevala skrbništvo.

Mislím, da je ta primer dovolj močna brca za tiste, ki nameravajo imeti otroke, pa se še držijo v ozadju. Kako je z zvonjenjem po toči pa že vsi vemo.

Aleš

1. Čibej, B.: Dal, Mladina, 14. marec 1994.

2. Podatki so večinoma povzeti po knjigi *Redefining Families*, prof. dr. **Adele Eskeles Gottfried** in prof. dr. **Alan W. Gottfried** (urednika), Plenum Press, New York, 1994. ISBN 0-306-44659-X.

3. Glej še **Meyer, C.L.**: Legal, Psychological and Medical Considerations in Lesbian Parenting, Law and Sexuality: A Review of Lesbian and Gay Legal Issues, 2, 1992, 239-240.

4. Glej še: **Gonsiorek, J.; Weinrich, J.** (urednika): *Homosexuality. Research Implications for Public Policy*, Sage Publications, 1992, 60-80.

Newton, D. E.: *Homosexual Behavior and Child Molestation: A Review of the Evidence*, Adolescence, 13, 1978, 29-43.

5. **Groth, A. N.; Birnbaum, H.**: *Adult Sexual Orientation and Attraction to Underage Persons*, Archives of Sexual Behavior, 7(3), 1978, 175-181.

6. Glej še **Patterson, C. J.**: *Children of Lesbian and Gay Parents, Child Development*, 63, 1025-1042 in **Patterson, C. J.**: *Sexual orientation and human development: An overview*, Developmental Psychology, 31(1), 3-11.

7. **Ernulf, K. E.; Innala, S. M.**: *Homosexuella män och lesbiska kvinnor som föräldrar: En sammanfattning av aktuell forskning*, Nordisk Sexologi, 9(2), 65-74.

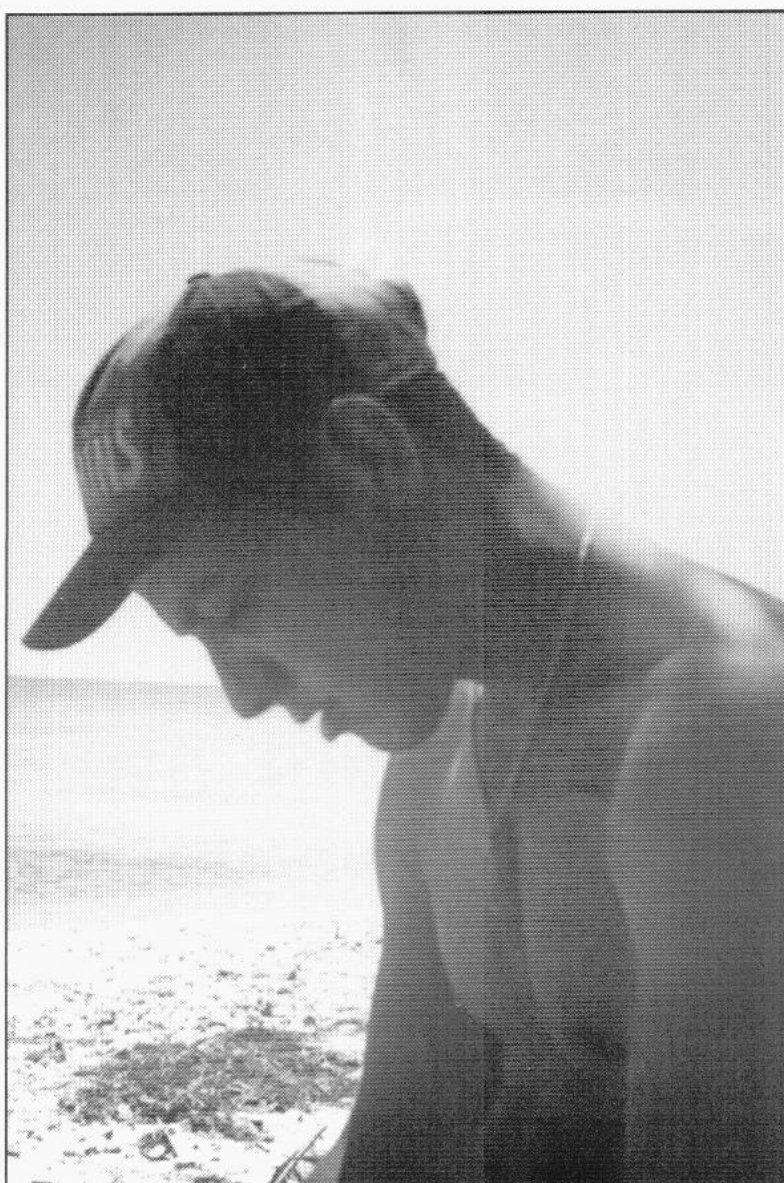

foto Revolver

foto Frenk Fidler

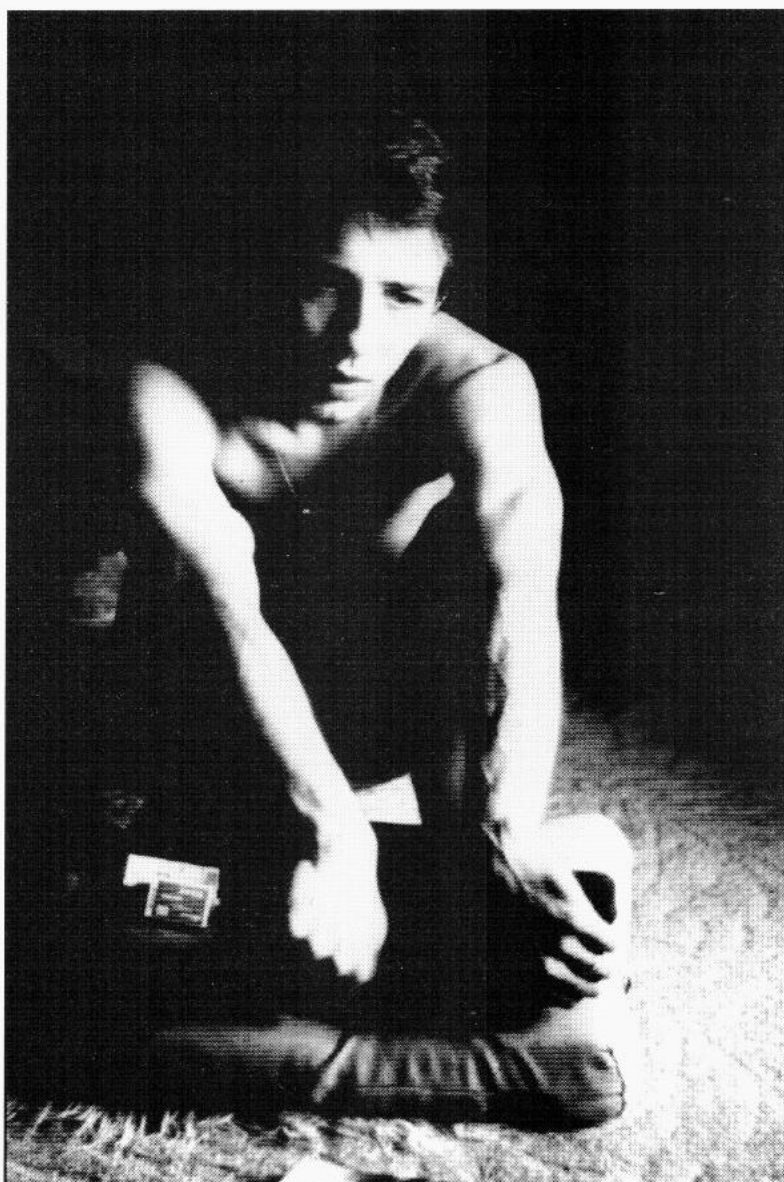

foto Frenk Fidler

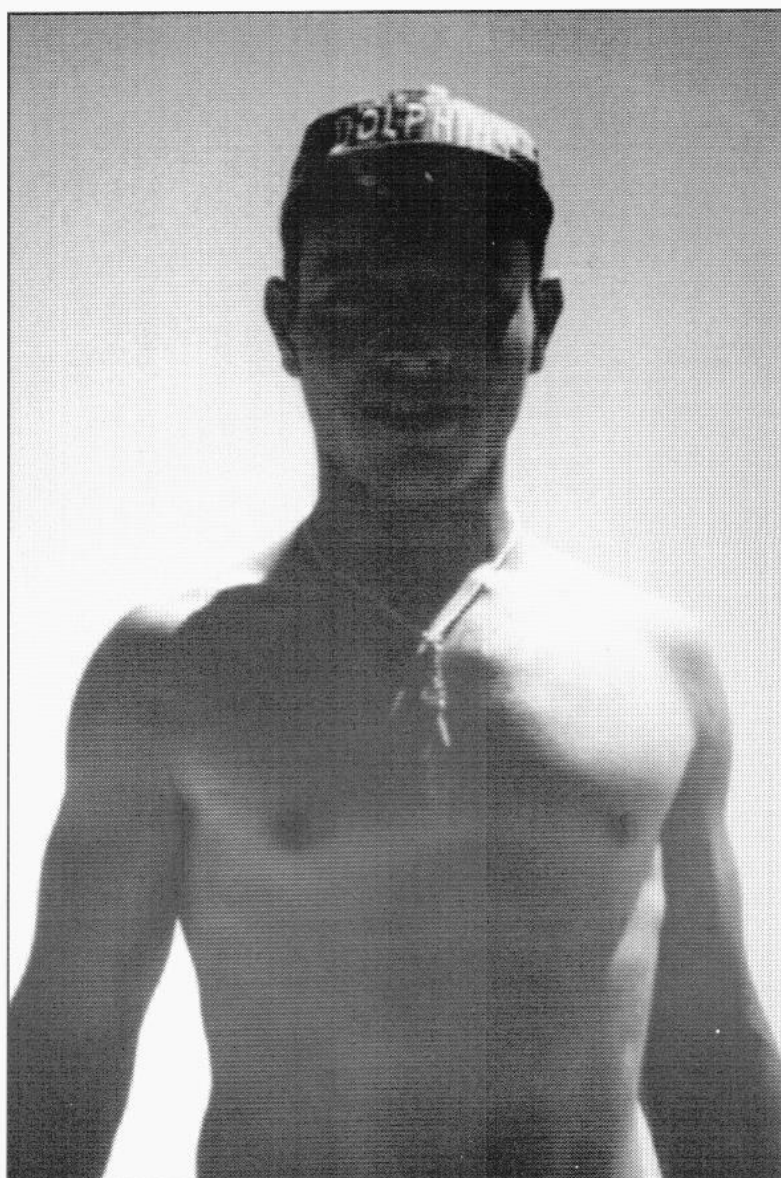

foto Revolver

črni beli svet

**"your menstruating heart
it ain't bleedin' enough for two"
Faith No More
("Midlife crisis" z MC "Angel
Dust")**

esej

Razlika med "osemdesetimi" in "devetdesetimi" je, da so radikalci iz prvih postali selektorji v drugih. To je lepo. Punk na oblasti? Ah, kje pa. "Dalmatinka, Dalmatinka." Rock je bojda mačističen. Punkic pa v Sloveniji tako ali tako ni.

Seveda to ni res. Rock ni mačističen in punkice najdeš tudi v deželi tej. Včasih jih poslušam, kako dosledno ničesar nočejo in običajno iz tega pride potem kaj novega. Udobje punka in nasploh subkultur iz "osemdesetih" let je bila točno locirana frontna črta. Udobje "devetdesetih" je pozaba progresivnosti in spokoj ležerne neumnosti. Od fanzinske predznosti k tržnemu humanizmu. Zato so gayi in lezbijke pred leti skupaj poslušali Bronski Beat, danes pa - ločeno - Take That oz. vse. Zato je večini njih na "Metelkovi" grozno, grozno. Na "Metelkovi" je večini grozno, grozno in bližina punka, grinda, meta-dona, grafitov, hendikepiranih, Proletariata, Legla Zla in sprešanih pixn ni pravšnja za novo fancy mainstream Absolute držo, ki zahteva neomadeževan svet za novo jaro gospodo.

Potem senzibilnost. Ljubezen, pa to. Ljubav. Celo življenje se tako ali tako postavljamo na glavo samo zaradi nje. Celo življenje zaradi nje trkam po lesu, po prsah ali po čelu. Izmenično. Ampak vedno te nekam prižene, v nove prostore ali v stare klišee. Odvisno, kaj zapušaš in kaj pričakuješ. Takšna je lahko osebna zgodba ali izkušnja skupnosti, prav gotovo pa takšna dinamika označuje še eno razliko med obema desetletjema. V ponujanih kodih življenja so "devetdeseta" pravi sprehod skozi galerijo stereotipov, kar je pravzaprav rezultat dogajanj v "osemdesetih". Utrjevanje novih politik je po celotni vzhodni Evropi potekalo skozi populistično naravnane vsebine, ki so lahko v kratkem obdobju potegnile k sebi široke množice. Realni potomci liberalistično obarvanega "slovenskega sindroma" iz "osemdesetih" so zato tisti SS-krožki, ki nastopajo skorajda v vsaki oddaji Studio City. Kdo ve, kdaj je ladja razumnikov tod potonila. In kje je ostala ljubezen.

Pakt med različnimi vrstami populizmov se v tem stoletju nikdar ni dobro izšel. Evropska kultura enostavno ne prenese masovnosti: izgleda, kot da v trenutkih poenotenih standardov izbire počti po vseh šivih modrosti. Če je spogledovanje s klišiji

nekaj fascinirajočega za tisto generacijo, ki danes v njih legitimizira nove življenjske stile, pa takšno izenačevanje kriterijev vsakakor ne bo ponudilo dovolj privlačne osnove za prihajajoče, ki še opazujejo svet in stopajo vanj skozi svoj osebni kulturni profil. Navduševanje nad pin-up ikonami ni ekskluzivna značilnost gay scene niti poseben socializacijski izhod gay senzibilnosti, temveč se povsem sklada s tistimi paketi seksualnih označevalcev, ki v "devetdesetih" zelo hitro prekrivajo celotno kulturo individualizma. Gay življenje še vedno ni institucionalizirano in vstop vanj še vedno zavisi od želj posameznika. Ne samo seksualnih, pripovedujejo gay manifesti. Večina jih takšen individualizem okusa ohrani in nima potrebe po parodiji, saj ga drugi, s seksualnimi konvencijami podprt pol ne obremenjuje. Strategije gay zabave bi temu najbrž morale slediti. Denimo talk show z Angelco. To bi bil huronski žur za ves svet.

Ampak seksualno "yuppievstvo" je v Sloveniji tako priljubljeno. Ker postmoderna je prišla tudi semkaj. To se lepo vidi predvsem v osrednjem televizijskem dnevniku. Enkrat, Picasso, bravo Slovenija, bravo Slovenija, drugič, goljufija, prevaranti, Slovenija blamaža, barabe, fuck you. O istem. Ampak vseeno pojdite v Cankarjev dom, original, ponaredek, kakšna je razlika. Vzorčna postmoderna in samo še neofašisti v Italiji prikimajo, pa smo v Evropi. Evo. Takisto z ljubeznijo. Predno ugotoviš,

ali je kaj ali nič, že smukneš k naslednjemu srčkastemu lectu. Ker kaj bi premišljevali in uigibali in čudna človeška pota, če imamo že vnaprej, čakaj, eno, dve, tri, štiri tipske sheme lezbijk in jasno je, da nobena od teh ni tista, ki bi te lahko prevzela dlje od dneva ali noči. Vsakdo ima za seboj svoje zgodbe, velja v "devetdesetih", zato raje štejmo "udarce na minuto", preštejmo pretepe, padle, nezaščitene in mrtve, "no future", tokrat brez Sex Pistols. Eat mistakes. Ni čudno, da otroci potem tako tavajo sem pa tja. Priporočam Carcass. Ali Killing Joke. Ampak oni so že preveč sentimentalni. Prav feminizirani so že. Raje Carcass. Oni so takšni. Nočejo ugajati. Precej gay.

Kriteriji nekdanje radikalnosti so zato tudi dandanes še kako aktualni. Gay kultura ima v Sloveniji daljšo, bogatejšo in uspešnejšo zgodovino kot parlamentarna demokracija, še vedno pa nobena od njiju ni sprejeta kot nujna civilistična potrebščina ciljnih populacij. Tako kot predstavlja danes višek državlanske zavesti sledenje šundu, iz česar potem rasteta tukajšnji politični slang in socialna beda, tako velik del gay scene prispe samo do trans, hiper, ultra in cock-tail vamp barok prepevajoče kulture, iz česar potem sledijo prazna ploščad pred Ljubljanskim gradom maja 1994, popolna ignoranca vsakršnih pravil družabnosti in zakaj pedrom ne streže peder. Zakaj slabi polovici prebivalstva v Sloveniji niso všeč homoseksualci. Zakaj slaba polovica državljanov zagovarja geto-cid, se še razume, saj je politični in kulturni spomin usmerjen v vojne vihre izpred petdesetih let, ne pa v civilne čase pred desetletjem. Katere socializacijske aktivnosti branijo delu homoseksualne populacije vstop tudi na druge pozicije gay kulture, ne vem. Mora biti nekaj v zvezi s čemer-nostjo. Ali pa z bibo leze. Karkoli. "...neka dobre vode teku izpod kreveta". Ne pozabite jezikov.

Nataša Velikonja

foto: Marian Bakker

EXODOS '95

ples

Jozsef Nagy

Ni se zgodilo preseljevanje množic iz Egipta preko Ljubljane v Izrael, kot so mislili nekateri. Zgodili so se tisti, ki so teden dni zapored sestopali z odra. Še prej pa so se nanj povzpeli in pripovedovali publiki, kaj je to gibanje ali skozi gib svoje, predvsem zelo intimne zgodbe. Borilne veščine in akrobatske vrline; folklor; živalski premiki in veter, ki oživilja liste; mim in stilizacija; igra in petje; ples - EXODOS, festival sodobnih odskih umetnosti. Če odmislimo vso tehniko in odrsko tehnologijo, je bilo vse skupaj izjemno prvobitno. Kot da bi prihajalo k nam iz davnine. Ali pa je bilo tako osebno, kot da bi prihajalo naravnost iz srca. Poetike in koncepti današnjih skupin in avtorjev, akterjev in ustvarjalcev, so v svojih razmišljanjih in raziskovanjih slučajno sodobne, ker mi kot publika slučajno živimo v tem času. Publika se menja že tisočletja, gledališče pa vseskozi ostaja eno samo. Za vsako publiko sodobno. Vsak čas ima svoj sodobni ples, svoj performans in scenska umetnost je v vsakem času zastavljena tako, da se ne more ukalupiti in uokviriti. Ker je vseobsegljiva, je izmuzljiva in iznajdljiva; niti prav poimenovati se ne pusti. Res pa je, da imajo samo naš čas, naš prostor in naša publika svoj Exodos.

Letos je bil prvi, obeležila pa so ga tri imena. Najprej **JOZSEF NAGY**, francoski koreograf, plesalec, režiser, scenograf in grafik, skratka "totalni" igralec. Prvič smo se srečali z njim že leta 1988 v Cankarjevem domu, v predstavi "*Sedem nosorogovih kož*". V njej je podoživel smrtno agonijo svojega deda, ki je trajala sedem dni. Čeprav obnemel, je vendarle govoril. Z gibanjem. Tik pred smrtjo je po prostoru odplesal svoj poslednji ples v mrtvaško bledem tran-

su, pravcato norčijo iz tostranskih človekovih lastnosti, ki je bila istočasno tudi ritual razkrajajočega se telesa. Publika se je zabavala. In potem nas je s svojimi plesalci obiskal spet leta 1991, takrat s predstavo "*Comedia tempio*", ki je bila hommage mlademu madžarskemu literarnemu disidentu. To je bil **Geza Csati**, ki je hotel napisati dramo samo z glasbo in kretnjami, a je obupan napravil samomor. Nagy je njegovo željo uresničil. Publika se je zabavala. Tokrat je pred nami razgrnil "*Anatomijo zveri*", torej moškega sveta, ki je zaradi genskih in fizičnih lastnosti zveri povsem blizu. Istočasno pa je predstava hommage pisatelju **Oskarju Vojniću**, ki je svoje življenje dal, da bi se spoznal. Samomor je izbral kot poslednjo svobodno odločitev. Nagyja smrt fasciniira in samomorilci so zanj izjemno hrabri ljudje. Živeti je lahko, umreti je težko. In publika se je zabavala. S predstavo "*Vojček*", deloma po **Büchnerjevi** drami, deloma celo po tibetanski *Knjigi mrtvih*, je otvoril festival. Čeprav vedno znova drugačen, je Nagy v osnovi vedno isti. Vedno znova isti groteskni protagonisti. Isti ponošeni kostumi, ker obleka ne naredi človeka, ampak igra. Ista scenografija z vsemogočimi oblikami miz, stolov in stolčkov, in steno, polno odprtini, oken in lin. Grozljiva predstava in publika se je (grozljivo) zabavala. Kaj smejala, prav krohotala se je in aplavdirala na odprti sceni. Nagyjev svet je svet preobrazb, torej s(m)o se smejali sami sebi. Grozljivo! Potem je sledil poklon. Že vsa leta isti, enako karizmatičen. Sam se ga ne zaveda, prefinjena občutljivost rok najbrž izvira še iz časov študija slikarstva. Nekaj prej se je rodil v Kanjiži. Ne recite mu, da je doma iz Vojvodine, ko je vendar iz severne Bačke. Nikoli ni odpotoval iz nje. Ta svet, svoj svet nosi vseskozi v sebi. Na študiju v Budimpešti. In v Parizu, kjer je leta 1986 ustanovil svojo koreodramsko skupino. Iz privatnega in lokalnega ga postavlja na univerzalni nivo, kjerkoli se pojavi. Pogovarjal sem se z njim po končani tiskovni konferenci. Za gay revijo intervjuja ni dajal še nikoli. Razen v Franciji, se popravi. Tam je to nekaj vsakdanjega, ker so pretežno vsi kritiki in plesalci v tem krogu. In zakaj je tako? Sam vidi, da je res tako, ni pa hotel namerno iskati formule, po kateri bi se odgovorilo na to vprašanje. V njegovi skupini trenutno ni gay plesalcev in sam ne ve, kako je to sploh lahko tako izpadlo, ker je vendar tako redko. Sam se ne opredeljuje za kateri koli specifičen prostor, ker so zanj vsi prostori enaki. Zanima ga seveda tudi ta dimenzija, na kakšnem in katerem nivoju se skristalizira, kako to postane bolj to, torej gay, kot ono drugo. Vsi nosimo v sebi nekaj obojega, pravi, prisotno je v nas, vprašanje pa je, kaj pri komu dominira. Sicer pa nobena specifična kvaliteta človeku ne more in ne sme dominirati, ampak samo vse skupaj, še pristavi. In zaključim, gre le za paleto ljudskih kvalitet. In če še ne veste, kdo je Nagy v resnici, bodite potolaženi. Tudi sam ne bo nikoli izvedel tega. Ime so mu sicer dali, ampak on je prav gotovo nekdo drug. Sigurno pa ni samo Jozsef Nagy: "Vsa moja ustvarjalnost, vse moje življenje pravzaprav, je usmerjeno k temu, da bi zvedel nekaj več o sebi in o ljudeh, s katerimi delam in živim."

Zvezda festivala bi lahko bil ameriški gledališki režiser **Reza Abdoh**. Ni ga bilo. V neki newyorški bolnišnici je v noči na 11. maj za vedno zaspal. Aids. Toliko bolj je zato zasijal **DV8 Physical Theatre** oziroma njegov režiser in koreograf **Lloyd Newson**. Kot da bi se tega zavedal, se je temu primerno tudi obnašal. Priznam, tistih nekaj minut, ki mi jih je za pogovor naklonil dan pred prvo predstavo, nisem izkoristil. K vragu, še z nobenim pisateljem se nisem pogovarjal o romanu, ki ga nisem prebral, z nobenim režiserjem o

filmu, ki ga še nisem videl. Pa kaj, tudi na "gossip" turnejo po londonskih gay barih, kamor me je poslal, če bi hotel kaj izvedeti o njegovem odnosu z Nigelom Charnockom, ne bom šel. OK, Nigel je hotel postati solist, hotel je postati slaven. In je odšel. Sicer pa predstava "Dead Dreams of Monochrome Men",

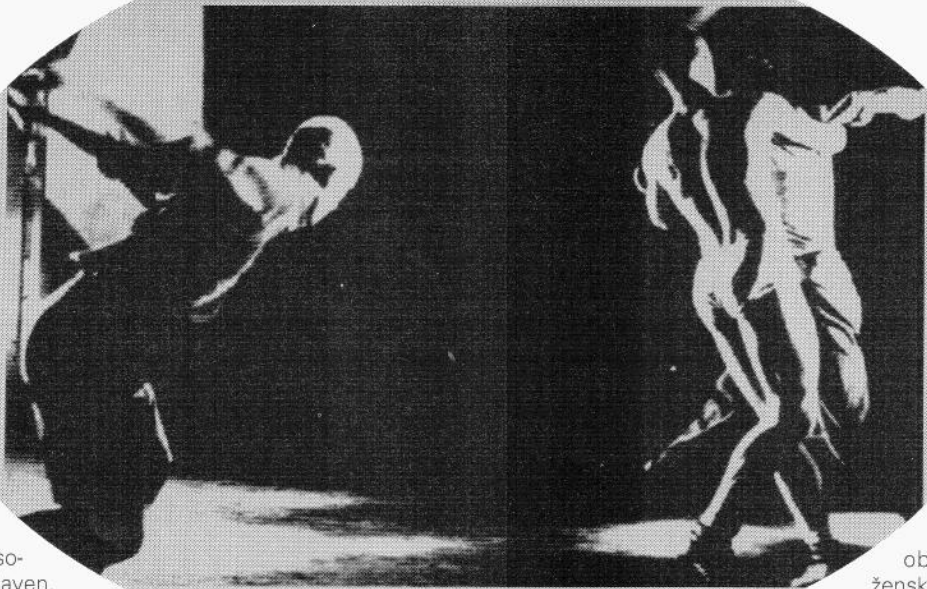
v kateri sta plesala še oba, že dolgo ne živi več. Pravzaprav škoda. Posneta je glasba za nosilce zvoka, narejen film za video, sam pa se je podal na pot novih iskanj. In spoznanj. Vedno so druga in drugačna, brez smisla bi bilo zatekati se k natančno istim. Sam tudi pleše ne več. Že sedem let. Če bo še kdaj, ne ve, to vprašanje ostaja odprto. Vsaka predstava je zanj vedno znova terapija, vedno znova katarza. In če si hoče pri tem širiti informacije, mora na poiskanje vedno znova novih kreativnih soustvarjalcev, katerih čustveni in gibalni material potem, vedno bolj kot urednik in vedno manj kot režiser, postavi na oder. Tokrat v pred-

stavi "Stopi Ahil".

Idejo zanjo je dobil, ko je

Francisco Camacho v predstavi Naša gospa Cvetna

Lloyd Newson (levo) in DV8 v predstavi Dead Dreams of Monochrome Men

ležal v bolnišnici in so ga tam, kot zakleto, vseskozi obiskovale samo ženske. Njemu pa se je

ravno zaradi tega utrnilo vprašanje o moškem in moškosti. In

odgovor nanj - no ja, eden izmed možnih -

kajti vsak moški ima svojo "peto", preko katere nosi masko "normalne moške podobe". Angleški pub (ali slovenska gostilna) je prav gotovo pravšnje mesto za vizualizacijo tega odgovora. Svojega, kajti kot se nekateri ob kozarcih piva smejiijo in drugi jočejo, lahko te pivske, izrazito moške družbe, homoseksualca izmed sebe izbrcajo, spet druge pa ga povzdignejo v supermana. Predstava je mestoma dajala vtis improvizacije, a samo na prvi pogled in premišljeno, da bi čimbolj poudarila ležerno in površinsko pubovsko vzdušje. Svoj vrh pa je dosegla z edinim odmikom v romantiko, v nežnem in čustvenem, bolečem in trpečem pas de deux na vrvi, na katero se vsak moški lahko povzpne izključno s pomočjo supermana. Bles-tela sta **Juan** in **Liam**, ki sta se po končani tiskovki v SMG brez prepričevanja postavila pred objektiv fotoaparata. Ko je **Newson** za to predstavo iskal potencialne nastopajoče, se je večina heteroseksualnih plesalcev odrekla sodelovanju, ker bi se morali na odru sleči. Zanimivo, gayev to (nikoli) ni motilo. Normalna moška podoba? To, da se Newson ni pustil fotografirati, pa je že "normalna podoba" zvezdnika, ki pa sploh ni izrazilo "moška" in zato ne sodi v kontekst te predstave. Ali pač?

V teatru Jozsefa Nagyja ni žensk. Ena je sicer bila, a mrtva. Tudi v svetu Lloyda Newsona jih ni. Ena je sicer bila, a le v podobi plastične lutke. Tudi **FRANCISCO CAMACHO** je bil v tem pogledu (o)sam(ljen). Ena je sicer bila, a le v naslovu predstave: *Naša gospa Cvetna*. Menda je naslov edino, kar naj bi ga družilo z **Genetom**. Sam sem prepričan, da ni čisto tako. Ko je v izzivalnem preoblačilnem ritualu izvedel transformacijo iz moškega v žensko, bi dolga bela obleka lahko postala tudi njegov mrtvaški prt. Niso zaman pognale rožice iz nje. Ko nastopaš na odru sam, moraš imeti vse nitke v svojih rokah. In res jih je imel. Kot da bi plesal izključno z rokami. Vsemu nežnemu, krhkemu, skoraj omedlevajočemu, so se prsti spreminjali v žive, prozorne, skoraj nevidne nitke. Spravil se je sam s seboj. In z Bogom. Ne, z Devico Marijo. Gregorijanska koral, ki sta spremljala njegove vizije in občutja, sta namreč nosila naslov *O Virgo Splendens in Maria Matrem Virginem*. In za protitež še trubadurska pesem El Comte Arnau. To sem moral povedati prijatelju, ki mi je še dodatno osmislił večer. Zdaj lahko zaploska - kot je obljubil! Na odru je bil Camacho fantovski, ves krhek, skoraj deški, na plesnem podiju *Roza diska* pa je kasneje izpadel kot tipičen portugalski mačo. Kljub temu ni bil enako enak drugim. Niti ni bil enak drugim manj enakim. Bil je povsem drugačen.

Do drugega, drugačnega, skratka naslednjega Exodosa!

Gusti Leben

predalčki

odnik v svet lezbijk: za mlade lezbijke, ki se prvič soočajo s to pisano sceno; za malo manj mlade, ki so že dolgo na sceni, a še vedno ne

vedo, kako se stvarjem streže; za vse, ki o takšnih stvareh sploh ne razmišljajo (blagor jim!); za samske, ki iščejo ali pa za tiste v parih, ki bodo iskale čez nekaj let... in za vse ostale - kratek in jednat opis tipov lezbijk, na katere lahko naletite.

POGLOBLJENA

Študira (najmanj 8 do 10 let), veliko bere, kadar ne bere, razmišlja. Ne govori o vsakdanjih stvareh, torej v družbi več ali manj molči, njena prisotnost je vznemirljiva (če hočete, neopazna). V medčloveških odnosih si prizadeva za zaupanje, ki omogoča odkrite pogovore na osebnih ravni. Vsi njeni ljubezenski odnosi so zasnovani na, bojda, neomajni čustveni stalnosti. Pri iskanju partnerke jo vodi potreba po "pristnih odnosih" in "graditvi večne veze" (ki jo po določenem času prične z drugo žensko, ampak to je že druga tema...). Spolnost zanjo vsekakor ni najpomembnejša stvar na svetu; bistvena je nenehna in tekoča izmenjava mnenj s partnerko.

Značilnosti:

Hrani ne pripisuje kakšnega posebnega pomena, tudi zabavi in diskotekam ne, primanjkuje ji smisla za humor (kako tudi ne, saj se ukvarja samo z resnimi zadevami); njeno življenje je polno problemov in filozofskih dilem, s katerimi se vsakdanje težavice drugih ne morejo primerjati.

Michelle Pfeiffer, 1991

Foto: Herb Ritts

Kako pristopiti k poglobljeni?

Bodite pozorne na detajle, kajti ti so najpomembnejši: nikoli ne zamudite "pravega trenutka", ne prinesite ji napačnega darila, ne zamujajte na zmenke! Bodite previdne, ko se šalite (glej zgorej).

Skratka, nenehno bodite na preži in ne odpirajte usta v tri dni. Poglobljena si namreč zapomni prav vse, še posebej malenkosti,

ki vam jih kasneje prav rada vrne v obliki zlobnih pripomb na vaš račun.

ZAPUŠČENA

Lahko je samska ali pa v dvoje. V prvem primeru bi se slišalo nekako takole: "Jaz sem dobra, sem zvesta, ne delam napak, krive so druge." Če je v vezi, ni prav nič drugače, le da svoj železni repertoar o tuji krivdi ne ponavlja prijateljicam, temveč partnerki.

Pripadnice tipa zapuščenih lezbijk prepoznamo tudi po značilnem obnašanju v treh glavnih fazah čustvenega odnosa: (1) proces zaljubljanja, (2) izvedba odnosa, (3) nujna sinteza obojega. Zapuščena: (1) zaljubi se v vsako napačno partnerko, najraje takrat, ko po enem mesecu spozna, da gre vse narobe, (2) sledijo (morajo!) formalnosti, ki v nekaj dneh omogočijo ozdravitev večne ljubezni in popolno sožitje, (3) po določenem času, nekako dveh letih, jo izvoljenka (tista ničvredna) zapusti.

Značilnosti:

Ima izjemno sposobnost, da vedno obdolži izvoljenko - med vezo ali potem, ko je med njima že vse končano. Zanjo obstaja le en kriterij

delitve sveta na dobre (to je ona in morda še kakšna) in slabe (takšnih je kar 99% lezbijk), ki ga upošteva pri vzpostavljanju odnosa, najsibo ta globoka simpatija ali pa neizmerno sovraštvo.

Kako pristopiti k zapuščeni?

Ne zanima je, kdo ste v resnici; vaša sreča z njo je odvisna zgolj od nje same. Če si prislužite zeleno luč (=dobra), bo z vami razpravljala, vas sprejela na svojem domu in se morda celo zaljubila v vas. Če pa se je za vas prižgala rdeča luč (=slaba), ste oplele na celi črti: nikar ne zapeljite v križišče in opustite sleherno upanje na obojestransko simpatijo. Če po kakem naključju živite z njo, se kar sprijaznite s sveto resnico, da boste vedno ve tiste prve (in najbrže tudi edine) grešnice. Medtem pa uživajte in molite, da se zle sile ločitve nikdar ne zgrnejo nad vami.

ZAVEZANA

Ne morete je zgrešiti: kadar koli jo srečate, je v vezi. Kamor koli gre - v kino, na zabavo, na obisk k staršem, v kopalnico - in karkoli počne ali govori o tem, kaj je počela - šla na počitnice, skuhalo kavo, si umila zobe, se pogovarjala po telefonu - vse to počne oz. je počela v duetu s svojo partnerko.

Če se kdaj zgodi, da za krajši čas ostane sama, se zalepi na telefon: vsakih deset minut mora preveriti, če je njena najdražja še med živimi.

Značilnosti:

Je zvesta. Če pa že skoči čez plot, je do sebe izredno stroga in dosledna. V opravičilo bo našla zapletene razlage, s katerimi bo argumentirala pravilnost in jasnost svojih namenov.

Kako pristopiti k zavezani?

Če jo želite osvojiti, morate poskrbeti za vtis, da hrepenite po življenju v dvoje. Če sta skupaj, pa si le ne domišljajte, da vam posveča ves svoj čas - vaša nenehna prisotnost je prav nič ne ovira pri nadaljnjem "ogledovanju". Če sta le prijateljici, pa bodite pozorne, če gre z vašo izbranko na kavico!

FATALNA

Poglavitno ji je, da se šopiri na odru. O njenem življenju se ve zelo malo. Krožijo govorice (ki jih je sama sprožila) o banketih, luksuznih avtomobilih, nočnih orgijah, visokih številkah osvojenih in zavrženih žensk... Toda za nobeno od naštetih informacij ni otipljivih dokazov. Njen značaj bi lahko bil spočet od nekega božanstva (razvpita mitološka figura pol oder - pol ženska). V resnici se pomeša med rajo le ob petkih in sobotah zvečer (v Roza disko pride le za pet minut in potem seveda skrivnostno zapusti prizorišče). Če pa jo srečate kak drug dan, je nikar zmotno ne enačite z navadnimi smrtniki - če boste dvakrat pogledale, boste opazile oder in krdelo oboževalk.

Značilnosti:

Nagnjenost k samogovorom, presenetljive zmožnosti nakladanja in bluzenja, popolna odsotnost zavedanja, da dolgočasi celo samo sebe, ekscentrično oblačenje, razgibane

radikalno prepričanje, da ji ni para. Seveda je najlepša, saj je vendarle na odru! Je pa tudi najpametnejša, saj ji je uspelo, da se je zrasla s piedestalom, s katerega je ne more nihče vreči. Najraje se giblje v krogu svojih oboževalk, ki jo morajo častiti po božje in biti, skoraj tako kot ona sama, iz "visoke družbe".

Kako pristopiti k fatalni?

Ne pustite se zapeljati sladkim besedam, ki vas vabijo na oder: bila bi le kratkotrajna slava, kajti resnično fatalna je lahko samo ona in samo ona edina.

DUHOVNA

Je bila in je verjetno še vedno v resnem "analitičnem postopku". Verjame v astrologijo, karmo, karte, kavin zoc, pravzaprav v vse, kar "presega meje". Pogosto pade v mistiko in distanco od materialnega sveta, v katerem pravzaprav živi (ali bolje: ne živi); hodi po samotni poti puščavnikov, privlači jo samostani. Želi si potovati v oddaljene in samotne kraje.

Njen vsakdan niti ni tako drugačen od vašega, vendar je pri njej, kot pravi, vse prežeto z nekim posebnim duhom. Čustveno življenje je sicer bolj klavirno: zaradi dejstva, ker svojega notranjega jaza pač ne moreš raziskovati v dvoje, je obsojena na samoto. Ona temu sicer pravi izbira, možna pa je še alternativna razlaga: zapuščena zaradi izčrpanosti izbranke.

Značilnosti:

Vsekakor se zdravi (ali pa se sploh ne zdravi) s homeopatskimi metodami, obiskuje tečaj joga, vsaj enkrat v letu skoči v Indijo in ne zamudi nobenega predavanja o duhovnosti, mysticismu ali vzhodnjaških filozofijah. Očitno nima drugih opravkov, razen s sabo, saj lastni jaz ne vključuje nikogar drugega. Nagnjena je k vzvišenosti (oholosti, če hočete).

Kako pristopiti k duhovni?

Vaša sreča z njo je dobesedno v rokah usode: premiki planetov iz te astrološke hiše v ono, nakopičena karma, prejšnja življenja ali sanje so razlogi in razlage za vajino znanstvo (priskrbite si torej zvezdno karto še pred prvim zmenkom).

Nimate veliko možnosti za akcijo; vaše edino orožje je seks. Vendar, ko vas bo polila s hladnim tušem: "Meso je le sredstvo za dosego duha", se morate (prepričljivo!) strinjati.

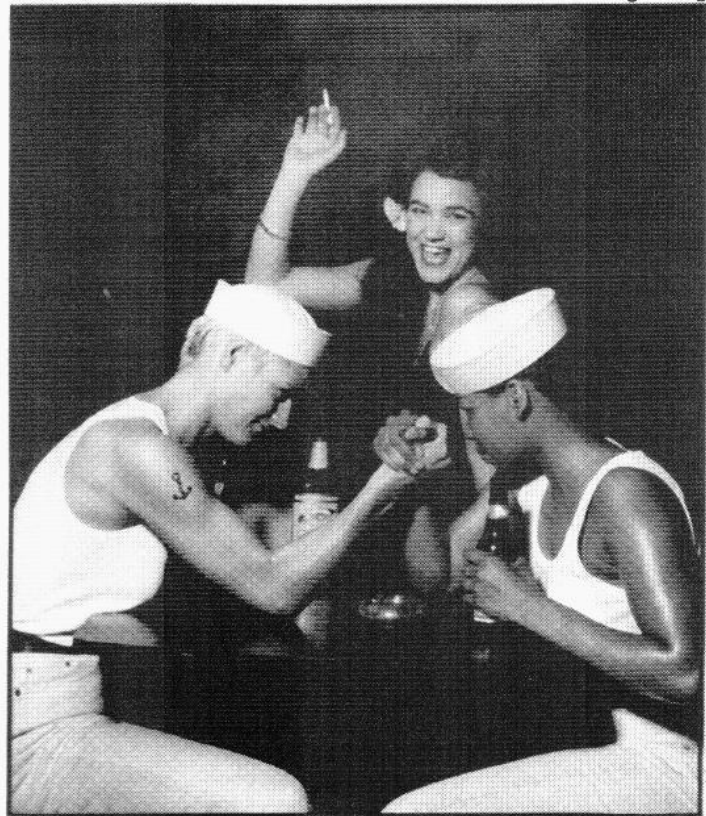
PSEUDO DUHOVNA

Lezbijke iz te kategorije imajo z duhovnimi, poleg starostnega razreda (od 35 do 45 let), skupno tudi divjo slo po iskanju "onstran navadnega življenja". Realizacijo tega vzvišenega iskanja pogosto ovira skrivnostna omejenost vsega tuzemskega. Torej pseudo duhovna uresničuje "distanco od materialnega sveta" tako, da se preseli na podeželje (v slabo ogrevano hišo in s hitrim prevoznim sredstvom), svoje težnje k transcendenci uresniči z vpisom med budiste, poglobljen študij onstranskih zadev pa nadomešča z vsakodnevnim prebiranjem horoskopov.

Na njeno srečo nima niti najmanjšega pojma o svojem (pseudo) stanju; torej nima občutkov manjvrednosti v družbi pravih spiritualk. Od njih se pravzaprav distancira, zdijo se ji dolgočasne (le kdo bi ji zameril).

Značilnosti:

Njene življenjske izkušnje so, v primerjavi z izkušnjami drugih, strašansko (in nepojasnjeno) večje in težje. Zato nemudoma in jasno prepozna nizkotnost človeških dejanj (to so: jesti, piti, se

ljubiti, igrati loterijo...) in zapolni svoj čas z aktivnostmi na višjem duhovnem nivoju (to so: nidra joga, shiatsu masaža, transcendentalna meditacija, prebiranje Bhagavad Gite,...), izvzemši stvari, ki jih počne skrivaj (to so: je, pije, se ljubi, igra loterijo,...).

Kako pristopiti k pseudo duhovni?

Da bi jo osvojile, morate pokazati večplastno podobo vaše osebe, ki mora biti globoka, a ne dolgočasna, intelektualna, toda ne pretirano odmaknjena od sladkosti materialnega sveta. Pokazati morate tudi pristno zanimanje za vse, kar ona počne, kar je in kar vam govori. Tudi v tem primeru potrebujete zvezdno karto in nekoliko spretnosti, pa vam bo uspelo.

POKLICNA

Poznamo kar nekaj podvrst poklicne lezbijke: diskotečni tip, salonski, tip študentske menze..., ki se razlikujejo glede na ambient. Vsem je pa skupna osnovna značilnost, "nevzdržen čar osvajanja", ki pelje pripadnice te usmeritve v vrtoglavo serijo odnosov, povsem prisiljenih in brez predaha. Kar koli počne poklicna lezbijka (bere, hodi v kino, na fitness ali na dopust), počne z enim samim ciljem: da osvoji žensko oz. si napolni akumulator za naslednje podvige.

Po osebnostni strukturi bi jo lahko primerjali z Don Juanom, po katerem je prevzela tehniko osvajanja: popolnoma sproščeno laže in lahko prepriča še celo sebe; izbranka pa se tako počuti nevedno in neumno,

čeprav temu ni vedno tako. Vendar pa zaradi nekaterih prirojenih omejitev slavnega lomilca ženskih src ne dohaja v celoti: situacije ne obvlada vedno do konca, pa tudi občutki krivde jo kdaj pa kdaj grizejo... Praviloma svoje osvajalske čare potrjuje na dosegljivih ciljih.

Značilnosti:

Bistvena lastnost, ki tej sorti lezbijk omogoča opravljati svoj "poklic", je umetnost predstavljanja povsem druge plasti svoje osebe (ni nujno, da ravno sebe; glavno je, da deluje) v sleherni situaciji, s komer koli. Če želite pripadati tej kategoriji, seveda morate posvetiti veliko pozornosti vaši fasadi: izbrana obleka, razpoznavni parfumi, neopazno kričeča frizura, nakit, izdelan okus za hrano in pijačo, obvezen je prostoren avto ali stanovanje, v vas pa naj bo tudi nekaj plemenitosti.

Kako pristopiti k poklicni?

Priporočamo vam zgolj prijateljski odnos (čeprav vam bo slej ko prej zapeljala punco ali pa bo to vsaj poskušala), nikakor vam je ne priporočamo kot ljubico (poskušala bo po-ložiti vse vaše prijateljice) in seveda vam jo resno odsvetujemo kot izb-ranko vašega naivnega srca. Še naj-bolj zdravo bo, če se ji izognete v velikem loku - razen če ste res prepričane, da ne boste podlegle njenim čarom.

Prevedla in pripravila J.K.

zgodovina homoseksualne lambde

lambda

Lambda je eden izmed najbolj popularnih simbolov, ki izhaja iz gibanja za gay/lezbične pravice. Od leta 1970, ko se znak prvič tako uporabi, je bilo podanih mnogo različnih razlag za to.

Fizikalne in kemične lastnosti znaka naj bi se prilegale energiji gay aktivizma.

Drugi trdijo, da lambda predstavlja merilo pravičnosti (tehtnico) in zahteve po individualni svobodi. Največkrat pa ponavljajo razlago, da so lambda pač imeli na grbih špartanski in/ali tebanski vojščaki.

Tebanska verzija je seveda najbolj romantična. To grško vojaško mesto je imelo vojsko, ki so jo sestavljali pari idealnih ljubimcev. Znani so bili po lojalnosti, sloveli pa so tudi kot hrabri, močni in nasilni vojščaki.

Poraz so doživeli v bitki s kraljem Filipom II Makedonskim, ko so pomrli vsi moške do zadnjega.

Morda so zaradi te zgodbe aktivisti GAA (*Gay Activist Alliance*) iz New Yorka vzeli znak za svojega, čeprav dosedaj še nihče ni zares odkril ali potrdil, da se je lambda pojavljala na grških bojnih opravih. Res pa so v Hollywoodu v začetku petdesetih let posneli film *"The 300 Spartans"*, v katerem naj bi se menda na ščitih vojakov dalo videti ta znak.

Lambda, sicer enajsta črka grške abecede, se neštetokrat uporablja v gay/lezbičnem gibanju. Pisana z malo spominja na narobe obrnjen "V", z veliko pa na črko "A" brez črtice ali narobe obrnjen "V".

GAA je bila skupina aktivistov, ki se je odcepila od *Gay Liberation Front* šest mesecev po sto-

prostorih so potekala organizirana srčanja in ob petkih zvečer kabaret, medtem ko so bili spodaj ob sobotah plesi za osebe istega spola, ki so bili odprti za javnost.

Vse to je prišlo v času, ko je bilo v lokalih prepovedano, da bi se homoseksualci držali za roke, in še manj, da bi osebi istega spola lahko plesali skupaj. Na stotine obiskovalcev so vsak vikend drle v prostore GAA.

Lezbični in gay aktivizem se je hitro širil. Člani skupine so za medsebojno prepoznavanje v javnosti izbrali črko lambda. Svetlo oranžni znak na temno modrem ozadju, brez vsakršnih dodatnih napisov, je bil jasno razumljiv in lahko prepoznaven vsem, ki so nosili priponko, hkrati pa jih ni izdajal pred stražniki. V letu dni je nastalo v deželi še več GAA skupin in uporaba črke lambda se je razširila. Leta 1973 je podtaknjen ogenj uničil poslopje GAA v New Yorku in z njim tudi vse zbrane materiale skupine. Ta si kasneje ni več opomogla.

Vsaka nova skupina, ki si je izbrala za simbol lambda, je znaku dala svojo interpretacijo. Črka se začne pojavljati tudi na knjigah, revijah, zastavah, plakatih, majicah, priponkah, vžigalicah, ročnih urah... Decembra 1974, po mednarodnem kongresu za pravice gayev v Edinburghu na Škotskem, postane mednarodni simbol za gay in lezbične pravice.

V množični uporabi sta še dva simbola homoseksualnega gibanja. Rožnati trikotnik, ki izvira iz časov nacističnega nasilja druge svetovne vojne, in mavrična zastava, ki so jo skreirali v San Franciscu leta 1978. Obstaja pa še cel kup drugih, morda malo manj uspešnih in razširjenih simbolov (unicorns: pari moških in ženskih znamenj, metulji, dvojna sekira: priljubljen lezbični simbol). Variacije se zdijo neskončne, možnosti za samo vaš znak je torej še vedno več kot dovolj.

newal-
skih nemi-
rih, v decem-
bru 1969. GLF,

ki se je formirala v času samega upora, naj bi sodelovala tudi v črnem in ženskem gibanju, GAA pa se je osredotočila predvsem na gay in lezbično problematiko. -V kratkem so najeli štirinadstropno poslopje v Sohu v bližini Greenwich Villagea. V zgornjih

Založba ŠKUC Zbirka Lambda

Modra svetloba, *antologija*

Michel Foucault:
Zgodovina seksualnosti, Skrb zase

Ino Knabino:
Ganimed in drugi, *roman*

Ciril Bergles:
Ifrikiya, *pesmi*

Nataša Velikonja:
Abonma, *pesmi*

Hervé Guibert:
Prijatelj, ki mi ni rešil življenja, *roman*

Rita Mae Brown:
Granatno jabolko, *roman*

prebujanje sanje

V nekem trenutku mi je postalo jasno, popolnoma jasno; ne bo me več poklicala. Dolgo ne, morda nikoli več. Ne bo več njenega - zdravo, kako si? Vseeno kaj se bo še zgodilo, kako bo potekalo življenje, ne bo se več oglasila, tudi pisala mi ne bo. Nič. Morda se kdaj srečava, morda se dotakneva s pogledom ali pa še to ne, če ne bo želela. Njena odločitev v najinem imenu, v imenu obeh.

Po dolgem času neke čudne negotovosti, prepletene z željami, strahom, slutnjo in slepenjem same sebe, naenkrat zadošča samo trenutek, da um razbije upanje v črepinje, da se vdam in prepoznam odhod, ki se je zgodil že zdavnaj, že takrat, ko o njem niti razmišljati ne bi znala. Seveda ne maram teh trenutkov, ko se nezmožna pred močjo razuma vračam k mejnikom in še nazaj, še globlje, k ranam, ki bolijo, kot da so od včeraj. Pa tako vsaj vem, da še vedno sem.

Še veš, kdaj sva se prepoznali v ljubezen, me je nekoč vprašala. Ja, seveda vem. Natanko se spominjam. Opazovala sem jo in si jo želela hkrati. Če bo zaljubljenost samo moja, potem mi bo hudo, to znanje sem že imela iz izkušenj. Lebdela sem med odpovedjo in hrepenenjem hkrati. Prevečkrat sem jih imela rada. In še vedno je bil premočno prisoten občutek preteklosti, zavest, da se od nečesa trgam, da se je neko bitje, ki sem ga imela rada na neiskren način, poslovilo, da sem nekaj, kar mi je bilo drago, za vedno izgubila, da še nisem vsega urenila, da morda še nisem dovolj čista za ljubezen, kdove zakaj, in nisem bila prepričana, da je to, kar se nama ponuja, dobro. Pa se je vse zgodilo samo, preprosto, kot se zgoditi mora.

Ljubezen. Trpka in čudna, pa vendar ljubezen, kot mi je nekoč napisala k šopku ciklam. Slutnja, kdo ve?

Všeč mi je okus tvojega poljuba, je rekla, ko se je prvič pripetil.

Ja? Verjetno te spominjam na pivo in arašide, od tega že lep čas živim, tedaj.

Ko imaš rad, se z mehкими ustnicami dotakneš lica, morda si kdaj ukradeš kotiček podobno mehkih ustnic in to je vse. Ljubezen se pretaka drugače, drugam se izljuje, drugje izvira.

Nisi tip za avanture, preveč znaš ljubiti, je rekla po najini prvi noči.

Ne, mislim, da res nisem tip za take zgodbe. Pa niti prav ne vem, kakšne so. Nisem jih imela. Neumno, tega ne bi mogla. S tabo sem, ker tako čutim. Ljubim te.

Edino njo.

Do takrat sem jih imela rada, samo rada, rada, kot znajo imeti radi otroci. Ljubezen se zgodi drugače, drugače zaznamuje, drugam se vsidra. In veš, kdaj se zgodi.

Ženska si in žensko si naredila iz mene, sem ji nekoč priznala. Njej. Pa tega je že davno.

Se nisi nikoli ljubila z moškim, me je vprašala.

Bila sem z njim, pa to ni bila ljubezen, še dober seks ni bil. Mislim, da sem želela zgolj preveriti, kako to je. Šit, vsaj zame, to je vse, kar ti lahko o tem povem. Pa tako vsaj vem, da sem čisto normalna lezbijka, veš.

Trenutke, tiste najine, sva jemali vedno znova z novim obredom, s spoštovanjem, kot darilo, po katerem hrepeniš, pravzaprav brez prave predstave, kakšno naj bo, pa poklon v svoji lepoti preseže pričakovanja. Potem je jemanje neponovljiv obred dajanja, vsakič znova.

Tvoji poljubi so tako globoki, je nekoč rekla.

Ja? Nisem vedela, kaj to pomeni. Nasmehnila se je moji zadregi. Tako mi je všeč, je rekla. Meni tudi, sem pomislila. Čutila sem, da s poljubom, samo z njo, zapolnim vse, kar hrepeni po njej, vsaj za trenutek, vedno znova.

Si jezna name, me je vprašala, ko je že vedela, da odhaja, da se poslavlja. Dala sem ti najboljšo, kar sem mogla, boljšega ni v meni, ne zmorem.

Jezna? Ne. Pojma nimaš, kako te imam rada, kadar sprašuješ kot otrok. Odhajaš? Naj bo konec ljubezni? Se bova res vsemu odpovedali? Ne, nisem jezna, samo boliš me, in to ne jezi. Bolečina ne jezi. Pa saj to veš. A naj bom raje razbolela zaradi lakote v Etiopiji, vojne na Tibetu ali pa morda zaradi neke starke, ki že vse življenje hodi z istim vedrom nekam tja, kdovekam po vodo, pa se še spominja, kako lepo se je bilo ljubiti na senikih. Seveda se me tudi vse tisto dotakne z neko bolečino, pa kaj naj? Ne, nisem jezna nate. Ti smem še enkrat reči - ljubim te.

Potem, kasneje, sem bila jaz na vrsti, da vprašam kot otrok.

Povej mi, kaj sem naredila narobe, sem jo prosila.

Ničesar, ničesar nisi naredila narobe. Vse se zgodi, kot se zgoditi mora.

Odpuščena brez očitkov. Nič šole. Umik s prizorišča, beg, morda dostojanstven, pa vendar dokončno odločen, nemilosten v dejanju. Je tudi to ljubezen?

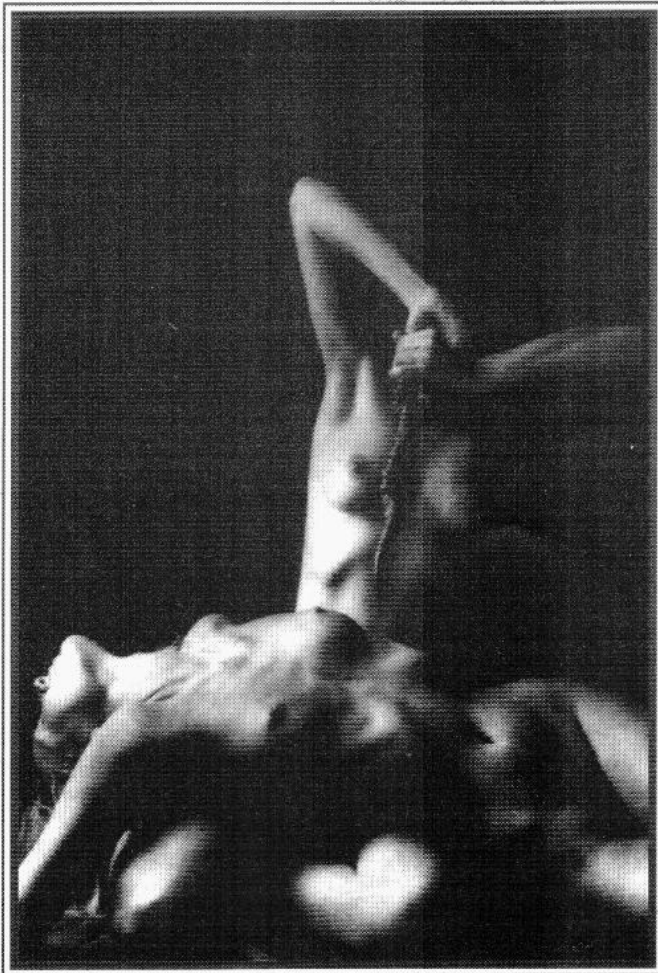
Veš, sedaj sem tam, pri njej in ne morem je zapustiti, tako čudovito dušo ima, mi je nekoč pojasnila.

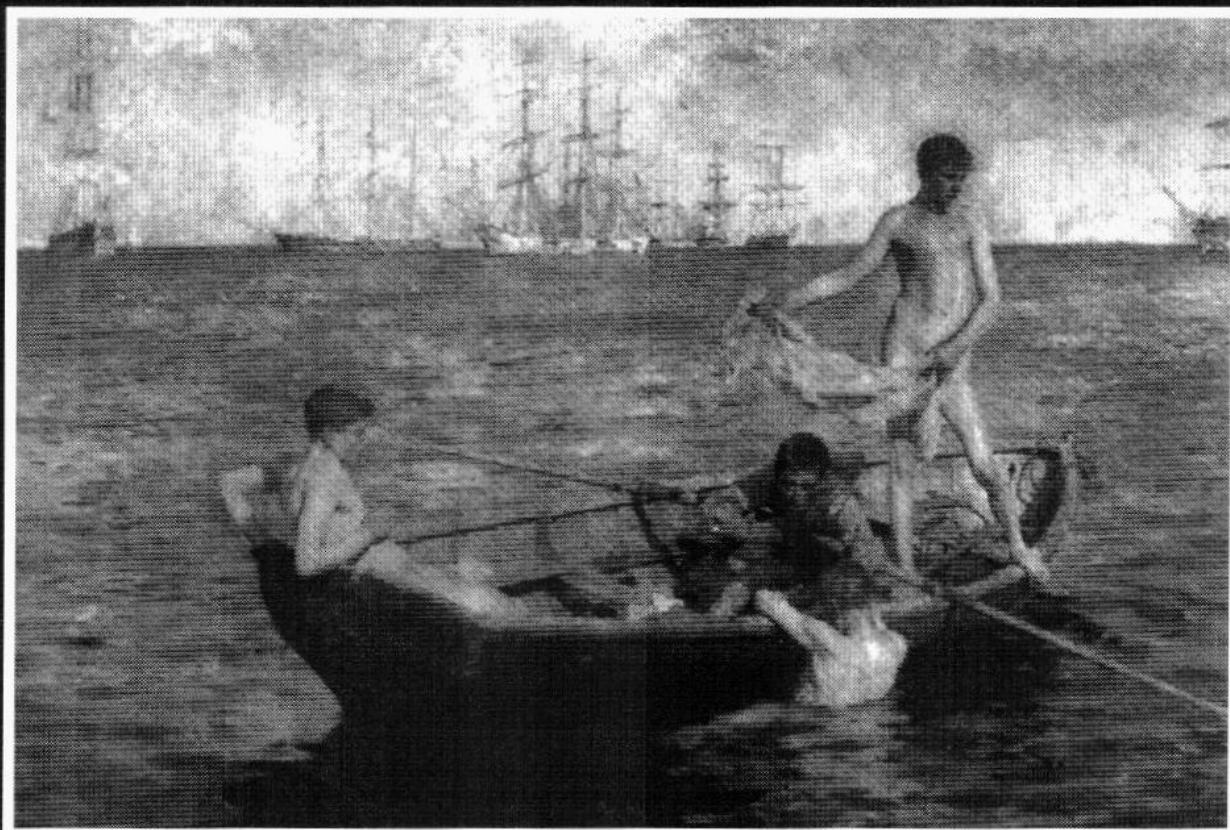
Seveda, ona, tista duša. Sprejem. Še en žebelj natanko tja,

kjer je že vse tako razbolelo, da ga le še zaznam in se ne branim. S čim naj se branim. Naj jo morda povprašam, če ve, kako je z mojo dušo. Ne, nikoli. Preveč solz in neprespanih noči je bilo v njenih očeh, odkar je tam. Naj molim, da gre ta kelih mimo mene. Seveda ne, tako molijo bogovi. Bogovi. Vse naj gre skozme, vse naj čutim, kot čutim to ljubezen. Če hočejo, da zaprem ta vrata, potem bo nekje tudi konec bolečine. Se res vse zgodi, kot se zgoditi mora. Potem naj preživim, samo to, pa ne zaradi sebe, zaradi njih, ki so se bili nekoč zapisali v moje gene. Kje ste, Boginje, sem molila, bogovi so postali tako čudno kruti. Verjamem, najboljšo, kar je mogla, mi je dala. Naj ji bo lepo.

Ostale so mi sanje. Samo moje. Včasih niso lepe, ne, grozljivo so razklane. Potem me je strah dneva, ker vem, da se bodo, čarovnice, predrzno družile z mano, ker jih ne znam pregnati. Včasih jo iščem, slutim, hrepenim in ne najdem. Potem prebujanje boli. Najlepši so poljubi, tudi ti se dogajajo, globoki, kot je rekla. Poljubi in oči, njene, svet obrabljen s temnim. Pripovedujejo mi o dotikih, ki se ne zgodijo. Orgazmi brez telesa. Razsanjanost pogleda, odprtega v neskončnost in vame hkrati, mi pove, da ji je bilo lepo. Če bi bila ob njej, bi me poljubila, topla in ljubeča, in iz objema bi se ob času izvila nova zgodba. Nekdaj.

Prebujanje v sanje.

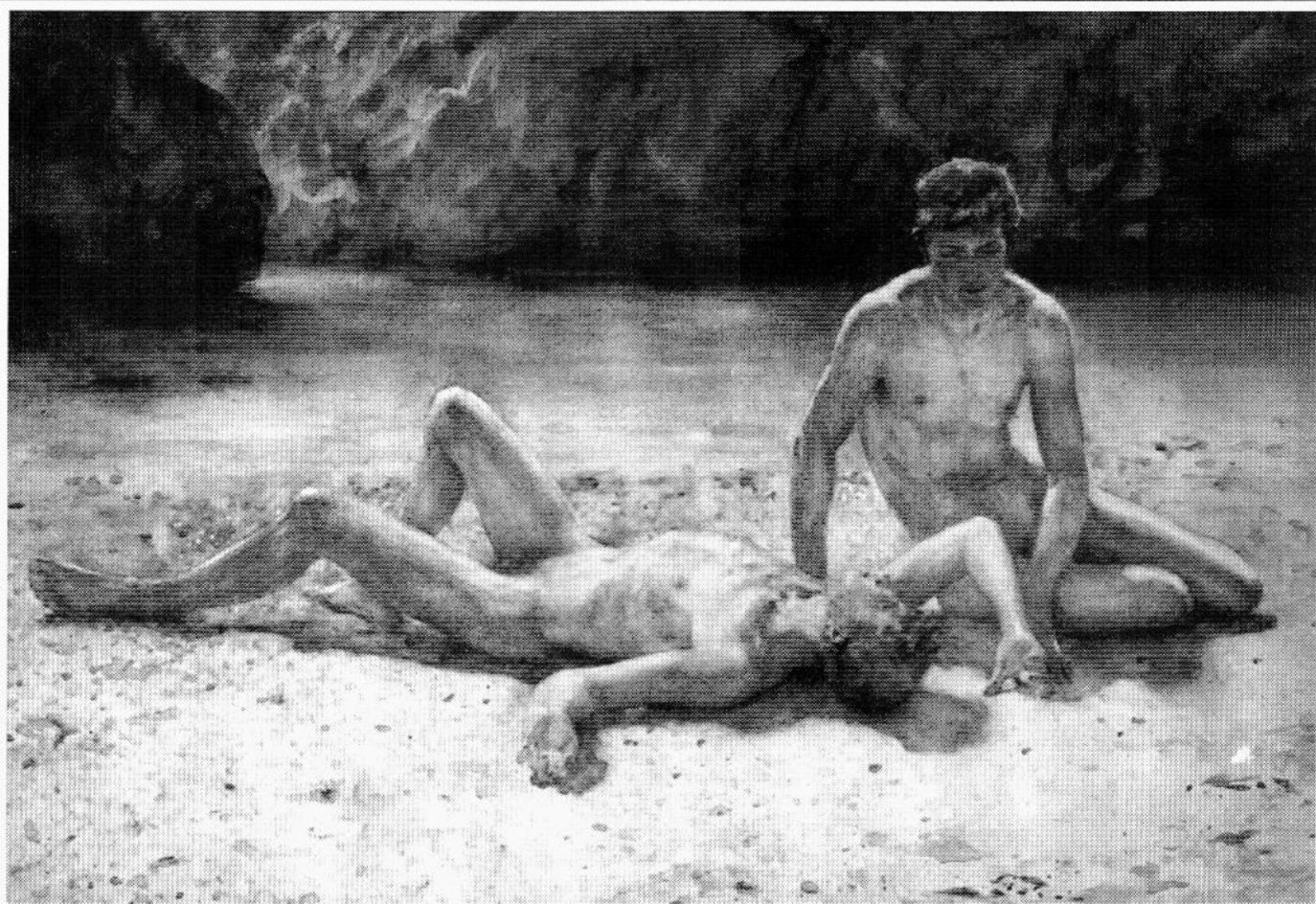
August Blue

Henry Scott Tuke (1858-1929)

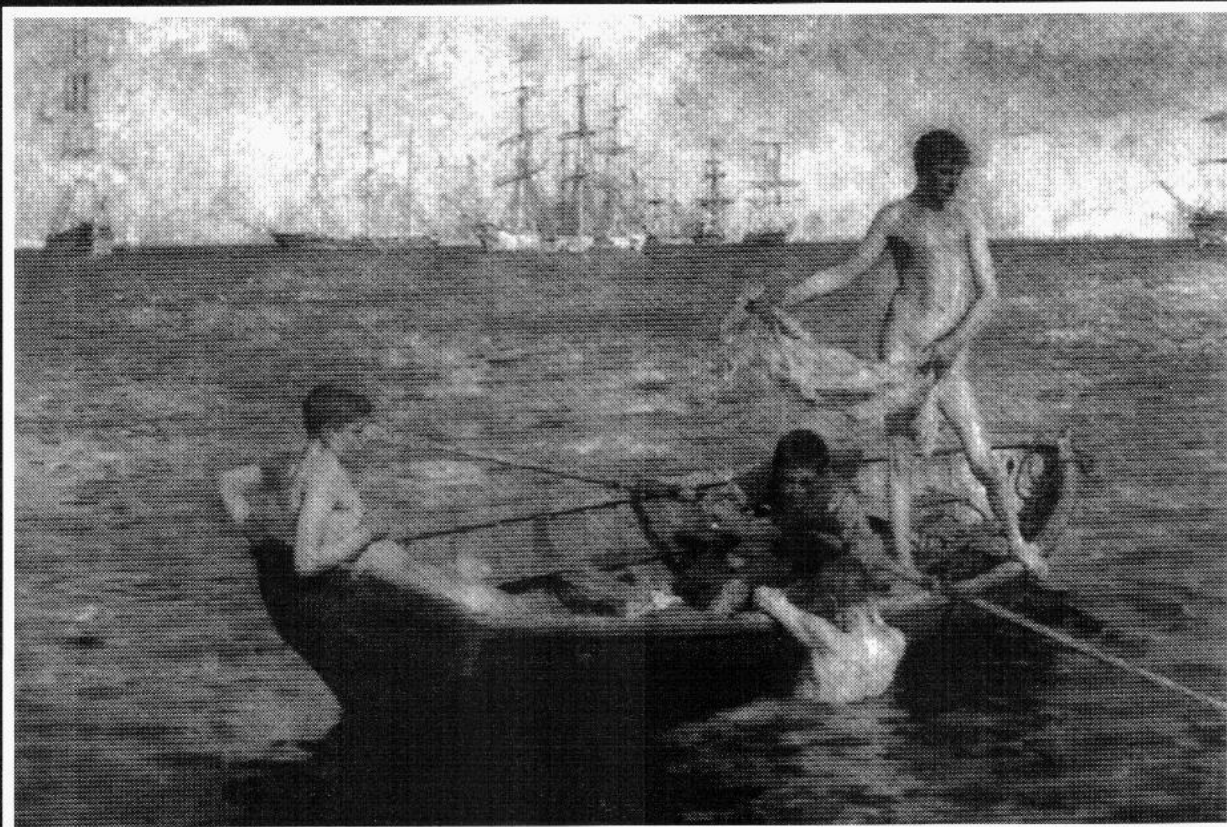
Angleški slikar s konca prejšnjega stoletja se je proslavil s svojimi slikanji mladostne golote na modernejši način. Delal je zunaj, ne v ateljeju, slikal prizore z golimi in oblečenimi fanti, v bolj naturistični maniri. Slika *August Blue* je prav karakteristična za njegov stil, ko se poigrava s svetlobo na telesih in vodi. Prizor kopanja je poln energije in nedolžnosti, je svež in dokaj drugačen od statičnih in neživljenjskih nagev, ki so jih slikali drugi slikarji. Je opevanje radosti in užitka mladosti, zdravih in nepokvarjenih mladeničev. Tuke je slikal tudi portrete, pristaniške in morske prizore, toda največkrat kopajoče se fante, ki se predajajo morju in soncu. Pri njem bomo težko odkrili direktne homoerotične namige. Tudi spolovila so pri njem redka. Navadno je poza fanta taka, da so povsem skrita ali zakrita s senco. Ta navidezna sramežljivost je sprovcirala enega od slikarjevih pokroviteljev, da je želel golo verzijo slike *Noonday Heat* (na prvi ima ležeči fant hlače). Podoba ležečega fanta in drugega, je polna dvoumja -ali gre za povsem nedolžen pomenek, ali za erotično približanje. Kljub temu, da je imel Tuke tudi kritike, ki so se spotikali ob njegovo motiviko, je užival velik ugled. Seveda je bila med njegovimi oboževalci vrsta homoseksualcev.

Aquamarine

Noonday Heat (Bathing Group)

August Blue

Henry Scott Tuke (1858-1929)

Angleški slikar s konca prejšnjega stoletja se je proslavil s svojimi slikanji mladostne golote na modernejši način. Delal je zunaj, ne v ateljeju, slikal prizore z golimi in oblečenimi fanti, v bolj naturistični maniri. Slika August Blue je prav karakteristična za njegov stil, ko se poigrava s svetlobo na telesih in vodi. Prizor kopanja je poln energije in nedolžnosti, je svež in dokaj drugačen od statičnih in neživljenjskih nagcev, ki so jih slikali drugi slikarji. Je opevanje radosti in užitka mladosti, zdravih in nepokvarjenih mladeničev. Tuke je slikal tudi portrete, pristaniške in morske prizore, toda največkrat kopajoče se fante, ki se predajajo morju in soncu. Pri njem bomo težko odkrili direktne homoerotične namige. Tudi spolovila so pri njem redka. Navadno je poza fanta taka, da so povsem skrita ali zakrita s senco. Ta navidezna sramežljivost je sprovcirala enega od slikarjevih pokroviteljev, da je želel golo verzijo slike Noonday Heat (na prvi ima ležeči fant hlače). Podoba ležečega fanta in drugega, je polna dvoumja -ali gre za povsem nedolžen pomenek, ali za erotično približanje. Kljub temu, da je imel Tuke tudi kritike, ki so se spotikali ob njegovo motiviko, je užival velik ugled. Seveda je bila med njegovimi oboževalci vrsta homoseksualcev.

Aquamarine

Noonday Heat (Bathing Group)

zid

*Sometimes I think you want me
to touch you
How can I when you build
the great Wall around you?
Tori Amos, China, CD Little Earthquakes*

še ena opeka v zidu

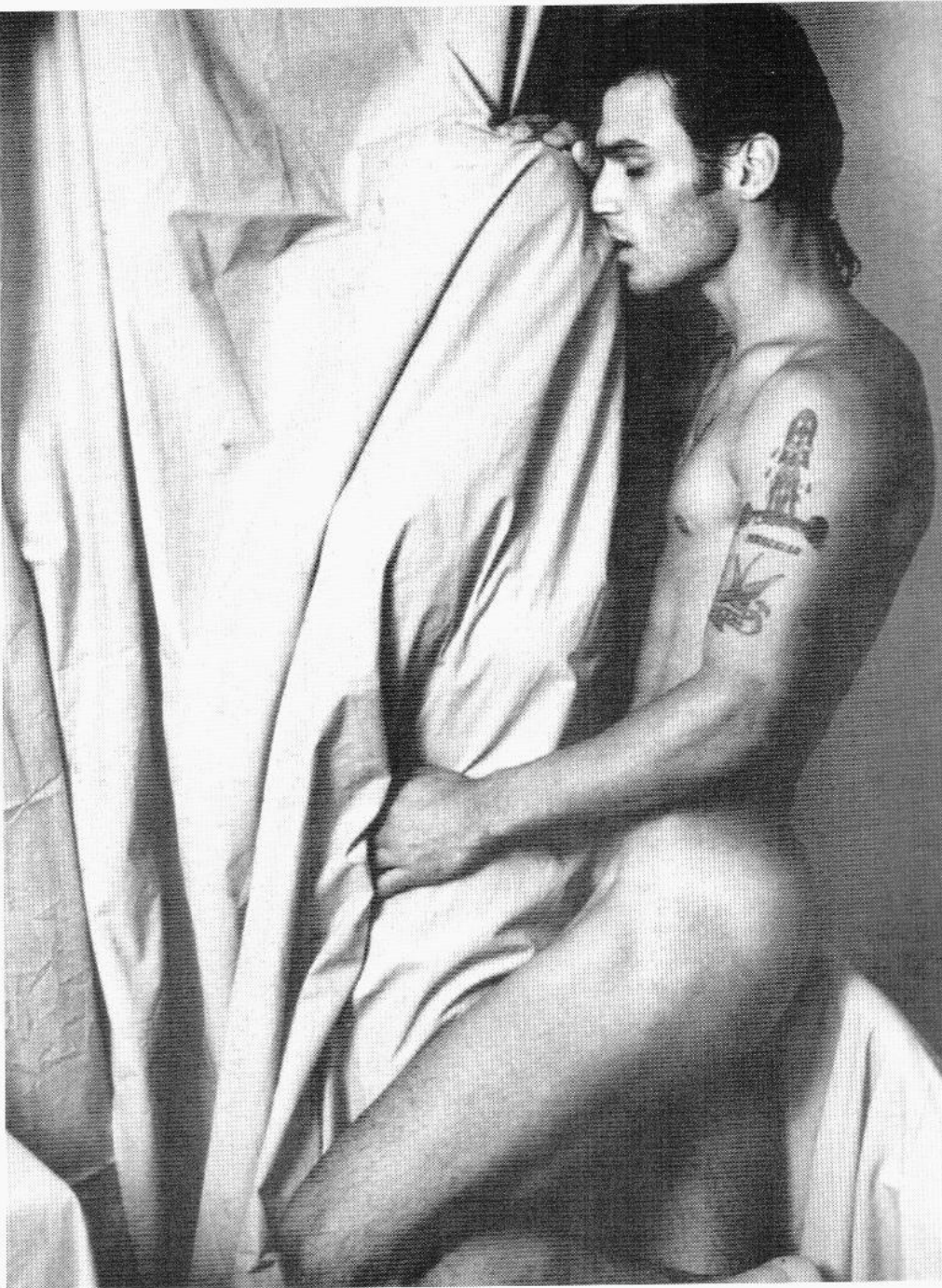
-Čau. Ti s pa nova! Kje s pa staknla te cujne?
-A kej manjka? Sm misnla, da je to mal bolš kt tvoj parfum. K da b te iz macolo mahnu!
-Ne pretiravi. A s šla učeri na žur? In?
-Nč. Če se neb dobr zakadila, b šla prec dam. Pa ja. Brezveze. Pa še zaslrala sm iz tistm.
-A dej nehi!
-Pa ja, ti rečem. Itak nism štekala, kva se grem. On je meu že tko deset pirou u rit, okol mene ti je pa že tko vse jasn.
-Kva je pa tvoj reku?
-Nit pisnu ni. Se nima kva oglašat.
-A unga tipa iz Zagreba si vidla?
-A unga ta črnega. Pejd no u kurac - teta totalna. Jest sm že za kej bolšga.
-Kva, a te že meče?
-Pohotna sm, učeri pa ni bla nč solidnaga.
-Teb tko nkol ni dost.
-Jest se usaj ne delam, tko k ti. Ja klinc - kr u štrikanje se bom vrgla. In to pr prič. Pa še en cigaret ti bom sunla prej. Sej lahka, ne?
-Valda.
-No, okej. Se še vidmo. Pa da nauš spet mrknla tko k zadnjič. U redu, lubica?
-Točn tle bom.

hej ti

Pravkar smo žurali na enega ultra hitov, ko sta se od nekod narisala dva fanta, ki sta dajala vitez, kot bi pravkar pobegnili iz popravnega doma. Zaplesali smo v stran in se izognili prijetnemu srečanju. Vsem to jasno ni uspelo in žrtve so bile že tu. Pravzaprav je bil to starejši tip, ki je mirno plesal naprej, pri tem pa opazoval vsiljivca s kotičkom očesa. Tipa sta vedno bolj težila in razširila okoli sebe naravnost otipljivo vzdušje primitivnosti. Folk naokoli je že oživel v pričakovanju pretepa - stegovali so vratove in gledali, kdaj bo prvič padlo in po kom. S tem na žalost ni bilo nič, ker se je kmalu od nekod slišalo: "Ej ti, pejd po redarja!" Tipa sta sumljivo pogledala okoli sebe in čez trenutek izginila, kot bi ju zbrisal z gobo. Nista prišla daleč. Čez trenutek ali dva se je nekaj ljudi usulo na hodnik in slišati je bilo glasno vpitje in zmerjanje, ki je preglasilo zvočnike. Na plesišče je švignilo nekaj tistih, ki so se znašli v strateško neugodni poziciji. Klientela je zavzdihnila, rekla tu mač, potegnili iz steklenic in čikov ter nadaljevala s standardnimi opravili. Lahko smo v miru plesali dalje.

najsrečnejši dnevi našega življenja

"Ej, tole je use skupi ena žalost. Zadnjič grem za Sa-

vo, pride en tipo, ga pogledam, on pa pogleda u grmovje, ja, ja, flora in fauna, sm si mislu. Učash - kurba jasna, učash... usak dan s meu lahk družga, pa še se nis rabu bat, da bo za druge prmal ostal. To smo ga srali, pa Amerikanc, pa štacion, pa gor dol... Ne tko k tile zdej, k misljo, de mu boš tepih pogrnu pa pleh musko udaru. Figo. Ni govora. Če b mi kter tistkrat reku, daum tole dočaku, b ga prec poslau k dohtarji. Dej, povej, če ni res, mater. Sam mal na hodnik stop pa uč ukol vrž, seuš hitr prepriču..."

nasvidenje kruti svet

Prednja vrata so se s treskom zaprla. Hip zatem šarjenje okoli radia in po avtu so se razlegli The Cranberries. Pravkar smo speljevali s Kersnikove.
"Poslušaj, a si tako

dober in mi potegneš tiste 57 iz borše? Hvala."

Ozračje je postalo čez sekundo in pol takšno, kot je bilo nedolgo tega dva metra pod tlemi.

"Komaj sem se ga rešila. Tu mač," je reklo izza volana. "Kdo misli, da sem? Kaka trapasta lolica?"

Poznal sem ga. Bil je doli že tretjo nedeljo in vsakič je zatežil ko oblak komarjev. Potegnili je še en dim:

"Kaj pa ti z onim? Videla sem vaju pred ekranom."

"Ne vem. Nekaj mi je všeč na njem. Ni tak, kot so ostali."

"Aha, IQ nad petnajst?" Cinično se je nasmejhnila.

Molčal sem. Spet je imela prav - kot vedno.

"Ja, mene zdaj kakšne pol leta ne bo. Za en cajt sem

se nagledala tega sranja. Imam bolj konstruktivno delo. Spanje, na primer..." Pristali smo pred avtobusno in za hip vrgli sidro. "Evo, smo že tu. Saj bi te povabila domov na sadni čaj, pa sem totalno ertig in še službo imam. Pokliči kaj! Bomo šli na en drink..."

Prednja vrata so se s treskom zaprla.

mlado poželenje

There's no-one here

and people everywhere.

(Bjork, Crying, CD Debut)

"Vročje, ne?" je rekel tip in se koketno popahljal z enim od reklamnih lističev, ki so se valjali po policah.

"Aha," sem zamomljal ter škilil za njegov srajčni ovratnik. Želel sem se prepričati, ali je tudi tam tako poraščen kot po rokah, ki jih je imel razgaljene do nadlahti. Spustil sem pogled niže. Ozke, lanene hlače so poudarjale mednožje, kjer se je risala vsega spoštovanja vredna vzpetina. Potem se je slučajno obrnil tako, da sem si lahko ogledal še njegov zadnji del, ki je bil še boljši kot prednji. Halogenke v hodniku so odsevale od napete tkanine hlač, ki se je z obeh ritnic spuščala proti stegnom in dalje proti zloščeni čevlji z vezalkami. Čudovit kraj. Čudovit tip. Danes je moj srečni dan.

"A ni dober?" je rekel in pokazal v kot. Pogledal sem tja, kjer je stal nek najstnik. Bil je taka teta, da se mi je kar kolcnilo.

"Bi še lahko diskutirali," sem mu odvrnil. Pogledal me je z očmi, ki očitno niso bile navajene, da bi jim kdo ugovarjal. "No ja, ni tako dober kot ti," je dodal in se s kolenom obregnil ob notranjo stran svojih nog. Vedel je, kako je treba nekoga do skrajnosti vzburi in tega se je tudi zavedal. Počutil sem se kot najbolj potrebna psica iz soseske.

"A zahajaš pogosto sem?" je vprašal in pihal oblačke cigaretnega dima kot manjši primer rek parne lokomotive.

"Ja," sem tiho rekel. Takole enkrat na teden, za šest ur.

"Jaz prihajam samo zaradi muzike," mi je pojasnil.

Pa ja. Sigurno. Jaz pa sem morska deklica. S kitkami.

Ampak saj je vseeno. Zdaj že.

Tip je vrgel cigareto na tla, jo pohodil in se tako nagnil k mojemu obrazu. Z desno roko me je pritisnil ob steno, z levo pa je zabredel med lase nad ušesom, medtem ko sem njegove zobe čutil na mečici drugega. Dišal je po tobaku in pepermint bombonih. Zdelo se mi je, da bom znorel.

Še pravi čas je odnehal. Na hrbet si je zavihтел usnjen suknjič in rekel: "Greva."

Odmigal se je z lahkotnimi koraki po stopnicah, medtem pa sem mu sledil in si mislil, kako bo čez nekaj časa moj.

Seks je gonilo človeških dejavnosti. Ne spominjam se več, kdo je to zapisal.

še ena opeka v zidu, drugič

V spanju sem začutil, kako se nekaj motovili okoli mojih nog in jezno sem sunil ter zadel ob pasji gobec. V hipu sem bil zbujen in pogledal sem krog sebe - pa jasno, včeraj je bila nedelja in tole ni moja postelja. Skozi priprto okensko krilo je v sobo vdiral promet z ulice in sonce je neusmiljeno pripekalo. Ob prednjem delu postelje je čepel pes in kazal za tri zrezke dolg jezik. Spodil sem ga stran, sestopil na tla in se pri tem zakvačkal ob napet telefonski kabel; ni manjkalo dosti, pa bi zgrmel po tleh ko hlevska vrata. Hitro sem pogledal na uro in se pričel oblačiti. V kotu postelje je ležal tip in smrčal, kot bi speljeval tovarnjak. Ponoči se je bil res izkazal - uresničil je vsa moja pričakovanja. Upal sem, da ga ne zbudim in zato na vso moč hitel. Pes je sedel ob vratih in budno spremljal vsak moj gib; ko sem ga pogledal, je bolščal vame s svojimi črnimi očmi in gledal ko Ivana Orleanska. Res sem ga imel že poln kufer.

Bil sem že na tem, da pritisnem na kljuko, ko sem zaslišal iz spalnice: "Saj prideš še kaj na kavo, ne?" Zaklical sem nazaj, da nič ne obljubim in pomislil na telefonsko v torbi. A če pridemo? Kaj pa vem. Na dlani je namreč bilo, da naslednjič ne bomo samo pili kave.

Šele ko sem prišel na pločnik in sproščeno zadihal, sem se počutil bolje. Jutri je še en dan.

nihče doma

Vseeno se odločim, da ga pokličem. Tale notes je prepoln raznih števil in naslovov; lahko bi odprl oddelek za informacije. Statična elektrika zapresketa, potem dvakrat pozvoni: "Dobili ste številko..."; k vragu, tajnica. Kaj je že rekel oni tip na Metelkovi? Tajnica je neverjetno v redu zadeva - sediš poleg in slišiš, kdo te kliče, potlej se pa odločiš... No, jaz sem se že.

še ena opeka v zidu, tretjič

Are there any Queens in the Theatre tonight?

Get 'em up against the Wall!"

Pink Floyd, Roger Walters, "In the Flesh", CD "The Wall"

S tipom sva sedela na stopnicah, ki vodijo v bazen. Na odru so se pripravljali na nastop - lepo sem se namestil med njegovima nogama in mu položil glavo na prsi. Mimogrede sem opazil, da me na levi sumljivo opazuje neko oko, katerega lastnika sem poznal - je gay in vsi to vedo, samo on menda ne še čisto. Tip naju je preučeval, ko da sva na Gospodarskem razstavišču. Postal mi je neprijetno - kaj za en zločin sem pa zdaj zagrešil? Nekaj časa sem še potrpežljivo prenašal tole zijanje, potem pa sem se nagnil k njemu in siknil:

"Kaj buljiš? A ne veš, da v Roza disko zahajamo tudi pedri?"

ne zapuščaj me sedaj

Sinead O'Connor je pela *What can you do when the love affair is over?* Preklete nič, bi ji rekel. Spakirati svoje stvari in odpreti vrata, ne da bi se ozrl. Si vreči v obraz na tisoče očitkov. Se smiliti samemu sebi. Izbira res ni ne vem kakšna. Tip je sedel na fotelju, s skrušenim pogledom, sam pa sem si zavezaval čevlje.

Sovražil sem ga.

Sovražil sem sebe.

Kljub vsemu pa me je zadrževala neka neznanica sila. Eden tistih neusmiljenih trenutkov, ko se je treba odločiti, čeprav veš, da bo stanje še stokrat huje, če ostaneš. Nič - s težavo vstanem in se napotim k vratom. Dvignem roko - težka je ko metrsko poleno - in jo položim na kljuko. Odprem. Vraga, uspelo mi je.

Bilo je lepo, dokler je trajalo. Prelepo, da bi trajalo dolgo.

Spet sem na ulici. Imam občutek, da se mi še semaforji smejejo. Povsod rdeče luči.

Doma bomo trgali listke s telefonskimi in vse spomine spravili v mapo. Moja omara je baje zelo trpežno narejena, sicer bi se pod težo vseh teh map že zdavnaj sesula.

Nekaj časa bomo obračali najin CD, čeprav znam že vse pesmi na pamet.

Čez nekaj dni kolega v pismu: "Življenje gre naprej!" Res.

Jutri je še en dan.

predstava se mora nadaljevati

"Ah, daj, ne kompliciraj mi no tako! Imáš četrto ure časa, da se oblečeš, poberemo te na avtobusni, tako kot vedno. Kam boš pa šel? Čez teden tako ali tako ne greš nikamor. Zato me nikar ne gnjavi s takimi prozornimi izgovori in črta. Saj veš, da rad hodiš v K4."

zunaj zidu

Sprehajava se po Tivolskem parku. Deveta ura zvečer je in svetilke mečejo pramene svetlobe na peščeno pot, ki pelje proti vodnjaku. Vdihavam močan vonj cvetočih kostanjevih dreves in njegovo eau de cologne. Pod prsti čutim mehko tkanino njegovega suknjiča in svilnate dlake na zapestju, ki se izgublja pod rokav. S prosto roko odgrinjam vrbove veje, ki visijo nad potjo.

"A veš, da sem si vedno želel takih sprehodov?" mu pravim. "Na žalost je z vsemi do sedaj trajalo tako kratko, da takšne malenkosti sploh niso prišle na vrsto."

Smeje se in mi pove, da ga veseli.

Kaj bova počela drugič?

Morda bova šla v kino.

Si razdelila pizzo.

Poslušala Abbo.

Se skupaj zbudila.

Kako malo je treba, da je človek srečen.

Jadran

Pedri, računalniki in večpredstavnost digital

Če že pišemo o računalništvu, Internetu in podobnih stvarih, bi bilo dobro napisati tudi nekaj o samem računalniku - od samega začetka. Nekaj za vse, ki šele kupujete računalnik ali za tiste, ki ga posodabljate, ker vam je stari že prepočasen.

Računalnik

V tem članku se bom omejil samo na osebne računalnike - PCje po domače, kar pa ne pomeni, da drugi računalniki niso v redu. Se pač bolj spoznam na PCje. Dobra lastnost PC računalnikov je njihova nadgradljivost, velika razširjenost, množica programske opreme in dodatkov in neprestano nize cen. Sam sem za svoj računalnik pred petimi leti dal okoli 5000 DEM in takrat je bil med najboljšimi. Danes je tak računalnik vreden kvečjemu 1000 DEM, pa še neznosno počasen je.

Osnovni del računalnika sestavlja osnovna plošča s procesorjem. To je tista stvar, o kateri se vaši prijatelji pogovarjajo v nekakšnih čudnih šifrah 386, 486 ali pentium, zraven omenjajo še megaherce in čimvišja je cifra, bolj spoštljivo kimaajo z glavami in se čudijo. Šifre pomenijo tip procesorja, ki ga računalnik uporablja za izvajanje programov in obdelavo podatkov. Tip procesorja 286 nikar ne kupite, ker je že zastarel, kupite pa ga lahko samo še preko oglasa, saj ga nobena firma nima več v svojem prodajnem programu. Tudi večina novejših programske opreme ne deluje na tem računalniku, tako da boste imeli z njim samo težave. Megaherci (MHz - Mega Hertz) pomenijo hitrost procesorja, to je, kako hitro procesor izvaja program in obdeluje podatke. Danes se optimalne hitrosti gibljejo med 66 in 100 Mhz, čeprav nekateri proizvajalci ponujajo procesorje, ki delujejo tudi s 300 in več MHz. V primerjavi s prvimi procesorji, ki so delovali na 1, boljši na 4 Mhz, je to nesramno veliko. Ampak, izbiro hitrosti torej omejimo na 66 do 100 Mhz.

Spomin (RAM) je drugi najpomembnejši del računalnika. Čim več ga je, toliko hitreje računalnik dela. V spominu računalnik hrani podatke, ki jih potrebuje za izvajanje programov in tam hrani tudi program, ki se v tistem trenutku izvaja. Minimum spomina za današnje programe je 4 MB (megabajte), kajti nekateri programi ne delujejo, če računalnik nima vsaj toliko spomina. Vendar pa spomin ne služi samo za program in podatke. Novejši operacijski sistemi v spominu hranijo tudi pogostejše uporabljane podatke z diska, kar v celoti zelo pospeši izvajanje programov (s tem se nam računalnik zdi hitrejši). Diski spadajo med vhodno-izhodne enote, te pa so najpočasnejše komponente v računalniku. Za dostop do spomina računalnik v povprečju porabi 70 ns (nano sekunda=0.00000001 sekunde), za dostop do diska pa v povprečju porabi 10 ms (mili sekunda=0.001 sekunde). Razlika je očitna!

Disk (zunanji spomin) skrbi, da so rezultati shranjeni na varnem in jih ni potrebno vnašati za vsak program posebej. Ko računalnik ugasnemo, se vsebina spomina namreč izbriše, na disku pa ostanejo podatki zapisani dokler jih sam ne izbrišeš. Diski se poleg velikosti razlikujejo tudi po načinu povezave z osnovno ploščo. Danes na tržišču obstajajo tri vrste povezav: disk IDE, EIDE in SCSI. IDE disk počasi izginja iz trga, saj imajo kar nekaj pomanjklivosti, ki jih druga dva - vsak po svoje - uspešno premagujeta. Prva pomanjkljivost IDE povezave je, da lahko v računalniku naenkrat vgradimo le dva IDE diska, druga, da je velikost diska omejena na največ 504 MB in tretja, prenos podatkov z diska v spomin računalnika je nekje med 2 in 5 MB na sekundo.

EIDE diskovi so najnovejši dosežek tehnologije, ki je hitro osvojil trg. Prednosti te povezave so vgrajeni največ štirje diskovi (ne samo diskovi, ampak tudi CD-ROM in tračna enota), velikost enega diska je omejena na 4 GB (giga bajte), hitrost prenosa pa je med 10 in 15 MB na sekundo. SCSI povezava je še naprednejša - omogoča hkratno priključitev do 8 različnih naprav (ne samo diskov, ampak tudi CD-ROMa, tiskalnika, skenerja, tračne enote ali enote DAT). Edina omejitev SCSI naprav je njihova cena - so namreč dvakrat ali celo večkrat dražji od naprav EIDE. Za ilustracijo naj povem, da 850 MB EIDE disk stane manj, kot je pred letom dni stal 200 MB disk IDE! Naprave IDE, EIDE in SCSI med sabo v principu niso združljive.

Kdo bo rekel, da je hitrost IDE diskov čisto

zadovoljiva, kar je sicer res, vendar se pri programih, ki pogosto uporabljajo disk, hitrejši disk neverjetno bolje obnese.

Tudi za velikost diska velja enako kot za spomin. Večji je disk, več podatkov in programov boš lahko hranil. Danes velja kot minimum 540 MB, optimalno pa 850 MB. (Verjetno si že opazil, da se stvari v računalništvu merijo s predponami mega. To naj te ne skrbi - vsaki stvari pač dodaš mega in se delaš kar najbolj cool.)

Za prikaz podatkov, ki ti jih računalnik posreduje, skrbi zaslon (ali monitor po domače). Skupaj z grafično kartico skrbi za to, da svoje podatke vidiš v barvah ali črno-belo. Monitor velja za eno najdražjih komponent, oziroma za eno, pri kateri lahko največ privarčuješ - na škodo svojega vida seveda. Grafične kartice se med seboj razlikujejo po hitrosti (procesorju) in spominu, ki ga vsebujejo. Med dobre in poceni izdelke sodijo kartice s procesorji S3, Cirrus Logic in Western Digital. Spomin in kartici skrbi za pravilen prikaz barv in ločljivosti zaslona. V grobem velja - pri omejeni količini spomina je število barv večje, če je ločljivost zaslona manjša. Minimum spomina, ki naj ga vsebuje kartica je 1 MB, kar omogoča prikaz 16.7 milijona barv pri ločljivosti 640x480 točk ali 65536 barv pri ločljivosti 800x600 ali 256 barv pri ločljivosti 1024x768. Izbiro grafične kartice je močno povezana z izbiro zaslona. Ena od lastnosti, ki opisujejo zaslon (poleg imena in cene) je velikost zaslona (dolžina diagonale). Te se gibljejo od 14, 15, 17, 20 do 21" (inch). Večji zaslon pomeni, da bo zaslon lahko prikazoval večjo ločljivost. Zaslon in grafična kartica sta tesno povezana eden z drugim. Ne splača se ti kupiti kartice, ki prikazuje 1600x1200 in 14" zaslon, ker tak zaslon ne more prikazati tako velike ločljivosti. Hkrati z večanjem ločljivosti se namreč manjšajo črke in to pomeni samo napor za tvoje oči.

K vsakemu računalniku spadajo še tipkovnica in disketna enota.

Programska oprema in dodatki

Vsak računalnik potrebuje za svoje delo operacijski sistem. To je program ali bolje skupek programov, ki omogočajo zanesljivo delovanje računalnika kot celote. Najbolj razširjen sistem v tem trenutku je MS-DOS, ki skupaj z okoljem Windows predstavlja osnovo za resno delo. V zadnjem času pa se uspešno prebija v ospredje tudi sistem OS/2. To je grafični operacijski sistem, ki uporabniku v primerjavi s kombinacijo MS-DOS/Windows ponuja zanesljivost delovanja, vključene osnovne programe za delo, udobnost pri delu, vključeno podporo za Internet in druge ugodnosti.

Izdelovalec sistema MS-DOS, Microsoft, že skoraj več kot eno leto napoveduje izid nove verzije okolja Windows, imenovano tudi Windows 95 ali Chicago, ki bo uporabniku ponujala vse tisto, kar ima OS/2 že sedaj. Vendar ne nasedajate reklam - Microsoft namreč prodaja nekaj, česar še sploh ne morete kupiti. Temu so sledile tudi nekatere večje programske hiše in v svoje izdelke vgradile podporo za nekaj, česar sploh še ni. Na tržišču so danes sistemi OS/2 Warp, MS-DOS verzija 6.2 in Windows verzija 3.11. Izberite torej med temi tremi izdelki.

Operacijski sistemi v osnovi niso združljivi med sabo. Zato programi napisani za sistem OS/2 ne bodo delovali na sistemu MS-DOS/Windows, medtem ko obratno deluje, saj so programerji v OS/2 vgradili podporo za izvajanje programov MS-DOS/Windows.

Za izvajanje grafičnih aplikacij boš potreboval tudi enoto CD-ROM. To je naprava, ki se priključi na računalnik in omogoča prenos podatkov iz CD plošče v spomin računalnika. Se sprašuješ kakšen CD? Čisto navadno CD ploščo so v računalništvu uporabili ne kot nosilca glasbene informacije, ampak kot nosilca računalniških podatkov. Plošča se od glasbenega CDja na zunaj popolnoma nič ne razlikuje, razlikuje pa se po vsebini zapisa na plošči - CD-ROM plošče ne moreš vrteti v svojem glasbenem stolpu, medtem ko glasbene CDje lahko vrtili v CD-ROM enoti v svojem računalniku.

CD-ROM plošča lahko na svojo površino shrani

SiQRD - slovenski pedri in lezbijke na Internetu

V Sloveniji že dalj časa deluje SiQRD - Slovene Queer Resources Directory ali slovenski izvir pederskih in lezbiških informacij. Tam lahko najdeš najnovejšo informacijo o dogodkih v Sloveniji, prebereš vsebino časopisa Kecek, povzetek zadnje številke Revolverja, najdeš povezave na druge izvirne informacije, vodič... SiQRD se nahaja na Internet naslovu: <http://www.kud-fp.si/czoran/QRD/index.html>

do 680 MB programov in podatkov. Ker so grafični programi običajno zelo dolgi, se je kot alternativa neskončno disketam pojavil enosilec CD-ROM. Tale ROM na koncu pomeni Read Only Memory - samo bralni spomin, kar pomeni, da na CD-ROM ploščo ne moreš pisati.

Enote za branje CD-ROM diskov se med seboj razlikujejo po hitrosti prenosa podatkov s CDja v spomin računalnika. Obstajajo enote z dvojno, trojno in četverno hitrostjo prenosa. Kupiti se ti splača enota s četverno hitrostjo, ki deluje (presenetljivo) dvakrat hitreje kot enota z dvojno hitrostjo (standardna hitrost prenosa podatkov pri dvojni hitrosti je 300 kB na sekundo, pri četverni pa 600 kB na sekundo). Enote so zelo počasne in se ne uporabljajo za izvajanje programov, ampak samo kot nosilci manj uporabljenih podatkov.

Za dostop do Interneta pa boš potreboval tudi modem. To je naprava, ki računalniške podatke spremeni v obliko, ki je primerna za pošiljanje preko telefonskih linij. Na tržišču so modemi z dvema hitrostima delovanja - 14.400 in 28.800 bitov na sekundo. Hitrost 14.400 je najnižja še sprejemljiva hitrost za prenos podatkov po telefonskih linijah. Poleg modema dobiš tudi osnovne programe za delo z modемом in Internetom. S pomočjo teh programov si potem na Internetu poiščeš programe, ki ti omogočajo resno delo. OS/2 te programe že vsebuje, če pa imaš kombinacijo MS-DOS/Windows, lahko na Internetu vse programe dobiš zastonj. Da, da, nikar se ne čudi. Na svetu obstajajo tudi programerji, ki napišejo programe in jih potem ponudijo zastonj v uporabo. Kot vidiš, ni vse v denarju! Podjetja, ki ponujajo dostop do Interneta, so ABM, NIL in Quantum. Njihove usluge se razlikujejo po cenah, kvaliteti in hitrosti dostopa. Za začetnike bo morda najbolj primeren terminalski dostop, za vse bolj izkušene uporabnike pa domači ali mednarodni SLIP.

Za resno delo z grafičnimi operacijskimi sistemi pa boš potreboval tudi miško. To je majhna naprava, ki omogoča uporabniku lažje in bolj udobno delo s programi. Delo z računalnikom se v največji meri skrči samo na premikanje miške. Edino, kar se z miško ne da delati, je pisanje besedil. To je še vedno potrebno opravljati s tipkovnico.

Kakšen računalnik kupiti?

Ena od prednosti PC računalnikov je nadgradljivost. To pomeni, da lahko danes kupiš osnovo in jo kasneje nadgradiš z manjšimi stroški. Danes kupiš samo 4 MB spomina in manjši disk, vendar boljši zaslon. Kasneje pa računalnik nadgradiš z več spomina in večjim diskom.

Preden kupiš nov računalnik najprej dobro premisli, za kaj ga boš uporabljal. Če ga misliš uporabljati samo kot nadomestek za pisalni stroj, potem lahko kupiš računalnik s procesorjem 386 na 40 MHz, 4 MB spomina, črno-belim zaslonom in malo slabšo grafično kartico od omenjene. Cena te zasnove ne bi smela presegati 60.000 SIT.

Za grafične aplikacije je minimum 486 na 80 MHz, 8 MB spomina, 1 GB disk in barvni 14" ali še boljše 15" zaslon (cena okoli 160.000). Če pa ti cena ni pomembna ali imaš bogate starše, si lahko kupiš računalnik s procesorjem PowerPC firme Apple Macintosh. Tak računalnik te bo stal okoli 5.000 USD.

Mehko, pa moderno

branje

Z Aljošo sediva na vrtu kafiča in srkava pijačo. Vsakega mimoidočega obereva in ugotoviva, da so vsi nekam čudno "gor nareti" ali pa premladi za naju. Vedno gledava le za temnolasimi. Nekako bolj privlačni se nama zdijo, morda zato, ker sva oba svetla. Pa takšne kavbojke, pa toliko v mednožju, pa nič, pa spet nekaj, pa takšen nos itd. Seveda se zavedava, da naju tako tudi drugi obirajo, pa kaj, takšni smo ljudje, radi gledamo po drugih in iščemo njihove napake, svoje pa spregledamo. To je dejstvo. Tako opazujeva po frajerjih in se pogovarjava.

Med mimoidočimi zagledam Milana, ki s kolegom išče prosto mizo. Z dvignjeno roko ga pozdravim in ju povabim, da prisedeta.

"Mater, kakšen tip, Borut, pa praviš, da ne poznaš nobenega dobrega. Kako mu je ime, pa oni zraven, joj, kakšna dobra faca!"

"Aljoša, bodi tiho, bomo že nekaj zrihtali. Bajje sta ful frajerja, pa tudi drugače je bajje Milan dober seks mojster. Tako vsaj slišim, vem pa ne. Bova videla."

Beseda je dala besedo, pogovor je stekel in prav prijetno smo se zabavali. Malce več smo popili in postali pravi frendi.

"Daj, ne bomo tu korenin spustili, gremo nekam. Gremo v disko. Izvedel sem, da je danes bajje erotični program."

"Kje? V K4?" vpraša Milan, "potem pa pojdimo, da vidim, kako to izgleda."

"Bojan, si za to, Aljoša, Borut?"

"Kaj se bomo delali fine, gremo in pika! Drugače si tako ne bomo nikoli ogledali te predstave."

Odpravimo se brez besed.

Med programom in samo že v takem ambientu mi je začelo "brneti". Aljoša se ni več upiral Bojanovim rokam, jaz pa tudi ne Milanu. Nekaj časa smo gledali in debatirali o početju na podiju in oba, Milan in Bojan sta ugotavljala, da bi onadva vse to počela dosti bolje, lepše in sploh oh in ah. Z Aljošo sva se spogledala in se smehljala.

"Če sta taka frajerja, da vse to zmoreta tako dolgo in tako elastično, vama vsa čast. Samo dvomiva."

"Čuj, mali, ne izzivaj, ker je lahko nevarno. Ti mene še ne poznaš v tej

vlogi. Meni še nobeden ni ušel nepotešen ali razočaran. Nate že dolgo ciljam. Lahko te popeljem v sveta nebesa, kadar hočeš," se je hvalil Milan.

"Daj, nehaj no, kaj se kurčiš!"

Nekaj časa smo se šli besedni dvoboj in po končanem programu zapustili K4 ter odšli k Milanu, ki je bil sam v svoji garsonjeri.

Dosti alkohola sem imel v glavi, tako da sem se samo še hihital, vendar ne toliko, da ne bi vedel, kaj se dogaja.

Aljoša je z Bojanom odšel v en kot sobe, Milan in jaz sva ostala sredi nje. Začela sva se poljubljati. Z jezikom sva se dražila po vratu, za ušesi in po ramenih. Počasi mi je začel slačiti majico. Z drugo roko me je držal za zadnjico in mi pričel odpenjati kavbojke. Nisem se branil, saj sem si želel malo nežnosti, seksa. Grizljati mi je začel bradavičke in cmokati po mojih prsih. Z roko me je prijel za kurca in mi s prsti počasi zdrsnil proti anusu. "Joj, kako vlažen si. Bi ga rad imel notri, kaj, bi ga rad čutil..., ha...?" Slek sem mu majico in ko sem zagledal njegove poraščene prsi, sem postal tako strasten, da sem se tudi sam čisto slekel. Božal sem ga po prsih, ga ljubkoval in se spuščal vse niže in niže, dokler nisem začutil njegovega toplega tiča. Prijel sem ga v roko, mu potegnil kožico gor in mu začel oblizovati glavico. Vse hitreje sem jo sesal in ljubkoval. Spuščal sem se po stebelu njegovega stoječega korenjaka in užival. Tako rad ga imam v ustih! Milan me je začel objemati, gnesti moji ritnici in vzdihovati, kako sem dober, kako znam, kako mu prija in da bom že videl hudiča, ko bom na hrbtu, saj je to zanj najljubši položaj. S tremi prsti je šaril po moji luknjici in me dražil, da sem skoraj ponorel. Pričel se je smejeti, očitno mu je godilo, da me je tako hitro razdražil. Le da je bil to šele začetek moje pohote. Hotel sem ga imeti, hotel sem čutiti njegovo trdoto v svoji luknjici, hotel sem ga jahati in se voziti po njegovem tiču.

Nekje v daljavi sem slišal Aljošo, kako ga Bojan natepava, sunkovito sta dihala in stokala, kot da bosta ravno zdaj končala. To mi je dajalo še večjo željo po seksu.

Milana sem zgrabil za ritnici in ga potegnil na tla. Leže sva se rajcala in kar sam sem širil noge, da bi me pofukal. Med izanjem vratu mi je govoril, da me bo pofukal, da sem strasten, da bom takoj začutil njegovega tiča, da mi bo pokazal, kako se fuka in da sem pravi tip. Z roko sem ga prijel za tiča in si ga nastavil na luknjo. Toda naenkrat sem začutil v roki mlahavost. Kaj pa je sedaj to? Kaj se je zgodilo? Mar sanjam - ali mu je res upadel? Še naslonil se ni na mojo pohotno luknjo, pa mu je že upadel. Saj to je grozno. To je za popenit. Tako vlažen, tako potreben, on pa v komi.

Poskusil sem ga vnovič obuditi z drkanjem, pa s sesanjem. Bil sem tako zagret, tako potreben - on pa nič. Ležal je na hrbtu kot kup mesa in se začel opravičevati.

"Oprosti, ne vem, kaj je to. Nisem še imel tako potrebnega in strastnega tipa, kot si ti. Sam ne vem, kaj je vzrok, da mi je upadel. Komaj sem čakal, da te bom nategnil, pa se mi zgodi to. Saj še sam ne morem verjeti. Joj, to je grozno!"

"Grozno? Kaj se sekiraš, zgodi se, nič hudega, bova pa poskusila kasneje. Kdaj drugič. Saj ti tudi s prsti lepo delaš, dajva samo tako."

Tako sem ostal nepotešen, potreben, da bi se nategnil s komerkoli, samo da bi potešil svojo strast. Pa nič.

Sam se nisem hotel postaviti v aktivno vlogo. Če nisem dobil jaz, zakaj bi on! Tudi mu nisem hotel povedati, da naj bo drugič raje tiho, predno obljublja nebese. Frajer, da me bo nategnil kot zmaj, da bom kar piskal. Ja, če verjameš. On bo meni pokazal hudiča, ko bom na hrbtu. Ja, mrtveca, ne pa tiča. Tako me bo fukal, da ga bom prosil, naj neha, saj ga je še vsak. Mene še pofukal ni, kaj šele, da bi ga prosil, naj neha. Joj, kakšen gobec! Kakšna samohvala ga je bila.

Aljoša se je vsaj nafukal, tako kot je treba, saj je bil še dve uri po tistem ves cvetoč in nasmejan. Pa Bojan ni počenjal nikakršnega cirkusa, češ - kako ga bo položil.

Milan pa je nonstop ponavljal, kako to on z lahkoto naredi, celo večkrat na noč, kako "vrti" tipa. Kaj mi koristi, če je tak frajer, dober kštel, dobra faca, lepe okice, pa še poraščen povrhu, ko pa je v hlačah nula! Tehnika - to je važno! Kaj mi koristi, če se me je že dolgo želel in če mi samo obljublja, naredi pa nič?

Po tistem najinem kisku sva se še nekajkrat dobila in vselej je bil rezultat enak. Enkrat je za to bil kriv ambient, drugič pijača, tretjič spet nervoza, četrtič strah, ali me bo lahko zadovoljil ali ne.

Nisem se več dobival z njim, saj sem spoznal drugačnega tipa, ne tako frajerskega kot je Milan, ampak takega, ki je v postelji pravi akrobat. Zato si ga naj Milan in njemu podobni, ki samo šancirajo okoli, raje doma mečejo na roko.

Rok

NA KMETIH (utrinki iz življenja gaya na vasi)

V pričujočem prispevku govorim o dobrih in slabih straneh razkritja svoje spolne usmerjenosti v enem od manjših slovenskih krajev. Zgodba je napisana po resničnih dogodkih, imen in krajev v njej ne omenjam.

Z dejstvom, da sem gay, sem se dokončno sprijaznil pri 23-ih letih. Prej sem sebe in druge slepil z biseksualnostjo. Saj ne rečem, da mi z ženskami ni ali ne bi zneslo, le da je s tipi lepše. Začelo se je že v otroštvu, ko smo kot nadobudni otroci odkrivali skrivnosti življenja in s tem spolnosti. Tista igrice z "dohtarji in pacienti" se je na prvi pogled zdela tako nedolžna, a v ozadju je skrivala dokaj konkretno vsebino naših želja. Vendarle na začetku dlje kot do spolnih bolezni in zdravljenja v obliki nežnih dotikov tistih organov nismo prišli. Ko so se čez kakšno leto ali dve ti organi začeli dvigovati, se jih je večina ustrašila, pri preostalih pa je vse, še vedno v obliki igrice, a brez "dohtarjev", potekalo naprej. Potem je ostal le še mlajši sosed, s katerim sva odkrivala radosti fafanja. Bilo je prelepo, da se fant ne bi prestrašil in nikoli več prišel k meni. Potem ko so šli skozi vse "operative" posege skoraj vsi bližnji osnovnošolski sošolci, sva nekoč z enim od njih precej opita v postelji pri njem doma našla skupne užitke. Tako se mi je pri štirinajstih zgodila prva dokaj resna zveza s tipom. Ker ni bila zasnovana na ljubezni, ampak na odkrivanju spolnih radosti med dvema mladima fantoma, je kmalu propadla. Vendar sva že takrat, v tistem kratkem času, na vseh možnih lokacijah (doma pri

meni, njemu, v naravi, na kozolcu) menda odkrila vse bistvene sestavine veselega (gay) seksa.

Za najino zvezo seveda ni vedel nihče. On se je potuhnil v družbi osnovnošolskih sošolcev, jaz v družbi taistih sošolk (s katerimi bi lahko skupaj pecal tipe, a jih žal nisem). Med sabo se nismo kaj pretirano marali, a smo se vsaj nekajkrat poskusili. Na enem od teh "mirovnih srečanj" v naši vaški gostilni si mi je eden od teh tipov (v boj so poslali tistega, ki je bil takrat, pred leti, najmanj soudeležen) tako zelo želel zastaviti vprašanje, da sem kar vedel, kam cilja. Ciljal, bolje rečeno jecljal, je precej naokoli: "No, ali...mislil sem...no...ker mi je un (moj 'bivši', baje) reku, no..., da mogoče si...no, da nisi nagnjen k ženskam, da si nagnjen k moškim?" (To zadnje je res izstrelil kot iz topa.) Na vprašanje sem bil pripravljen bolj kot on, zato ni bilo razloga za paniko. V tistem času pač še nisem imel dosti več teh t.i. nagnjenostnih izkušenj od njega, tako da sem ga le mirno špiknil: "Kam pa si nagnjen ti? K iskanju svojih nagnjenj pri drugih, mogoče?" Zame se je potem zavzela še kolegica (ena prvih, katerim sem precej let pozneje povedal, kaj da sem), ki pravzaprav ni imela pravih razlogov za mojo obrambo. To je njega in zbrano družbo povsem utišalo.

Ampak zgodilo se je le nekaj mesecev pozneje, ko bi lahko dokazal svojo "moškost". Zaljubljen sem se v mlajšo ženskico. Upam, da s pravim razlogom, da se nisem le pretvarjal. Kajti leto pozneje se mi je z neko

drugo zgodilo prav to. Pri svoji novi moški družbi sem pač želel ustvariti vtis, da sem prav tak kot oni (še svetovno prvenstvo v nogometu sem spremljal z njimi). Bilo mi je tako žal, da sem mesec dni pozneje najboljšemu frendu, v katerega sem bil menda noro zaljubljen, priznal, da sem najmanj dvocevka, če ne celo gay. Rekel mi je (presejnetljivo, ni bil zgrožen), da si to samo umišljam. Stvar je bila s tem pozaoljena in pokopana, čeprav sva v tistem času res toliko visela skupaj, da so bili vsi prepričani o najini globlji zvezi. A več kot do zafrkancij v tej smeri med nama, žal, nikoli ni prišlo. Potem sem šel v Ljubljano študirat. On je ostal na vasi, najini stiki so bili prekinjeni, moji poskusi mogoče prezgodnjega coming outa na vasi pa tako za precej časa preloženi.

V Ljubljani sem se lahko skrival v množici ljudi, doma v množici čenč, govoric in opravljanja. Izmed teh so bile popularne tudi tiste o dveh tipih, ki sta živela skupaj v še manjši vasi v bližini, "mama pa jima je kuhala". Sicer nista predstavljala večjega škandala, temveč vedno pripravno temo za opravljanje in bolj ali manj "sočne" komentarje. Ti in še nekateri drugi podobni vzroki so bili zadosten razlog za moj molk pri večini. Prvič sem zbral pogum (star sem bil 22 let) pri svoji bivši sosed, drugič pri moji prej omenjeni obrambi. Sicer nisem izstrelil, da sem gay. Ne, raje sem malček slepomišil v smeri mojega zanimanja za oba spola. Nobena od njiju ni bila videti prizadeta, navdušena sicer tudi ne, ju pa baje "to nič ne moti". Molk z

njune strani je bil takrat še zaželen, a verjetno ne izpolnjen. Bogsigavedi - rekel ni nihče nič. Imeli so sicer pripombe na drugo vižo; na mojo obleko in izgled nasploh. Še eno odstopanje bi bilo v tistem trenutku za njih verjetno pravi šok, s katerim sem jim raje prizanesel.

Sicer se je še vedno vse dogajalo le v moji glavi; mislim sanjarjenje in želje po seksu s tipom ali resni zvezi. Do takrat sem dal skoz še dve razmerji z ženskami. Obe sta vedeli zame in obe sta me spodbujali v tej smeri ter me celo vodili v nedeljski Roza disko, kjer se v začetku nisem počutil ravno sproščeno. Pozneje sem se spustil z vajeti prav tam. Z enim luštkanim tipom sva se tako slačila s pogledi, da sva se "dala dol" s pogledi, še preden se je to zares zgodilo. Ko se je, so se kot za stavo v mojo sobico še isti dan začeli zgrinjati vsi po vrsti. Bil sem preveč zadet, od pijače in seksa, da bi lahko sploh kaj prikrival. Coming out je prišel in prihajal nenadoma, spontano in nenamerno. Na tej ravni je ostal pri vseh prijateljih in prijateljicah, znancih in znankah. Nikoli nisem s svojim priznanjem nikogar izgubil; vsi me sprejemajo takšnega kot sem, o mojem in njihovem ljubezenskem in spolnem življenju se pogovarjamo povsem sproščeno in odprto.

Prav načrtno izpeljani coming out sem pri 24-ih po dolgem uvajanju izpeljal pri mami. Najprej je molčala, potem izjavila, da to ni lepo, pozneje zadevo povsem sprejela. Želela si je le, da tega ne bi izvedeli ostali krajanj. Pri tem je ostalo skoraj tri leta in to tako, da sem jo opozoril, da čenče in podtikanja žal nikoli ne mirujejo. Tega se je zavedala tudi sama, a glavno ji je bilo, da ne grem ravno na cesto in vsem po vrsti govorim, kaj sem. Meni pa je bilo glavno to, da je sčasoma povsem sprejela dejstva takšna, kakršna so. Za to sem ji bil neizmerno hvaležen in ji bom vedno.

Oba sva slutila, da tudi pri prikrivanju ne bo ostalo. Določeni osebkii so že napeljevali na to vprašanje. Nihče seveda ni direktno vprašal, ali sem (peder) ali ne, čebljali pa so prav gotovo vsepovprek.

Pred mano je bila četrta, najbolj resna in najdaljša gay veza. Najprej sem partnerja povabil na obisk, pozneje sva z maminim soglasjem že živela pri meni doma na vasi ali v bližini doma. Tedaj ni bilo več česa skrivati! Po vasi so prav takrat začele krožiti govorice, naj bi se že pred leti, ko sem bil na Nizozemskem, poročil z nekim Nizozemcem. Res je, da sem pred leti povabil na obisk Nizozemca, ki sem ga obiskal že prej, a ta ni bil gay, kaj šele, da bi bil poročen z mano. Zdajci je bilo ljudstvo malček zmedeno, kajti moj partner ni bil ne Nizozemec ne moj mož. Ugibali so, ali je Italijan, Španec, Žid, mogoče celo Indijec; midva pa bi se lahko pretvarjala, da sva dobra prijatelja, v dobrem in slabem, dokler naju... Tako sem poskušal pomiriti staro mamo po očetovi strani. Češ da kolega v Ljubljani nima kje stanovati in sem ga začasno povabil k sebi. Teta temu ni nasleda in me je želela pravilno usmeriti. "Bod normalen," je izjavila, jaz pa se, misleč

na njeno stopnjo normale, pri njih nisem nikoli več oglašil.

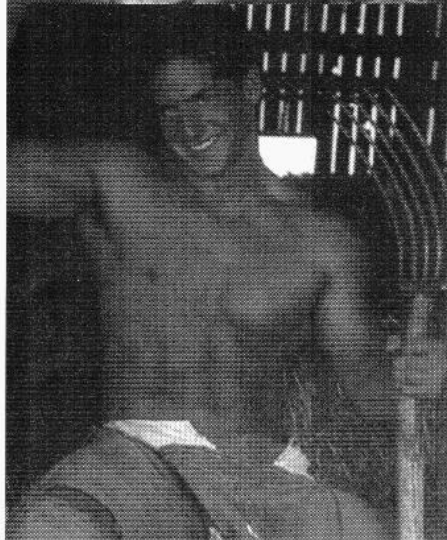
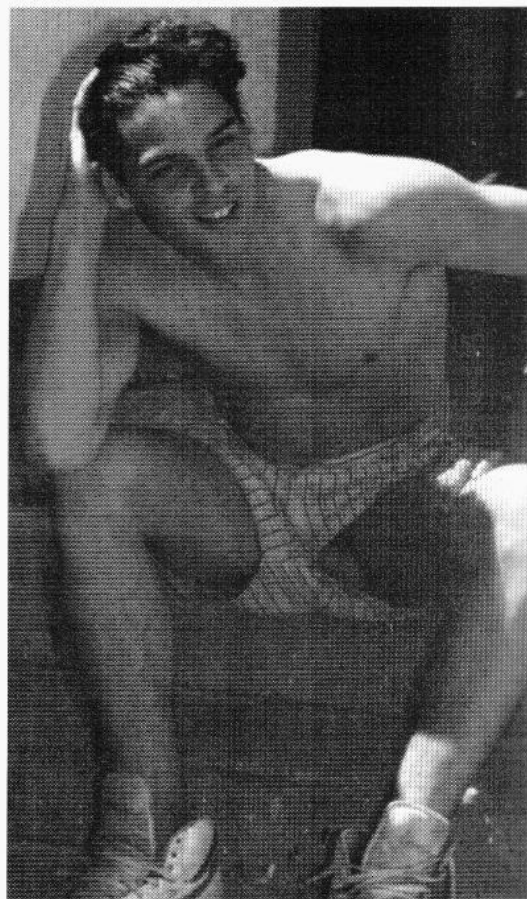
Mama je šla skozi celo zadevo še najboljšo. Pri tem ji je še največ pomagala njena najboljša prijateljica, ki je najino zvezo sprejela in odobraval ter vzljubila mojega partnerja. Čisto dobro je stvar sprejela tudi teta po mamin strani. Podobno je bilo z najbližjima sosedama, no, vsaj sprejeli sta celo zadevo in njega. Vsem pri tem ni šlo tako dobro. Nekateri mi niso več odzdravljali in moram priznati, da sem bil nadvse srečen, saj je bilo tako konec pretvarjanja, da jim želim dobro jutro, dan ali kajvema kaj še, če jim v bistvu ne (želim). Breme pretvarjanja je tedaj povsem padlo z mene in to je bilo pri celi stvari najbolj pozitivno. Nekaterim se je le še uspelo sprijazniti (razdelili so se približno na polovico), na primer mojemu nekdanjemu najboljšemu frendu, zdaj sicer čisto zapitemu. Rekel mi je, da mu je čisto vseeno in pred kratkim se je v bifeju na vročo temo moje spolne usmerjenosti baje celo potegnil zame in dobil nekaj batin. Hvala mu, čeprav ni bilo potrebno.

Eden od sosedov me je nekoč v bifeju okupiral z vprašanji o tem, kako zgleda "fukat" s tipom, a sem ga na hitro odpravil z besedami, naj kar sam poskusi. Od tistih pijančkov iz vaških pubov je tudi največkrat prišlo kolikor toliko konkretno neodobravanje v stilu "pedra", "buzija" ali gestikuliranje najinih poz z rokami. Odgovarjala sva jim na podoben način, z dvignjenim kazalcem. Najpogumnejši in hkrati na nek način nemočni so ali smo prav takrat, ko ga imamo nekaj "v riti" (alkohola). Nemočni pred lastnimi potlačeni željami zlahka izkažejo različne oblike homofobije.

"Borila" sva se torej vedno oba, z enakovrednimi sredstvi ali orožjem. Tudi z mojim očetom (ti očetje so res čudne živali), ki živi ločeno od mene in mame in mu je plačevanje preživnine vedno predstavljalo največji problem v življenju. Je že moral nekako poštekat, v čem je stvar; verjetno je izvedel prav v kaki gostilni. Poklical me je po telefonu in me vprašal, če je tisti tip res moj "fukač". "Res, a mi ga zavidaš!?" se je glasil moj odgovor. Še žaljivka z njegove strani: "Du arschficker (= ti ritni fukač!)", - da bi bilo razvidno njegovo obvladanje nemščine - in moj "A tako se 'vi' v Nemčiji kličete med sabo?" ne mene ne njega verjetno ni povsem pomiril, a pogovor je bil končan.

Zdaj živim doma sam, z mamo in muckom. Partner je zamenjal službo in zaradi tega živi v drugem okolju. Stvar tam sprejemajo baje nekolikanj drugače: manj tolerantno in bolj neposredno. Z manj hinavščine, ki je prava odlika mojih sokrajanov. Ampak me prav zares kaj dosti ne briga.

Pred kakšnim letom me je znanka peljala na štop in me vprašala, če je tisti fant moj ljubimec. "Seveda je!"; ona da to odobrava, vseh ji je, da ne skrivam in naj se ne oziram na folk in njihove zlobne govorice. Na nek način sem sočustvoval z njo, saj je imela pred leti podobne izkušnje s folkom, ki je nasprotoval in čenčal vse mogoče o njenem razmerju s precej starejšim tipom. Saj vem,

marginalci smo se ali vsaj naj bi se vedno medsebojno podpirali, vendar zdaj te moralne podpore res več ne potrebujem. Tukaj bi lahko rekel, da je vsak človek po svoje marginelec, vsak ima vsaj en shit na svojih grbi in prikrivanje lahko, po moje, v vsakem primeru le škodi.

Prepričan sem, da meni bi. Tako pa se prav dobro počutim, saj zdaj vem, kdo je kdo. Prepoznam lahko prijatelja, sovražnika in hinavca. Vloge so si končno porazdelili, za govorice mi pa res ni mar. Včasih je resda zanimivo kakšno slišati; se vsaj malo nasmejš. Kar naj govorijo, kaj smo, kaj ste ali kaj so - oni niso prav nič boljši ali slabši.

Drey©

Gej teden na Škotskem

škotska

Nekaj čez 50 gejev se nas je tokrat zbralo, da skupaj preživimo teden dni, v krasnem okolju pravljичne hiše. Laurieston Hall je ogromna podeželska hiša, zgrajena v viktorijanskem stilu, obkoljena s pašniki in čarobnimi gozdovi, s svojim jezercem, potoki in slapovi.

Tu stalno živi skupnost kakšnih 30-tih stanovalcev (različnih spolnih usmeritev), ki delajo na posestvu. Pomladi in poleti gostijo skupine do 60 obiskovalcev.

Vse spalnice so večposteljne in preproste pa vendar imajo vse kamin in dekoracijo, ki naredi prostor prijeten. Hiša je ogrevana s kamini in ima svoj hidro-električni sistem. Vsi smo po svojih močeh pomagali pri kuhanju, pomivanju posode, čiščenju in pripravljanju drv. Hrana je bila vegeterijanska in odlična, prava poslastica za mene - velikega gurmana.

Organizator gej tedna je bil ECC - *Eduard Carpenter Community*, ki je neprofitno združenje gej entuziastov, ki vzpodbuja osebno rast in prijateljstvo med geji ter nudi možnosti, da posameznik izrazi in živi svojo gej identiteto.

Ne najdem pravih besed, da bi vam opisal to mojo enkratno izkušnjo, daleč od ponorelega sveta, počitnice, ki sem si jih vedno želel - in prišle so v pravem trenutku, saj sem bil že na koncu z energijo in vsega sit, sit službe, sit Ljubljane itd. Znašel sem se v družbi več kot 50 neznancev, s katerimi sem se še isti dan spoznal in ne smem pozabiti na londonsko navezo - gej Slovencev v diaspori, ki je bil glavni režiser mojega prihoda na to srečanje. Tudi z njim sva se poznala samo preko telefona, zato sva se takoj prav veselo po slovensko zaklepetala (pa ne, da bi obirala in izkoristila prednost ostalim nepoznanega jezika). Organizacija je bila na nivoju, kar je za Angleže tipično, zato je vse klapalo, kako tudi ne, saj tako obliko druženja organizirajo že deset let zapored - desetletnico smo proslavili z veliko torto - roza barve se razume.

Kaj smo počeli? Same zanimive in zabavne

stvari. Bolje smo se spoznavali v manjših skupinah, kjer smo pripovedovali svoje življenjske zgodbe, o svojih težavah in si izmenjavali izkušnje ter nasvete. Vsi razočarani nad gej sceno, nad samimi seboj in obremenjeni s svojo sramežljivostjo - hej frend, glavo pokoncil!

Z vremenom smo res imeli srečo, cel teden je sijalo vroče sonce, kar je na Škotskem zelo redko. To priložnost smo takoj izkoristili za sončenje, fantje so prec vrgli dol svoja škotska krila in pokazali svojo belo kožo - zvečer pa "peče"! Vsi po vrsti rdeči kot paradajzi.

Zvečer smo se učili plesati plese v krogu, vsi smo bili navdušeni nad ritmom in enostavnimi koraki ter nad našo uspešnostjo v plesu skupine tridesetih moških, ki se držijo za roke in veselo poskakujejo kot celota. Na ta način smo se še bolj zblížali in porodile so se prve simpatije. Vsi pregreti od plesanja smo se odločili še za skok v priročno savno ob jezeru. Posebej za to narejena lesena koča je dobro služila svojemu namenu - savnanju, da ne bo pomote. Drv pa je požrla tista peč toliko, da smo morali iti naslednji dan v hosto smreke podirati. To je bila scena, ženska je z motorno žago podirala drevje, mi mačoti pa smo te suhe smreke čistili vej in jih nalagali na prikolico. Kot bi mignil je bila prikolica polna in spet smo imeli drvi za nekaj dni.

Kdor še nikoli ni plezal po drevju ali pa tega ni počel od svojega otroštva naprej je imel tu priložnost preizkusiti svoje plezalne sposobnosti na visoki stoletni cipresi. Za vsakega, ki je prišel na vrh je bil to osebni dosežek ki mu je zvišal samozavest - tudi meni. Kasneje smo igrali odbojko in se podili za zajci, ki jih je kar mrgolelo, a kaj ko nikomur ni uspelo

zajca ujeti. Zvečer smo zakurili ogenj na prostem ter se zabavali ob srkanju vina. Najbolj zagnani pa so šli na polnočni izlet na bližnji hrib - vsi navdušeni so se vrnili ob šestih zjutraj.

V bližini je bilo veliko jezero, kjer so se kopali le najbolj pogumni, ostali pa smo se raje odločili za vožnjo s čolnom ter seveda zraven cvilili kot ta prave keke.

Med tem časom sem se presenetljivo tesno zblížal s simpatičnim študentom - saj poznate tisto pesem, "bil je tako prikupno zmeden, da sem zato vzljubil ga". Z njim sem imel vročo romanco, kaj več pa vam ne smem zaupati, da moj tip tu v Ljubljani ne bo preveč ljubosumen, kar pa noče priznati in se dela cool.

V posebnem prostoru smo imeli barček, klavir in priložnost za zabavo. Vsi nesojeni pianisti in pevci so imeli priložnost, da se izkažejo in po nekaj kozarcih vina ali piva smo že vsi veselo prepevali in plesali.

Vrhunec tedna je bil kabaret in šamanska preizkušnja, ki se je žal nisem udeležil, ker sem bil zaseden z drugimi stvarmi (s študentom). Vseh petnajst, ki se je pa udeležilo tega nočnega izleta, je prišlo nazaj čisto spremenjenih saj so prestopili prag svojih moči in zavesti... tako predvidevam, ker o podrobnostih ne smemo govoriti. Po žerjavici menda niso hodili.

Kabaret je bil nekaj čisto fantastičnega, pravi dogodek, ki te ne pusti ravnodušnega. Program je povezovala Dolores, zdelana barska pevka s španskim naglasom. Nastopil je lahko vsak, ki je pripravil točko, ostali pa smo bili odlična publika, ki je aplavdirala in fotografirala vse te nove zvezde. Vse zvezde so pele v živo ob klavirski spremljavi in dodobra razživele publiko in razvnele naša čustva. Scena in kostumi so bili kot v kakem slavnem kabaretu. Pa naj kdo reče, da se pedri ne znajo zabavat.

Zadnji dan smo si izmenjavali naslove, bili vsi poklapani, ker je teden že naokrog, in se seveda do neskončnosti poslavljali, poljubljali in objemali z vsemi temi čudovitimi geji, novimi prijatelji, ki so domov odhajali spremenjeni, vedri in z lepimi spomini... se vidimo naslednje leto na gej tednu v Sloveniji. Marvellous, darling, maaarvellous...

MiSo

ljubljana

ROZA DISCO, Kersnikova 4, Sun 10 pm - 4 am, gay and lesbian disco (every year closed in August)

MAGNUS CLUB, Metelkova, Wed and Fri after 7 pm, first gay and lesbian cafe in town

Sauna ZLATI KLUB, Recreational centre Tivoli, the biggest sauna in town, popular among gays, though not gay

CRUISING

The park by the rails behind the petrol station on the Tivolska cesta, caution!

Parking place in the Tivoli park, at nights, in the cars

Beach by the river Sava, near Žagar's inn, bus lines 6 and 8

maribor

THEATRICAL CAFE, Slomškov trg, by the theatre, pleasant but not strictly gay

Nudist beach on the "Maribor Island", city bus no.15

Sauna at public bath PRISTAN on the Lent

City park, in particular, the path past the Aquarium toward the Three Ponds, in the evening, caution!

celje

Railway station, in the evening

City park by the river Savinja, after the dark, across the bridge to the right side of the park, to benches around playground

Nudist beach by the river Savinja, out of the city, turn left behind the open pool and across the Ložnica, from then, it's 15 min walk

Sauna at Spa Laško, Zdraviliška road 4, mixed but worth a look

piran

PORTA CAMPO BAR, IX. korpusta: 8 am - 11 pm, mixed

The beach from Piran to Strunjan (nudist beach)

INFORMATION FOR GAY VISITORS:

ŠKUC MAGNUS, LL & ROZA KLUB

Kersnikova 4

SLO-61000 LJUBLJANA

fax +386 61 329 185

foto: Laurence Jaguet-Paget

dopisovanje

STEFAN MARTINOVIC

PO Box 7373

London N3 1DU

ANGLIJA

43-letni Anglež, francoskega rodu, bi rad dobil prijatelje v Sloveniji. Zanimajo ga potovanja, knjige, filmi, zlasti pa pop in narodna glasba (tudi z našega dela sveta).

PAOLO BOCCADORO

Via Filadelfia 25

10134 Torino I

Italija

33-letni gej išče sebi podobne v Sloveniji. Zna tudi angleško in francosko.

CARLOS CERSOSIMO

Piazza Mincio 2

00198 Roma

Italija

Rjavolas Italijan, 178cm/74kg, sivomodrih oči, športnik, ki ne piše, koliko je star, bi rad spoznal karseda mlade geje, torej do 20 let. Pišite v italij. ali angleščini.

MIROSLAV HEZINA

Nušlova 2278

15500 Praha 5 - Stodulka

Češka

V nemščini, češčini ali slovenščini lahko pišete 48-letnemu gospodu, 175/79, ki ga zanimajo potovanja, šport, literatura in zgodovina.

TOMAŽ M.

pp 36

62 370 Dravograd

Dvajsetletni fant bi si rad dopisoval in se spoznaval z geji širom Slovenije.

L/GHEI

c/o Garnet Colly

P.O.Box 612, Station C

Montreal, Quebec, Canada, H2L

4K5

Lesbian&Gay Hospitality

Exchange International - "Vzajemno mednarodno gej/lez gostoljubje" je kot nalašč za vse istospolno usmerjene, ki radi potujejo po svetu. Članstvo v tem neprofitnem združenju vam nudi možnost nastanitve pri drugih članih, pod pogojem, da tudi sami ponudite svoje kapacitete. Prostorske zahteve niso velike, pomembna je streha nad glavo in nekaj prijazne gostoljubnosti. Možno so različne kombinacije, zato si na gornjem naslovu priskrbite pristopni formular z vsemi informacijami (v angleščini, francoščini, italijanščini, nemščini, španščini...). Za vpis in prejem kataloga 1996 (letnega seznama vseh sodelujočih v svetovni mreži), je treba poravnati letno članarino 25,- USD do 31. januarja prihodnjega leta.

GEKMANJUK NATALIA

Ukraina 274000, Gorod Tschernowzy, Haupt

Postamt, do wostrebowanija,

Iščem prijateljico, staro od 24 do 36 let, za

YOLDASHIMM
VURNIKOVA 8
61000 LJUBLJANA

TEL.: 061/302-537

K SODELOVANJU VABIMO

**PRAVNEGA
SVETOVALCA**

NEFORMALNO ZDRUŽENJE ISTOSPOLNIH PAROV

skupno življenje. Pred tremi leti je umrla moja partnerka in od takrat je zame življenje brez smisla. Sedaj mi gre nekoliko bolje. Nekaj o meni: stara sem 27 let, imam 3-letnega sina. Po naravi sem optimistka, s smiselom za humor, igram kitaro, pojem, pišem zgodbe. Ne maram laži in preprirov zaradi neumnosti. Z ženskami vedno želim razviti iskrene odnose. Upam, da bom dobila kakšno resno pismo, s fotografijo - odpisala bom vsem. Pišite mi v ruščini ali angleščini.

REINHARD THÖLE

Joseph-Treffert-Str. 27, D-64625 Bensheim, Deutschland.

Kateri zasanjan, čustven študent bi delil svoje hrepenenje po prijateljstvu in ljubezni z optimističnim profesorjem 45/191/83? Zanimajo me potovanja in glasba. Pišite v nemščini ali angleščini.

kaj je potrebno vedeti o aidsu

vprašanja o testiranju

V svetu je že okoli 10 milijonov ljudi okuženih z virusom HIV, ki povzroča aids. Virus, ki se nahaja zlasti v krvi, spermi in vaginalni sluzi, se prenaša s spolnimi odnosi, z izmenjavanjem igel pri vbrizgavanju droge, z materne na plod ter z okuženo krvjo. Najpomembnejši način prenosa so spolni odnosi.

Virus se nikakor ne prenaša v vsakdanjem družabnem življenju, se pravi z dotiki, kihanjem, poljubljanjem ipd., prav tako ne v bazenih, savnah, s komarji ali drugim mrčesom, ne na delovnem mestu, ne v nespolnih odnosih z okuženimi. Skoraj ni primerov prenosa pri frizerju, zobozdravniku, akupunkturi... Ker je vsa kri testirana, tudi ni več nevarnosti prenosa pri transfuziji.

Prenos pri vbrizgavanju droge se najenostavneje prepreči z enkratno uporabo lastnega pribora (zlasti igel).

Pri spolnih odnosih je najpomembnejše prakticiranje varnejšega seksa.

Pod izrazom **VAREN SEKS** razumemo objemanje, božanje, gnetenje, drgnjenje teles, poljubljanje (pri oralnih aktivnostih je priporočljivo, da si prej ne čistimo zob s krtačko-zlasti če smo nagnjeni h krvavitvam dlesni), vzajemno masturbacijo ipd. - seveda le v primeru, ko kri ali sperma enega partnerja ne pride v telo drugega.

VARNEJŠI SEKS je seks z neokuženim stalnim in varnim partnerjem ali pa seks s kondomom. Ta mora biti kvaliteten, pravilno uporabljen, ne sme se strgati ali sneti. Priporočljivo je uporabljati tudi polzila (lubrikante) z vodno osnovo. Kondom se natakne na vrh penisa, ko ta nabrekne, in se ga odvije vzdolž penisa do konca. Po izlivu je potrebno penis takoj izvleči iz vagine ali anusa in kondom pazljivo sneti. Kondom je le za enkratno uporabo! (Po uporabi ga je potrebno vreči v smeti - ne v odtok! lahko se namreč napolni z vodo in zamaši odtok!) Kupi se ga v lekarnah, sex shopih, trgovinah... Pri draženju spolnih organov z usti in z jezikom pa je treba vselej paziti, da ne pridemo v direkten kontakt s spermo ali s krvjo drugega.

NEVAREN SEKS je vsak odnos, pri katerem pride kri ali sperma ene osebe v telo druge osebe.

Z virusom HIV okuženi posamezniki zbolijo šele po več letih (6-10) in največkrat niti sam ne ve, da je okužen, saj to lahko odkrije le, če se testira. Anonimno in brezplačno testiranje opravljajo na Mikrobiološkem inštitutu v Ljubljani (stavba Medicinske fakultete); potrebno se je naročiti po telefonu: 1403-042 int.398. Posvetovalnica za aids deluje na Infekcijski kliniki v Ljubljani: vsak ponedeljek ob 13.00.

POZOR: Najnovejše raziskave močno priporočajo uporabo kondomov s spermicidnim premazom - ki vsebujejo Nonoxinol-9. Ta uničuje spermije, menda pa tudi HIV virus. Zatorej so tovrstni kondomi dosti varnejši. Na embalaži poglejte, ali kondomi vsebujejo Nonoxinol-9!

Nekateri geji se testirajo vsakih šest mesecev, spet drugi nikakor ne želijo vedeti, kakšen je njihov HIV status - torej, ali so okuženi ali ne. V velikih mestih ZDA se ocenjuje, da se je vsaj enkrat testiralo skoraj 90% gejev, medtem ko je londonska raziskava pokazala, da se je v Londonu testiralo vsaj 50% gejev. Ob naši anketi v Revolverju je bilo razvidno, da se je vsaj enkrat testirala dobra polovica vprašanih. Seveda je potrebno poudariti, da je šlo predvsem za geje s scene in za takorekoč najbolj osveščene. Tako da bi težko rekli, koliko slovenskih gejev se je v resnici testiralo.

Mnogi poudarjajo, da je za vsakega posameznika zelo pomembno, da ve, ali je že okužen ali ne. Negativen rezultat mu lahko služi kot osnova za naprej. Pa vendar lahko tak rezultat tudi zavede. Morda bo pazljivejši nekaj časa, potem pa bo enkrat ali dvakrat "zamočil". Odšel bo na ponovno testiranje. Po ponovnem negativnem rezultatu bo morda še večkrat "zamočil" (torej seksualno-umno) in če bodo rezultati testiranja še kar negativni, bo postal vse manj previden, v prepričanju, da ga aids ne more doleteti. Druga skrajnost je seveda popolna brezbriznost v stilu kar bo pa bo. Tretja nevarnost je tako imenovano zaupanje, predvsem v stalnih zvezah. Zlasti novejši okužbe kažejo, da se je velik del gejev okužil od svojega stalnega partnerja. Ob naključnih partnerjih se geji vseeno nekako zaščitijo, dosti manj pa v stalnejših zvezah. To so pokazali tudi rezultati naše ankete.

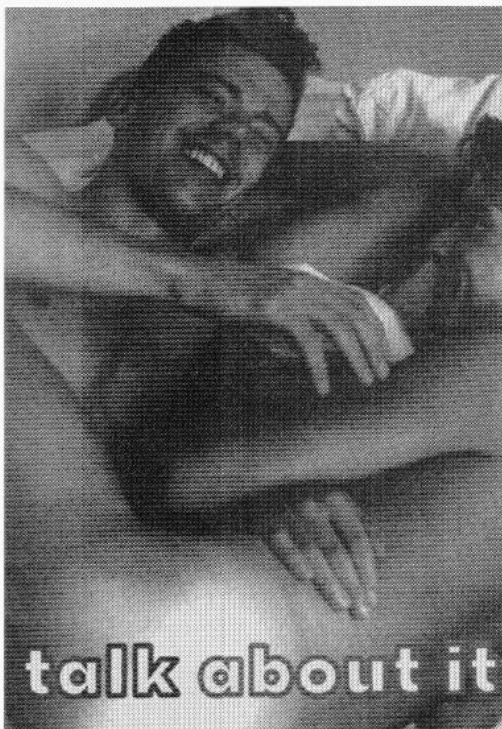
Če si okužen in to veš, lažje spremljaš svoj imunski sistem. Pravočasno ga lahko začneš obnavljati, še preden pade število T celic pod 200, kar je že kritična meja. Preventivno lahko dobiš tablete AZTja ali kake druge substance, da upočasniš delovanje HIV virusa. Še vedno ni jasno, ali se bo pri vsakem okuženem razvil aids in kdaj. Še vedno velja ocena, da se bo aids razvil pri 50% okuženih in to v razdobju 12 let po okužbi. Izgleda

tudi, da se simptomi pojavijo hitreje pri starejših moških kot pri mlajših. Prav tako bodo hitreje zboleli tisti, ki so revnejši, lačni ali izpostavljeni različnim boleznim (zlasti spolno prenosljivim). Zdi se, da ponekod kar 10-20% okuženih še ni dobilo bolezenskih znakov niti po 20 letih od okužbe. Gotovo pa je, da se doba preživetja z bolj zdravim načinom življenja podaljšuje.

"Vesel sem, da sem se testiral - mislil sem sicer, da sem popolnoma zdrav, toda rezultat je pokazal, da je število mojih T celic že pod 200. To je že bila tista meja, ko bi se lahko pojavile prve okužbe, bolezenski znaki. Torej sem ravno zadnji čas začel terapijo z AZT. Potem se mi je imunski sistem popravi in število T celic je naraslo." - pravi A. Nek drug fant, ki mu število obrambnih celic še ni padlo, pa pravi: "Ko sem dobil pozitiven rezultat, sem tri leta čakal, da umrem, preden sem spoznal, da to ne poteka kar tako. Pa vendar raje ne bi vedel. To mi je prineslo veliko problemov in še vedno sem jezen na zdravnika, ker me je prepričal, da sem se testiral."

Posebno vprašanje je, koliko časa po okužbi je potrebno, da telo proizvede protitelesa - na osnovi katerih test ugotovi HIV okužbo, oziroma da je oseba pozitivna. Prve ocene, da gre za par tednov, so se kar podaljšale. Danes velja, da je rezultat testiranja dokaj zanesljiv po treh mesecih od eventualne okužbe, povsem zanesljiv pa naj bi bil po šestih mesecih.

Torej lahko priporočamo, da se testirate kake pol leta po tistem odnosu, ki se vam je zdel rizičen oziroma manj varen. Posebej tudi opozarjajo, da se ne testirate, če ste se ravno (gre za par tednov) cepili proti gripi ali hepatitisu B - obstaja namreč možnost, da bi to cepivo lahko povzročilo lažni pozitivni rezultat aids testiranja.

Vsi pozitivni se lahko pridružijo skupini seropozitivnih za samopomoč. Skupina se združuje v pogovorih, skupnih izletih, izmenjavanju izkušenj... Obrnejo se lahko neposredno na Revolver, diskretnost 100% zagamčena!

euroigre III.

Od 14. do 17. aprila je v nemškem mestu Frankfurt am Main potekalo že 3. lezbično in gay evropsko prvenstvo v desetih disciplinah. EGLSF (Evropska gay in lezbična športna federacija) je pričakovala dobro udeležbo, vendar je tudi njo presenetilo sodelovanje kar 2000 športnikov (1300 gayev in 700 lezbijk) iz 13 držav. Organizatorji iz FFV (Frankfurtska odbojarska zveza) in Artemis (ženske šport-kultura) so bili odlično pripravljeni na tolikšno udeležbo. Še posebej so se izkazali na področju iskanja sponzorjev - za sodelovanje so pridobili mednarodne hotelske verige in nemškega letalskega prevoznika Lufthansa. S sodelovanjem mesta Frankfurt pa so zagotovili tudi primerne prostore za športne prireditve. Organizatorji so še posebej ponosni, ker jim je uspelo zagotoviti veliko več privatnih prenočišč za udeležence, kot pa 4. Gay igram, ki so potekale lani v New Yorku!

Pokali in medalje

Seveda ne preseneča, da sta bili skoraj dve tretjini udeležencev iz gostujoče dežele Nemčije. Pokale pa so si le prislužili tudi športniki in športnice iz Švice (odbojka, moški), Francije (košarka, plavanje), z Nizozemske (košarka) in iz Belgije (odbojka). Prevladovali so športniki iz zahodnih dežel; le nekaj jih je bilo iz bivše Vzhodne Nemčije in samo devet Čehinj iz bivšega vzhodnega bloka.

Slaba je bila tudi udeležba evropskih lezbičnih odbojarskih ekip, saj je istočasno kot Evropske gay igre v Belgiji potekal lezbični Mednarodni odbojarski turnir. Zmagovalni ekipi v ženski odbojki v Frankfurtu sta bili v skupini A Mischmasch (igralke različnega nacionalnega porekla) in v skupini B Rosa Zora iz Kölna. V nogometu (med lezbijkami zelo priljubljena športna disciplina, v kateri je nastopilo več kot 400 nogometašic, medtem ko so gayi tukaj res predstavljali manjšino) so si zmago priborile v skupini A ženske iz Frankfurta, v skupini B pa lezbični nogometni klub Weiber von Sinzen (Ženske s smislom ali pa ženske Helle von Sinzen, znane lezbične estradne zvezde... op. prev.) iz Geisslingena. Omenimo še, da tudi pri gayih obstajajo priljubljene športne discipline, kjer je le malo lezbijk. Tako so gayi v Frankfurtu bolj igrali badminton in bowling ter plavalni in šahirali.

Plesni turnir

Prvič v zgodovini evropskega lezbičnega in gay športnega gibanja se je v Frankfurtu na programu znašel tudi plesni turnir. Udeležilo se ga je približno enakovredno število moških in ženskih plesnih parov, po večini iz Nemčije, nekaj pa jih je bilo tudi z Nizozemske, iz nemškega dela Švice in trije lezbični/gay pari iz Avstrije.

Športni pravilnik je v Frankfurtu dopuščal tudi udeležbo spolno mešanih plesnih parov, vendar so z izjemo enega samega para plesali moški z moškimi in ženske z ženskami. Mešani par pa sta sestavljala gay, oblečen v žensko, in lezbijka v moški obleki. Simpatična zabavljaja sta tako s "heterosek-

sualno infiltracijo" v lezbično/gay športno kulturo vnesla nekaj queer vzdušja tudi na frankfurtske igre.

Plesni pari z Dunaja, Nizozemske in iz Švice niso imeli nikakršnih možnosti v primerjavi s številčno in kvalitetno močnejšimi plesalci iz Nemčije. Vse zlate medalje, tako v skupini A kot B, so dobili Nemci in Nemke. V

skupini B sta zmagala Frank in Alexander iz Kölna: zlato za ples samba in paso doble. Richarda in Katrin, prav tako iz Kölna, pa sta se pozlatili kar trikrat - pri rumbi, čača in jivu.

Skupno medaljo iz vseh standardnih plesov (slow fox, dunajski valček, počasni valček, quickstep in tango) pa sta v skupini B dobila Johannes in Roland iz münchenskega plesnega kluba L.U.S.T. Izkazal se je tudi lezbični par iz Münchena, Christine in Simone, ki sta si z zabavnim stilom priplesali srebro in bron.

V skupini A, kjer so nastopili izkušeni plesalci, sta posebej izstopala Andreas in Dierdrick iz Frankfurta. Dr. sela sta v nebeški harmoniji taktov tanga, foxa in valčkov ter si seveda več kot zaslužila zlato medaljo za moške v disciplini standardnih plesov. Enako suvereno sta zmagala Hartmut in Mark iz

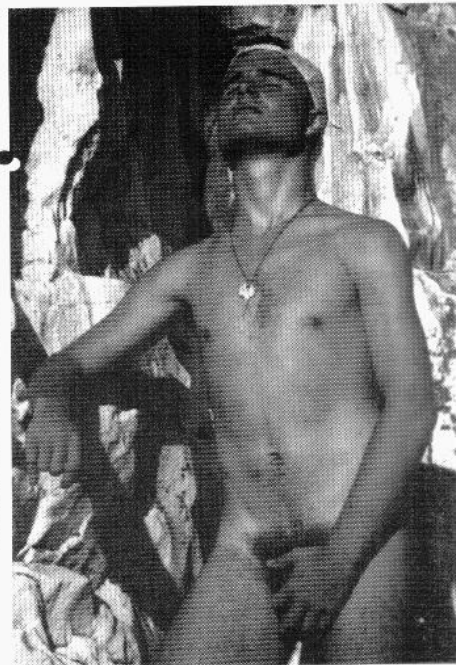
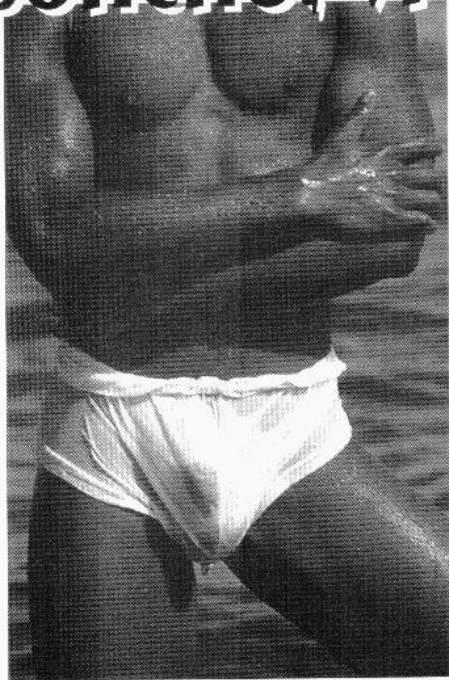
Kölna v latinskoameriških plesih. Gledalcem in sodnikom sta zaprla sapo z živahno in izpiljeno interpretacijo tovrstnega plesa.

Za konec pa še informacija o naslednjih evropskih gay in lezbičnih športnih igrah. EuroGames IV. bodo potekale od 16. do 19. maja 1996 v Berlinu. Prijave na naslovu:

VORSPIEL SSV
Elbestr. 28/29
D-12045 Berlin
Deutschland.

Helga Pankratz, dopisnica z Dunaja

sončno, vroče poletje ...

Baje je ozonska luknja nad Slovenijo letos večja kot v preteklih letih. Pa to dejstvo zagotovo ne more vplivati na gaye in lezbijke, vajene vsega hudega. Ena luknja več že ne bo kvarila poletne zabave in "hvatanja braun boje". Sicer pa ima skoraj vsaka plaža grmičevje in košata drevesa, kjer je ponavadi veliko bolj pestro kot obračanje na sončnem ražnju ali namakanje v slani vodi.

V pričujočem kratkem potepu po plažah si boste zagotovo lahko našli svoj prostor pod soncem ter z malo junaštva in iznajdljivosti zaužili čudovito poletje.

"Pa lepo po vrsti, kot so hiše v Trstí..."

Če začnemo v Mariboru, bo tudi letošnje poletje lahko zabavno na **Mariborskem otoku**, kjer je neuradna FKK plaža. Ob Dravi in bližnji elektrarni je zelo zanimivo in razburljivo. Proti večeru, ko sonce izgubi svojo moč, na rtu ponavadi ostanejo fantje, ki si žele, da jih kakšen obiskovalec namaže po opečnem hrbtu ali povabi na hladno pijačo.

Na pijačo pa lahko povabite tudi novo simpatijo na plaži ob **Savi v Ljubljani**. Za Savo, kot se reče po domače, pridete z avtobusom številka 6 (smer Črnuče) in zavijete po poti mimo gostilne Žagar. Ko boste prišli do lesene hiške "Pod skalco" (bife) zavijete tik ob Savi v grmičevje in že lahko začnete iskati primeren prostor za sončenje. Naj vas ne motijo naključni obiskovalci, ki postopajo po potki ob plaži. Veliko je takih gayev, ki si ne upajo nastaviti svojih ritk soncu in zato s pogledi vabijo nagce v senco. Opozoriti pa vas moramo, da je zadnje čase vse več "provokatorjev", ki na bližnjih jasih uživajo ob čevapčičih in pivu. Za Savo lahko pridete tudi s kolesom ali avtom. Do bifeja "Pod skalco" pa nikar goli, saj bi vas družinski obiskovalci hitro zasuli s šikaniranjem in primitivnimi štoski na račun "toplih bratcev".

V Ljubljani lahko čez poletne mesece greste tudi na bazen ali v savno, ki ima tudi zunanji bazen z ležalniki. Najbolj popularen bazen za gaye in lezbijke je v Ljubljani kopališče Ilirija, z ločenimi FKK ležišči. Vendar bodite tudi tam primerno diskretni.

Če že govorimo o plažah in kopališčih v notranjosti države, skočimo z avtom ali vlakom v **Budimpešto**. Tudi tam je poletje izjemno zani-

mivo. Savne sicer nimajo zunanjih bazenov, a so vroče čez vso poletje. Tisti, ki si želite sonca, pa se odpravite na Margaretin otok, kjer je javno kopališče. Del le-tega je namenjen nudistom in večina njih je dovezetna za poletne igrice. Kdaj pa kdaj se da fino sprostiti tudi pod tušem ali v slačilnicah, sicer z malce več previdnosti, ki pa vzburljivo napetost še poveča.

Tudi v bližini avstrijskega **Gradca (Graz)** imajo kopališča v naravi. Zabavno je sončenje in spoznavanje okolice ob umetnih jezerih tik ob avtocesti Šentilj-Gradec.

Pa se s kontinenta preselimo na obale Jadranskega morja. Že dobrih 100 kilometrov iz Ljubljane je prava morska plaža, čez poletne dni nabito polna gayev. Nahaja se v **Sešljanu (Sestiana) pri Trstu**. Do nje najlažje pridete z avtom, ki ga lahko parkirate pri restavraciji ob obali ali na "gay" parkirišču na hribu, ki se strmo vzpenja nad tistim delom plaže, kjer je največja koncentracija gayev. Plažo boste našli, če se odpravite proti stari trdnjavi in kamnolomu.

Tisti, ki nimate avta, pa se lahko tja podate z avtobusom, ki pelje večkrat dnevno iz Trsta (nova avtobusna postaja) do Sestiane.

V Italiji je seveda še veliko gay plaž, a je Sestiana Slovincem najbližja. Tja prihajajo ljudje iz celotne Furlanije-Juljske krajine in Benečije. Če imate čas in denar, si privoščite izlet ali počitnice tudi v notranjosti Italije, denimo na plažo blizu San Marina.

Nikakor pa ne smemo pozabiti na slovenske plaže. Prva gay plaža je v **Strunjanu**, pod velikim križem na hribu. Poti je več in če se hočete izmakniti plačilu, pojdite mimo frančiškanskega samostana in otroškega letovišča v hrib in se tik ob križu začnite spuščati po strmi potki na plažo. Plaža je majhna in ne preveč komot za sončenje. Sodeč po lanskoletnih izkušnjah se proti večeru da fino zabavati, drugače pa je bolj prazno. Veliko gayev je prej hodilo tudi na plažo v **Fiesi**, vendar je tistih nekaj kamnov še bolj nekomot kot v Strunjanu. V letošnji sezoni se obeta tudi zanimivo druženje na letnem vrtu prenovljenega hotela Fiesa. Poglejte in se prepričajte. V Piranu, kjer se nahaja kafič Porta Campo, boste gotovo našli kako sorodno dušo, čeprav se je klientela lokala zelo spremenila.

Prva gay plaža je sedaj čez Piranski zaliv. Nahaja se na hrvaški strani, blizu nudističnega avtokampa **Kanegra**, vendar ta plaža v zadnjih letih več ali manj sameva. Če imate srečo, lahko naletite na naključnega obiskovalca.

Rovinj s Crvenim otokom je še vedno priljubljena gay točka. Na manjšem otoku, ki je s pomolom povezan s Crvenim otokom, je lahko čez poletje zanimivo. Vendar ni več tako frekventen kot pred leti. Največ se dogaja ob

manjši kupoli na vrhu otoka. Blizu Rovinja je tudi nudistični kamp Monsena. Vedno več gayev prihaja na počitnice v bungalove, ki so v kampu.

Blizu Rovinja je tudi **Pulj (Pula)**. Kot večje istrsko mesto Pula premore štrik-plac ob železniški postaji in hotelu ter ob Areni. Na plažo pa lahko greste v Valovine, blizu avtokampa Stojce, ali v **Medulin**, kjer se prične nudistični avtokamp. Nekoč priljubljeni avtokamp Ribarska koliba z nudistično plažo ni več tako obiskovan, vendar se nikoli ne ve, kje vas čaka sreča.

Naslednja večja plaža, zanimiva za gaye, se nahaja v Opatiji in sicer na cesti proti Moščenicki Dragi. Tudi v **Moščenicki Dragi** je majhna nudistična plaža, ki nudi predvsem mir in je bolj primerna za pare.

Če bi radi preživeli dopust na hrvaških otokih, je zagotovo gay destinacija otok **Rab**. Hrvati oziroma hrvaški gayi predstavljajo letos Rab kot drugo lbizo. Pojdite se prepričati in morda se bo res kaj zgodilo. Nekoč zelo popularen otok nudi zraven plaže tudi priljubljen kafič "Sanda". Na plažo, ki jo je potrebno plačati, pridete tudi z avtom ali manjšim čolnom preko zaliva.

Vsa večja hrvaška obmorska mesta imajo nudistične plaže, a so zaradi vojne slabo obiskana. Tudi slavni **Dubrovnik** z Lokrumom je osamljen. Vendar iz dubrovnškega turističnega društva prihajajo vesti, da Dubrovnik letos obiskujejo predvsem Madžari, Čehi in Slovaki. Nekaj malega pa je tudi Slovincem in zahodnjakov. Tudi letos bodo potekale Dubrovnške igre in druge prireditve, ko se zbere več ljudi. Drugače je Dubrovnik dokaj poceni, tja pa potujete z ladjo z Reke ali z letalom iz Ljubljane ali Zagreba.

Seveda pa je naštetih le nekaj najvidnejših destinacij za prijeten gay dopust. **Ibize** ali Barcelone žal nismo posebej predstavljali. Zanimivi so tudi **Kanarski otoki**. Gayi pa še vedno prisegajo na grška otoka **Mikonos** in **Santorin** - slednji je priljubljen tudi med lezbijkami. Na tuje dopustniške točke je najbolje potovati s turistično agencijo in letalom. **Adria Airways** redno leti v Barcelono in premore tudi nekaj čarterskih poletov do Ibize in Grčije. Vabi vas tudi Amerika z L.A.-jem ali Miamiem. Zato sezite v žep ali vzamite nahrbtnik in šotor ter krenite v lov za poletnimi dogodivščinami. Tistim, ki nameravate poletje preživeti doma v kopalnici, pa želimo veliko zabave z Revolverjem v roki. Nj poletna številka omili ali popestri vroče, sexy dni.

A.J.

Tunizija - dežela smejočih se fantov in kamel

Le naraščajoči fundamentalizem preprečuje Tuniziji, da bi (p)ostala gej Meka devetdesetih. Pa vendar; arabska država na severu Afrike je že od nekdaj privlačila homoseksualce. Sem so že v prejšnjem stoletju zahajala znana evropska imena, da o Gideu in Cocteauju ne govorimo...

Dežela vabi z ugodno sredozemsko lego, vročimi poletji in milimi zimami, kilometrskimi peščenimi plažami, oazami, Saharo... In seveda s številnimi čudovitimi, dobro ohranjenimi zgodovinskimi spomeniki, ki ponosno pričajo o večstoletni tradiciji Islama, pa tudi o vseh drugih velikih kulturah, ki so tod pustile svoje sledove. Zanimanje za Tunizijo ne jenja, čeprav se je glavni turistični boom že umiril, o čemer priča nenazadnje tudi dobro zgrajena turistična infrastruktura v deželi. Prišla kar začudi 1,5 milijonska prestolnica **Tunis**, veliko letališče, avtoceste, številni razkošni hoteli, prijetno klimatizirani prostori in predvsem domačini. Presenetijo s svojo prijaznostjo in radoživostjo.

Iz glavnega mesta pelje pot proti jugovzhodu, kjer so ob obali locirana turistična središča **Hammamet, Sousse, Sfax**... Šele na avtocesti se zavemo, da smo v Afriki, saj nas o tem prepriča peščena in s kaktusi prepletena pokrajina, a še bolj revščina, ki postaja izrazitejša v notranjosti dežele.

Hoteli se vrstijo vzdolž obale. Poslopja z značilno arhitekturo, ki nudijo gostom vse udobje, so ograjena in domačini tja nimajo vstopa. Uniformirani čuvaji pred vhodom s ceste in plaže delujejo prvi hip nelagodno, saj je barvna diskriminacija več kot očitna. Vendar zamer ni, vsaj na videz ne. Turisti imajo denar, denar je kralj.

Cene so nizke, vendar se ne velja prehitro navdušiti, kajti večinoma so proste. Z barantanjem jih lahko znižate tudi na samo 10% prvotne in kupčija bo sklenjena v zadovoljstvo obeh strank. Potem poiščite kavarno v središču starega dela mesta, kjer se zbirajo domačini in poceni boste pili zelo dobro turško kavo, čaj z meto ali kar navadno coca-cola. Opevana prijaznost pa lahko postane moteča, ko vas na ulici iz rok ne spustijo vsiljivi trgovci. Ko vsi radovedno sprašujejo, od kod prihajate. Ko vas po mestu zasledujejo dilerji, ki vam ponujajo drogo, če je treba, pa tudi svojo ženo...

Ženski na ulicah ni videti kaj dosti. Zato pa je tem več lepih mladih fantov. Homoseksualnost je v Tuniziji prepovedana. A hkrati povsem vsakdanji pojav, povezan z versko tradicijo, ločevanjem fantov od deklet, vzdržnostjo pred poroko, uvajanjem v moško družbo... - in tudi vir zaslužka. Ponujajo in razkazujejo se na plaži, na ulici, sprehajališčih... Pristopijo, navežejo z vami pogovor in če ste za, vas popeljejo kam na samo, kjer boste deležni nekaj užitek iz tisoč in ene noči. Ali nekaj takega. Za par dinarjev, sicer vas bodo kasneje naznanili policiji, za kar lahko končate v zaporu. V hotel jih boste

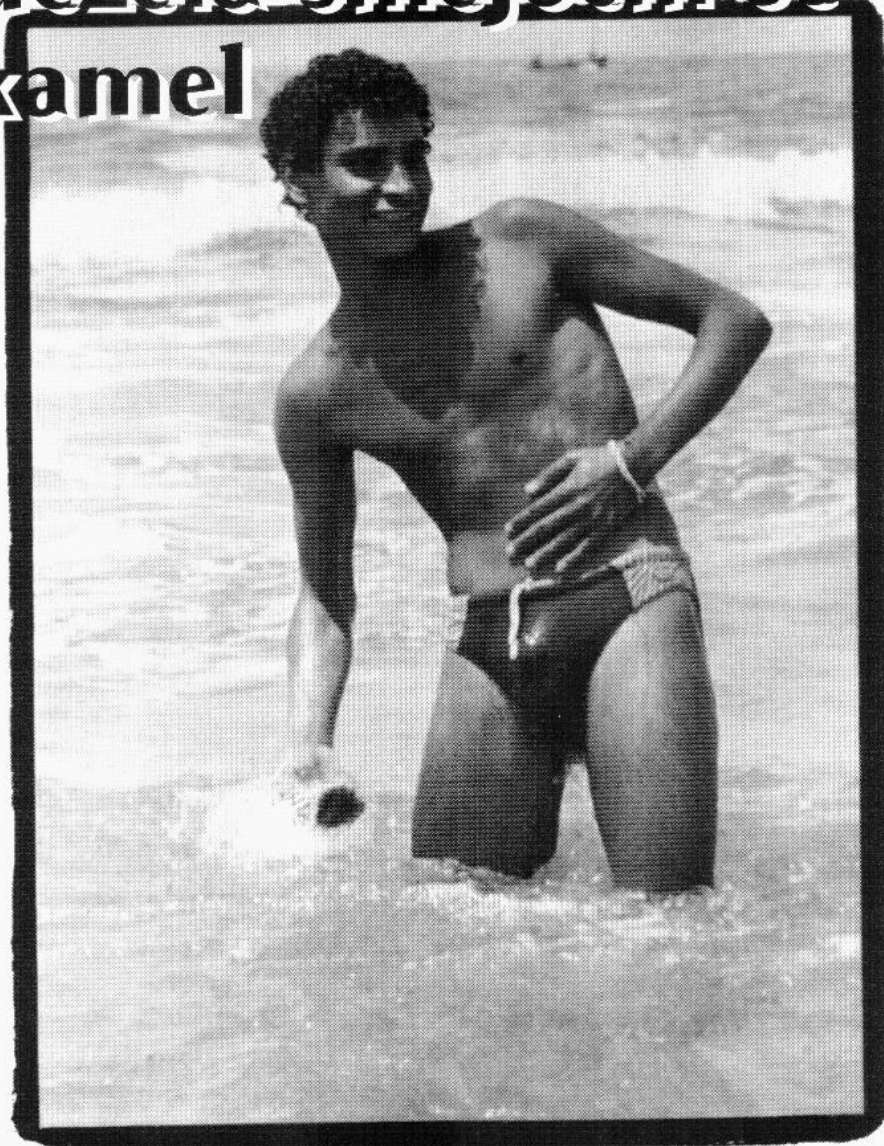

foto: Tony Patrioli

težko pretihotapili, razen morda v cenejše hotelčke. Posebnih barov ali diskotek seveda ni, pa tudi celonočnih žuriranj ne (Pozor: Arabci praviloma ne pijejo alkohola), zato štrikajte podnevi ali zvečer - sicer pa vas bodo tako oni dovolj lovili. Na turističnih področjih (v samih hotelskih kompleksih) pa

boste naleteli tudi na veliko gej turistov, če vam domači fantje ne bodo povšeči (ti fantje praviloma seveda niso geji in so zelo mladi, največ jih je pod 20).

Pa še to: kondome vzemite s seboj, saj jih boste tam težko našli.

Pazi na ten!

Lezanje na soncu je lahko eno od največjih užitkov v življenju in ti lahko da krasno barvo polti, da boš se bolj privlačen/žna.

Preveč sončenja pa lahko predstavlja problem, saj se koža izsuši in lahko pripelje celo do kožnega raka. „kožni rak je vedno pogostejši a se ga da z lahkoto preprečiti in zdraviti, če se ga dovolj zgodaj odkrije.“

Nekaj stvari, ki jih lahko narediš za nego svoje kože na soncu:

ne peci se na soncu - uporabi sončno kremo, primerno tvojemu tipu kože, sonci se postopoma,

izogibaj se opoldanskega, najmočnejšega sonca,

zaščitni si glavo, še posebej plešo,

bodi pozoren/na na opekline, mehurje, ki spreminjajo barvo in se večajo ter postajajo srbeči. Takoj prenehaj s sončenjem in pojd k zdravniku.

Prijatelji, prijateljice!

Roza klub vsaja poseben servis za osebne stike. Ki bo deloval podobno kot druge agencije le vse, s to razliko, da bo ta servis naš, ne bo pridobivalci in bo zato tudi cenejši. Naše celno vodilo bo pomagati v osebnih stikih z iskanjem primernega prijatelja (prijateljice) in partnerice (partnerja)...

Kako se prijaviš? Prikaži si prijavo polo, jo izpolni ter pošli na naslov: **Roza klub, Kersnikova 4, Ljubljana, s pripisom Kontakt.** Članice Roza kluba, ki so pridobile članstvo, imajo usluge servisa za tekoče leto brezplačno, ostali priložite 500sl. Da bi bila diskretnost zanesljiva, je posrednik s sistemom sifera prijavi polo sifro dodal še zaščiteno kuro s svojim naslovom... Sifrirano kuro eno s svojimi podatki bomo odprli šele takrat, ko ti bomo našli primerno partnerico (primerno partnerja).

Kaj je prijavnica polo? To je anketa list, ki vsebuje tvoje fizične in druge podatke, obenem pa podatke, kakšno partnerko (kakšnega partnerja) si želiš. To bo omogočilo, da ti najdemo najbolj ustrežno osebo. Pomembno je, da zlasti izpolniš vprašanja s svojimi podatki, pri partnerki prijavo polo izpolni le isto, kar se ti zdi zelo pomembno, ali paš *iscereno*.

Prijavo polo lahko dobiš v Revolverju, osebno ali posreduje na Roza klub...

Veliko uspeha pri iskanju svoje polovice...

ROZA KLUB - LJUBLJANA - KERSNIKOVA 4 - KONTAKT

MOJI PODATKI

KAKŠNEGA PARTNERJA SI ŽELIM

starost: _____	starost: _____	☐ vsakom, od _____ do _____
višina: _____	višina: _____	☐ vsakom, od _____ do _____
teža: _____	teža: _____	☐ vsakom, od _____ do _____
lasje: _____	lasje: _____	
oči: _____	oči: _____	
brki: _____	brki: _____	☐ vsakom ☐ da ☐ ne
brilje: _____	brilje: _____	☐ vsakom ☐ da ☐ ne
tebe: _____	tebe: _____	☐ normalno ☐ viško
☐ atletsko ☐ zajetno	☐ atletsko ☐ zajetno	
ponosost: ☐ nič ☐ silbka	ponosost: ☐ nič ☐ silbka	
☐ strofija ☐ modra	☐ strofija ☐ modra	
izraz: ☐ naraven ☐ moški	izraz: ☐ naraven ☐ moški	
☐ močno ☐ leninilen ☐ modosten	☐ močno ☐ leninilen ☐ modosten	
kakšen sem do partnerja:	☐ tovarški	
☐ se od področja	☐ sem od nadročja	

spolne želje: _____

kakšen naj bodo partnerji interesi: _____

kakšen pomen imajo zate spolni odnosi: _____

drugi posebne želje: _____

materialna preskrbljenost: ☐ silbka ☐ odlična

iz katerega kraja _____ predela SLO _____ tuje _____ naj bo partner

interesi: ☐ sport ☐ kultura ☐ potovanja

kakšno zvezo si želiš: ☐ občasni stiki ☐ trdnjša zveza a brez skupnega življenja

☐ skupno življenje ☐ kakor bo narado...

SIFRA: _____

Važno! Prijavi polo dodaj zaščiteno kuro s svojim imenom, priimkom, naslovom, eventuelno tel. št., na katero napiše te svojo sifro.

Vse skupaj naslovi na Roza klub, Kersnikova 4, Ljubljana, (kontakta).

MOJI PODATKI

KAKŠNO PARTNERKO SI ŽELIM

starost: _____	starost: _____	☐ vsakom, od _____ do _____
višina: _____	višina: _____	☐ vsakom, od _____ do _____
teža: _____	teža: _____	☐ vsakom, od _____ do _____
lasje: _____	lasje: _____	
oči: _____	oči: _____	

tebe: ☐ normalno ☐ viško

☐ zajetno

☐ tovarško

☐ zajetno

izraz: ☐ naraven ☐ moški

☐ leninilen

☐ naraven ☐ moški

☐ leninilen

kakšen je tvoj odnos do partnerke:

☐ tovarški

☐ da se področja

☐ sem naš nadročja

spolne želje: _____

kakšen naj bodo opra interesi: _____

kakšen pomen imajo zate spolni odnosi: _____

drugi posebne želje: _____

materialna preskrbljenost: ☐ silbka ☐ odlična

iz katerega kraja _____ predela SLO _____ tuje _____ naj bo partnerka

interesi: ☐ sport ☐ kultura ☐ potovanja

kakšno zvezo si želiš: ☐ občasni stiki ☐ trdnjša zveza a brez skupnega življenja

☐ skupno življenje ☐ kakor bo narado...

SIFRA: _____

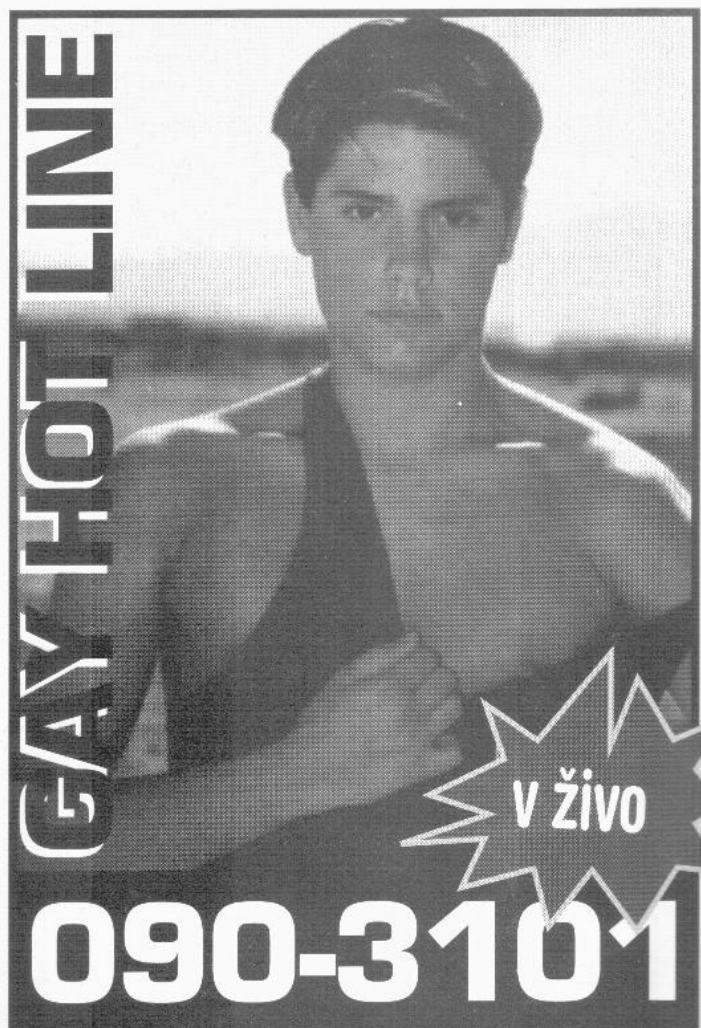
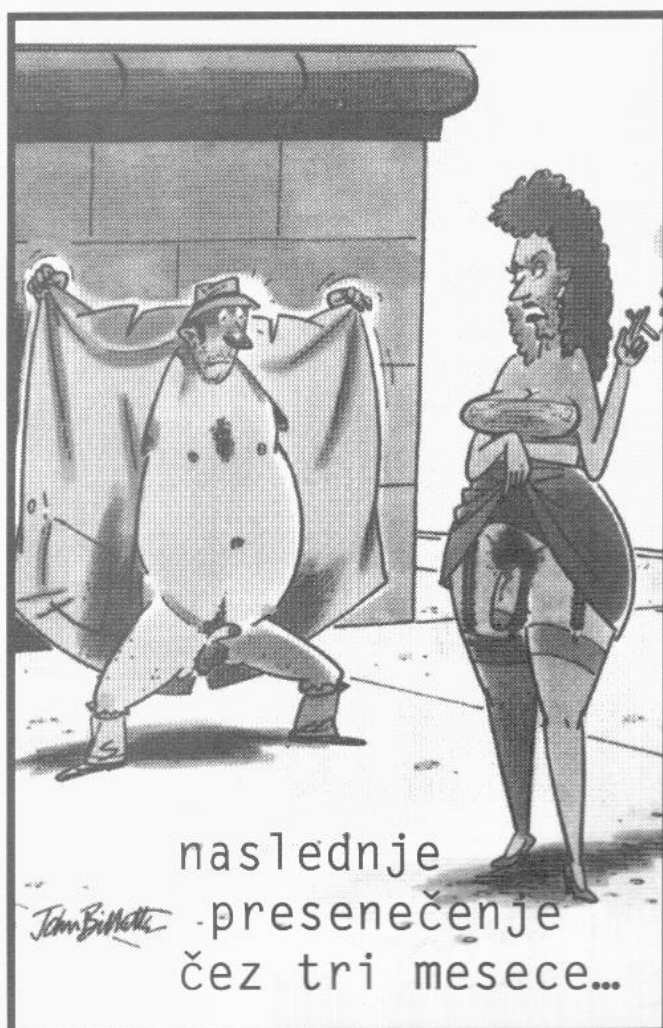
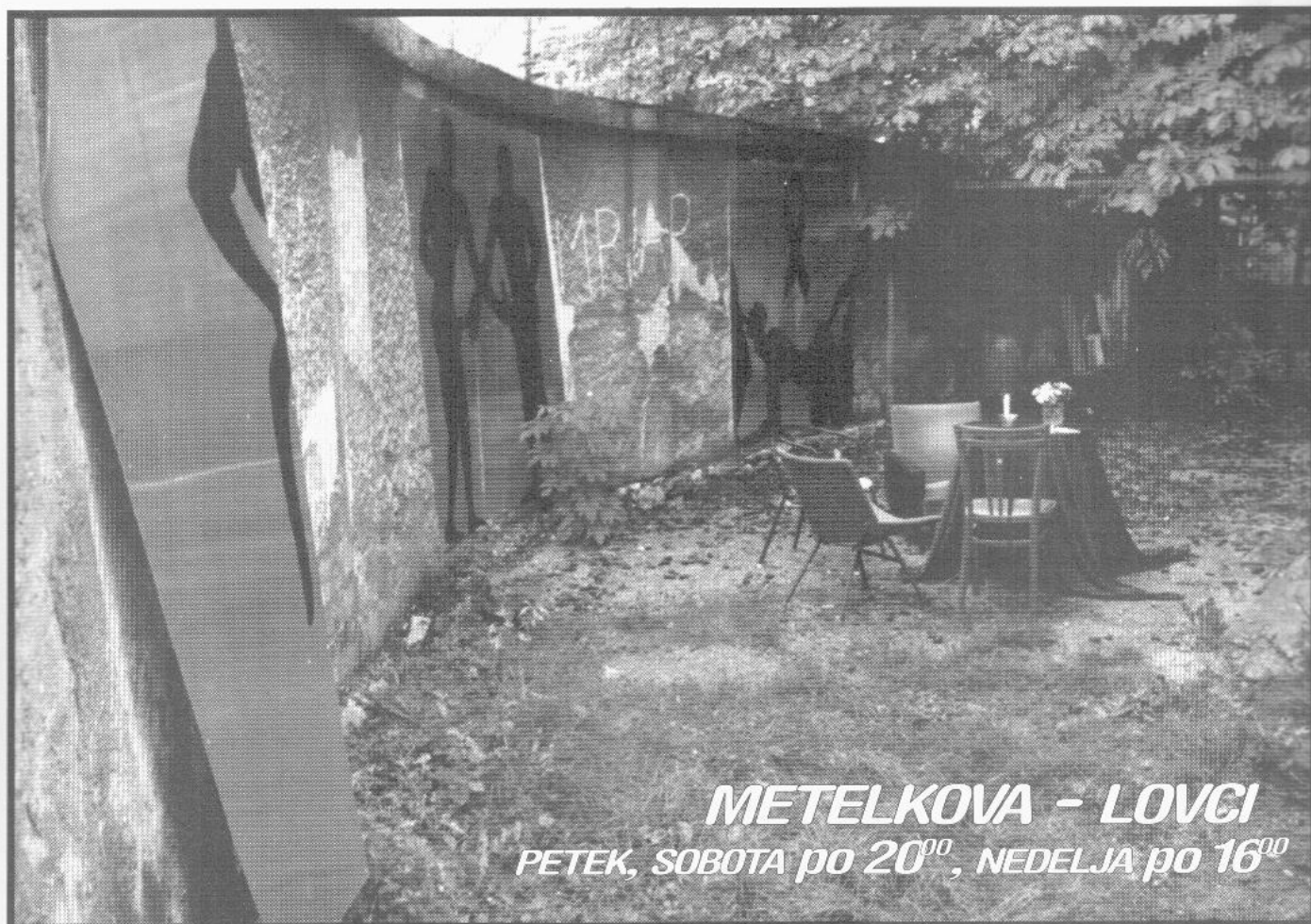
Važno! Prijavi polo dodaj zaščiteno kuro s svojim imenom, priimkom, naslovom, eventuelno tel. št., na katero napiše te svojo sifro.

Vse skupaj naslovi na Roza klub, Kersnikova 4, Ljubljana, (kontakta).

odžejja in osvežji

© Revolver

roza disko

vsako nedeljo
od
22.00-4.00